

زبور

زبورئے ائولی کتاب

زبور ۱—۴۱

پهریزکار و بدکارانی راه

① بهتاور هما انت

که بدکارانی شئور و سَلاهئے سرا نرئوت،

گنھکارانی رهسرا نه اوشتیت و

ریشکند کنوکانی دیوانا نیندیت،

② هما که واهگی گون هداوندئے تالیمّا انت و

روچ و شپ آییئے تالیمئے سرا پکر کنت.

③ آهما درچکئے پیما انت

که رُمبوکین جو سَرِیئے کِرا کِشگ بوتگ و

مؤسمئے سرا نیبگ دنت و

تاکی نگیمرنټ،

هرچے هم که کنت کامیاب بیت.

بله بدکار چُش نه آنت، ٤

آ هما پُگ و پلارانی پیما آنت که گواتش روپیت و بارت.

گُرا بزان که بدکاران، په دادرسیا اوشتگئے واک و توان نیست و ٥

گنھکار پهریزکارانی دیوانا هور بوټ نکنت.

که هداوند پهریزکارانی راهئے نگهپان انت، ٦

بله بدکارانی راه تباھی و بیگواهی انت.

هدائے بادشاه کئیت، پادانی کپیت

آ دگه کئوم په چه شورش کنت و ١

راج چیا مپت و ناهودگیڼ پندل سازنت؟

جهانئے بادشاه تئیار بنت و هاکم یکجاه مچ، ٢

هداوند و آییئے مسیهئے هلاپا اوشتنت:

۳ ”بیايت تان آيانى ساد و بندان بېړين و زمزيلانښ بسنديڼ.“

۴ هداوند که آسمانا بادشاهى کنت کندیت و

آيان مسکرا کنت.

۵ آ وهدا وتی هژمئى تها گون آيان هبر کنت،

وتی گزبئى تها آيان ترسيڼيت:

۶ ”من وتی بادشاه، وتی پاک و گچينين کوه، سهيوئى سرا ننداريڼتگ.“

۷ نون هداوندئى هکما درشان کنان که منا گوشتى:

”تو منى بچ ائى، مروچى من ترا پيدا کرتگ.

۸ چه من بلوٹ تان کئومان تئىي ميراس بکنان و

زمينئى چارين گندانى راجان تئىي سئوگات.

۹ گون آسنيڼ آسائى آيان پروش دئى و

کونزگاني پئىما هورت هورتش کنئى.“

۱۰ پميشکا، او بادشاهان! اگلمند بييت.

انچش او جهانئى هاکمان! ادب بزورييت.

۱۱) په تُرس، هُداوندئ هِزمتا بکښت و

په درهگ پادانی کښت.

۱۲) چکا بچکیت چو مبيت که زهر بگیت و

شما راهئ نیما گار و بیگواه بیت،

چیا که آ اناگت برانز گیت.

بهتاور هما انت که آیئ مئار و باهوټ بنت.

او هُداوند! پاد آ

داوودئ زبور، هما وهدا که چه وتی چک آبشالوما جهگا ات.

۱) او هُداوند! منی دژمن چنکدر باز انت.

بازیئ منی هلاپا پاد آیگا انت.

۲) بازیئ منی بارئوا گوشگا انت:

”هَدا اِشیا نرکښت.“ اوشت...

۳) بله تئو او هُداوند! وت منی چاگردا اسپر ائ،

منی شان و شوکت ائ،

منا سرپراز كنئى.

٤ هُداوندُن گُون بُرزيْن تئوارے پريات كرت و

آيا چه وتى پاك و گچينييْن كؤها منا پَسئو دات. اوشت...

٥ من آسودگ وپتان و پاد آتكان،

چيا كه هُداوند منى پُشت و پناه ات.

٦ چه لگاني لكا نترسان كه چه هر نيْمگا منا انگَرش كرتگ.

٧ او هُداوند! پاد آ.

او منى هُدا! منا برَكين.

تئو ائى كه منى دژمنانى دِيما شهْمات جنئى و

بدكارانى دپ و دنتانان پرؤشئى.

٨ رَكينؤك هُداوند انت، تئىي بركت تئىي كنوما برسات! اوشت...

دِيما په ما رُژناگ كن

په سازگر و وش آوازانى سالارا. گُون زهى و سيمى سازان. داوودئى زبور.

۱) او منی دادرسیڼ هُدا! پَسُو بدئے وهدے پریات کُنان.

سکي و سورياني وهدا منی دست و بانزلت پچ کرتنت.

منا مهر و رهمت بکش و ذوایانن گوش دار.

۲) او مردمان! تان کدینا منی اَزت گمشرپ کنگ بیت؟

تان چنتا ناهودگیا دوست داریت و دروگئے پدا گردیت؟ اوشت...

۳) بزانیټ که هُداوندا هُدادوست په وت زرتگ و جتا کرتگ انت.

وهدے هُداوندا تئوار کُنان، آ اِشکنت.

۴) هژمئے تها گناه مکنیت.

ایشیئے بدلا، وپسگئے وهدا، وتی دلا اے بارئوا پگر کنیت و آرام گریټ.
اوشت...

۵) برهگین گربانیگ پیشکش کنیت و هُداوندئے سرا تئوکل.

۶) بازیڼے گوښیت: “کئے انت په ما نیکی بکنت؟”

او هُداوندا! وتی دیمما په ما رُژناگ کن.

۷) تئو منی دل چه شادانیا سرریچ کرتگ،

چه آیانی هما وهدئے شادانیا گیشتر که دان و گله و تازگین شرابش
باز ببنت.

٨ آراميا دراج كشان و واب هم كپان،

چيا كه تهنا تئو، او هداوند، منا ايمنيئ تها ننديئ.

منا راستين راها بر

په سازگر و وش آوازاني سالارا. گون نلي سازان. داوودئ زبور.

١ او هداوند! مني گپان گوش بدار،

مني نالگان دلگوش كن.

٢ او مني بادشاهين هدا! مني پرياتا بشكن،

چيا كه تئبي گورا ذوا كنان.

٣ او هداوند! بامگواهان تئو مني تئوارا اشكنئ،

بامگواهان، گون دزبندي وتي واهگان پيش كنان و وداريگ بان.

٤ تئو چشين هداي نهائے كه چه بديا دلوش ببئ،

بدي گون تئو جلت نكت.

٥ پركبر و گروناك تئبي ديما اوشتات نكت و

چه سَجَّهَيِّن بدکاران نپرت کڼئ.

٦ دروگبندان بېگواه کڼئ،

هُداوند چه هُونيگ و پريښکاران نپرت کنت.

٧ بله من چه تئیی مهرا تئیی لوگا کایان و

چه تئیی نرسا تئیی پرستشگاها کونډان کپان.

٨ او هُداوند! په منی دژمنانی سؤبا،

گوڼ وتی اَدل و اِنساپا منا رهشونی بدئ و

وتی راها په من ساپ و تچک بکن.

٩ چیا که راستی آیانی زبانا نیست و

دل و درونش تباهی انت و بس.

گټ و گلوایش پُراهین کبر و

وتی زبانا په چاپلوسی کار بندنت.

١٠ او هُدا! اِشان مئیاربار هساب کن،

پل که وتی شئورانی تنها بېډنت.

آیانی بازیڼ ناپرمانیانی سؤبا، چه وت دورش کن،

چیا که تئی هلاپا شوړشش کرتگ.

١١ ټله آ سځهين که تئی باهوټ و مئيار بنت، شادمانی بکننت،

دایما ساز و زیمل بجننت.

آیان وتی ساهگئے چیرا نگهپانی بکن،

تان هرگس که تئی نامئ دؤستدار انت گؤن تئی ناما شادان ببیت.

١٢ آلم، تئو، او هداوند، پهریزکاران برکت دئیے و

آیان گؤن وتی مهر و رهمتا اسپرئ پیما نگهپان بئ!

او هدا! منا برگین

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گؤن زهی و سیمی سازان. “شمینیتئے”
ترزئے سرا. داوودئے زبور.

١ او هداوند! منا گؤن وتی هژما هگل مدئے و

گؤن وتی گزبا نهړ.

٢ هداوند! منی سرا رهم کن چیا که گیمرتگان.

او هداوند! منا ذراه بکن چیا که جسم و جائن پریشان انت.

۳ ارواھُن سَکَّ بَیْکَرار و جلاجوْش اِنْت.

او هُداوندا! تان کدین؟ تان کدین؟

۴ هُداوندا! وتی دِیما گوْن من ترّین و منی ساها برکّین،

وتی مِهْرئے سَنوْبا منا نجات بدئے.

۵ چیا که مُردگ ترا یات کرت نکنت،

کئے اِنْت که چه مُردگانی جهانا تئی شُگرا بگیپت؟

۶ چه نالگان دَم برتگان،

هر شپ گندلان چه گریوگا مینان و

تَهتا گوْن ارسان تر کنان.

۷ چمُن چه بازیْن اَندوْهان نِزور بوتگانت و

چه بازیْن دژمنان تهار.

۸ او سَجّهین بدکاران! چه من دور بیّت،

چیا که هُداوندا منی گریوگانی تئوار اِشکتگانت.

۹ هُداوندا منی پریات گوْش داشتگانت،

هُداوند منی دوايا مَنیت.

١٠ منى سَجَّهَيْن دژمن شرمندگ و سَك پريشان بِنْت،

آ دِيما چهر دئيت و پَشَل و شرمندگ بِنْت.

تئى مئيار و باهوټ بان

داوودئ شيگايون. داوودا اے زبور بنيامينئ گيلهئ كوش نامين
مردميئ هبراني سؤبا په هداوندا درشان كرتگ.

١ او هداوند، منى هدا! تئى باهوټ و مئيار بان.

منا چه آ سَجَّهَيْنان كه منى رندا كپتگ انت برگين.

٢ اگن نه، آ منا شيراني پئما درنت،

چُنډ چُنډ كننت و منا رگينؤك نبيت.

٣ او هداوند، منى هدا! اگن من چشين كارے كرتگ و

دسشن گناهيّا مين انت،

٤ اگن په دؤستيا بدى ان كرتگ،

يا كه دژمنه بيْميارا پلتگ،

٥ پل كه دژمن منى پدا بيئيت و

آييئے دست په من برسيت،

منی زندا پادمال بکنت و

منا هاکانی تها بواپینیت. اوشت...

او هداوندا! گوڼ وتی هژما جاه بجن و ٦

منی دژمنانی گزبئے دیمآ پاد آ!

آگاه بئے، او منی هدا!

تئو ائے که دادرسیئے جارت جتگ!

بل که کئومانی رُمب تئیی گورا یکجاه بنت، ٧

چه بُرزا اِشانی سرا هاکمی بکن!

بل که هداوند په کئومان شئور و هکم بېریت. ٨

او هداوندا! گوڼ منی راستی و تچکیا،

وتی دادرسیا منی پهریزکاریانی سرا بکن.

او آدلین هدا که دل و درونان زانئے! ٩

بدکارانی شریان هلاس کن و

پهریزکاران په دل مهر بدار.

١٠ منى إسپر هُدا إنت

که نیکدلان رَکینیت.

١١ هُدا آدلین دادرسه،

هُداے که هر رُوج هِژم گیت.

١٢ اگن انسان پشومان مبيت،

وتی زهما تیزر کنت و

وتی کمانا کشیت و تئیار کنت.

١٣ آييا کُشوکين سِلاه تئيار کرتگ و

وتی تیران آچشین کنت.

١٤ آ مردمبا بچار که چه شرّ و شورا آپس إنت و

چه پتنها لاپپر، آ دروگ زئیت.

١٥ گلے کوچیت و جُهَل کنت و

هما چاتا کپیت که وت کوټکگی.

١٦ آيیئے پتنه وتی سرا کپیت و

پساتی هم سرا لگیت.

١٧ هُداوندا په آيېۍ اډل و اِنساپا شُگر گِران،

بُرزېن اَرشۍ هُداوندۍ ناما نازېنان.

پُرشوکت اِنت تېي نام

په سازگر و وش آوازي سالا را. ”گيتيتۍ“ تَرزۍ سرا. داوودۍ زبور.

١ او هُداوند، مۍ هُداوند!

چنکدر پُرشوکت اِنت تېي نام جهانۍ چارېن گنډان.

تئو وتي شان و مزي آسماني سربرا شنگ و تالان کرتگ.

٢ په وت ستا و سنا، چک و شيرمچين ننگاني دپا هم داتگ

که تېي دژماني سوباً ترا ستا بکننت،

تانکه دژمن و بېرگيران چپ و بيتنوار بکنۍ.

٣ وهده تېي آسماني نيما چاران

که تېي لنگاني ازم و هنر انت

ماه و استاراني نيما،

که تئو برجاه داشتگ انت،

٤ انسان چيے که تئو آييے گموار ببئے و

بنی آدم کئے انت که آييے دلگوښا بدارئے؟

٥ بله انگت تئو چه پريښتگان بس کَمکے کمتر کرت و

مزنی و اِزْتئے تاج سرا دات.

٦ وتی دستئے سجّهين کارانی سرا هاکم کرت و

هر چيرْ آييے پادانی چيرا اِشت.

٧ سجّهين رَمگ و گوَرْم

گياaban و سهرایی جانور

٨ آسمانے بالی مُرگ و

دریائے ماهیگ و

هر چه که چه زِرْے راها گوَزیت.

٩ او هُداوند، مئے هُداوند!

چنکدر پُرشوکت انت تئیی نام جهانے چارین کُنْدان.

آدلين هُدا

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”مئوت لېښئې“ ترزئې سرا. داوودئې زبور.

١ ترا، او هداوند، چه دلئې جُهَلانكِيان شُگرِ گران،

تئیی سَجَّهینْ اَجَبینْ کاران درشانْ کنان.

٢ تئیی گورا گل و شادمانی کنان.

او بُرزینْ ارشئې هدا! تئیی ناما نازیپان.

٣ وهدئې منی دژمن پدَ کِنزنت،

چه تئیی دِیما لُکُشت و تباہ و هلاک بنت.

٤ چیا که تئو منی هک و اِنساپ په شَری داشتگ،

وتی تَهتا نِشتگئې و په اِنساپ دادرسی کرتگ.

٥ کئومِت هکَل داتگانت،

بدکار تباہ و برباد کرتگانت و

آیانی نام ابد تان ابد گار و بیگواه کرتگ.

٦ دژمن، دایمی وئیرانگانی تها گار و گمَسار بوتگانت،

آیانی شهرانی ریشگ و ونڈالِت چه بُنا گشتگانت،

تنتنا آیانی یات هم گار و زئوال بوتگ.

٧ ٬ بله هُداوند تان اُبد بادشاهی کنت،

آییا وتی شئور و دادرسیئے تَهِت پایدار کرتگ.

٨ ٬ آوت جهانا گۆن ادلا دادرسی کنت،

کئومانی سرا گۆن انسایا شئور بُریت.

٩ ٬ هُداوند په زُلم دیستگینان، بُرزین کلاتے

کلاتے بُرزین، مان سگین ساهتان.

١٠ ٬ آکه تئیی ناما زاننت تئیی سرا تئوکل کنت

چیا که تئو، او هُداوند، وتی هُدوناکین لوئوک یله نکرتگانت.

١١ ٬ هُداوندا، که تَهِتی سَهیونا انت، بنازینیت،

کئومانی نیاما آییئے کرتگین کاران جار جنیت.

١٢ ٬ چیا که آکه هُونانی بیرگیر انت، اِشان یات کنت

زُلم دیستگینانی پریاتان نشموْشیت.

١٣ ٬ او هُداوند! منی سرا رهم کن،

هما آزاران که چه دژمنانی دستا منا رسنت بچار،

تئو که چه مرکئے دروازگان منا سرپراز کنئے،

١٤ تانکه تئیی سجّهین ستا و تئوسپیان

سّهیونئے جنکئے دروازگانی دئما برجاه داران و

شادمانی بکنان که تئو منا رگینتگ.

١٥ کئوم، وتی هما کوټکگین کلا کپتگانت،

آیانی پاد هما داما بند گپتگ و پستگانت که وتش چیر کرتگانت.

١٦ هُداوندا وتا گون وتی آدل و انسایا پجارینتگ،

بدکار چه وتی کرتگین کاران وت داما کپنت.

زگر... اوشت...

١٧ بدکار مُردگانی جهانا پر ترنت،

آ سجّهین کئوم که هُدایا شمؤشنت.

١٨ بله هاجتمند هروهد شمؤشگ نبنت و

زلم دیستگینانی اُمیت تان آبد برباد نبیت.

١٩ او هُداوندا! پاد آ و مئیل که انسان بالادست ببیت،

پلّ که تئیی درگاها کئومانی شئور و هُکم بُرگ ببیت.

۲۰ او هداوند! ترسش جسم و جانا پرّين

تان کئوم بزانتت که انسان انت و بس. اوشت...

چيا و تا چير دئيه؟

۱ او هداوند! په چه دور اوشتاتگه؟

چيا و تا سگين ساهتان چير دئيه؟

۲ بدکار گون کبر نرورينان شکار کنت،

بل که وتي پندلاني داما گرپتار بيت.

۳ چيا که بدکارا وتي دئه واهگاني سرا پهر انت،

لالچ کنوکان برکت دنت و هداوندا بد و رد گوشت.

۴ بدکار مان وتي کبر و گروناکيا گوشت: ”هدا در گيتک نکنت“،

اييه سجھين پگر و هيال اش انت که ”هداے نيست“.

۵ وتي راها مدام کامياب و سوين انت،

تئي شئور و دادرسي چه اييه چما دور انت،

وتي سجھين دژمان ريشکند کنت.

٦ وټی دلا گوښیت: ”هچبر چه وټی جاها سړینگ و جُمبینگ نبان

نسلانی نسل چه کزا و بلاهان دور بان.“

٧ دپ و زبانی چه نالت و پریب و سِتما پُر انت،

آییئ زبائے چیرا پتنه و شرکاریا کُدام بستگ.

٨ مېتگ و آبادیانی کمینا نندیت،

چیر و پناهیَن جاهاَن بیگناهاَن کُشیت،

چیرکایی بیوسانی شکار کنگئے شوهازا انت.

٩ شیرئے پئیم وټی کمینا ودار کنت،

ودار کنت و نِزور و ناتوانان وټی پنجگا کاریت،

پنجگا کاریت و داما دئور دنت.

١٠ آییئے شکار، لگتمال و زار و وار بنت،

آییئے دستا گار و گُمسار بنت.

١١ وټی دلا گوښیت: ”هُدایا شَمُشتگ

دیمی پوښینتگ و هچبر نځندیت.“

١٢ او هُداوندا! پاد آ. او هُدا! وټی دستا شهار.

بزرگینان مشمؤش.

١٣ بدکار په چے هُدايا بد و رد گوښت؟

چيا وتی دلا گوښت:

”هَدا در گیتک نکنت“؟

١٤ بله اَلبت تئو گندئے. سَگی و سؤریان گندئے،

تان کار و اِهتیارا وتی دستا بدارئے.

بزرگ و بیچارگ و تا تئیی سپردگ کننت،

چورئوانی مَدَت کنوک تئو ائے.

١٥ شَر و بدکارانی باسکا پېرؤش،

آیانی شرارتئے حسابا بگر،

هما کارانی حسابا هم که آييا گوشتگ: ”هَدا در گیتک نکنت“.

١٦ هُداوند اَبَد تان اَبَد بادشاه اِنَت،

کئوم چه آيئے سرډگارا گار و گمَسار بنت.

١٧ او هُداوند! تئو بزرگانی واهگان گوښ دارئے،

آيان دلبډئ دئئے و هبرانش اِشکنئے.

١٨ چورؤ و ستم ديستگيناني دادرسيا كنئ

تانكه اے هاكيين انسان دگه برے ترس و دِهشت ميريننت.

هُداوند وتي پاكين پرستشگاها انت

په سازگر و وش آوازاني سالارا. داوودئ زبور.

١ من هُداوندئ مئيار و باهوٹ آن،

گرا شما منا چه پئما گوشيت:

”مرگے ببئ و وتي كوھا بال كن.

٢ چيا كه هئو، بدكار كمانا كشت و

تيرش زها داتگ،

كه مان تهاروكيا نيكدلان بجننت.

٣ اگن بُرد تباه كنگ ببننت،

گرا پهريزكار چه كرت كنت؟“

٤ هُداوند وتي پاكين پرستشگاها انت،

هُداوندئ تهت آسمانا انت.

چمى گندگا انت،

ديدگى انسانى چگان آزماييت.

٥ هداوند پهريزكار و بدكاران چكاسيت،

ايبى روه چه هميان نيرت كنت كه شر و شدتش دوست بيت.

٦ بدكارانى سرا انگر و گوگرت گوارينيت،

ايارى جام و پيالهي بهر، سوچاك و لوارين گوات انت.

٧ هداوند آدل انت،

ايبا آدل و انساپ دوست بيت،

نيكدل ايبى ديما گندنت.

هدادوستى پشت نكيگ

په سازگر و وش آوازانى سالارا. "شمينيتى" ترزى سرا. داوودى زبور.

١ او هداوند! برگين، چيا كه هچ هداوستى پشت نكيگ و

ويادار چه مردمانى نياما گار و بيگواه بوتگ انت.

٢ هرگس گون همساهاگ دروگ بنديت،

چاپلوسین دپش په پریب هبر کنت.

۳ هداوند هر چاپلوسین دپا پروشات و

هر بټاک جنوکین زبانا برات.

۴ گوشت: ”ما گون وتی زبانا کامیاب و سوین بین،

مے دپ و لنت هم گون ما انت، مے واجه و مستر کئے انت؟“

۵ هداوند گوشیت: ”چه نرورین مردمانی لگتمالی و

هاجتمندانی نالگانی سوبا

نون جاه جنان.

من اشان هما پیما ایمنی بکشان که اسانی ارمان انت.“

۶ هداوندی هبر اسیل و بے اییب انت،

نکره پیما که چه کورها در آتکگ و

هپت رندا پاک و سله کنگ بوتگ.

۷ او هداوند! تئو اشان نگهپانی کنئے،

تئو اے دابین مردمانی نیاما اسانی پشت و پناه بئے.

۸ بدکار هر نیمگا تر و تاب کنت،

آ وهدی که مردم پلِیتیا اِرت دئینت.

او هُداوند! تان کدین؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئ زبور.

۱) او هُداوند! تان کدین؟ بارین منا تان اَبَد شمۆشئ؟

تان کدین وتی دِیما چه من پناه کنئ و پۆشینئ؟

۲) تان کدین منی پگر و اندیشگ منا آزار بدئینت،

هر رۆچ دلن گمیگ؟

تان کدین دژمن منی سرا بالادست ببیت؟

۳) او هُداوند! منی هُدا! منی چارگا بکن و پَسئو دئ!

چمائن رژنا کن، اگن نه، مرکئ و ابا وپسان.

۴) چۆ مَبیت دژمن بگوشیت: ”من آییئ سرا سۆبِین بوتگان“،

بدواه شادان ببیت که من لرزان.

۵) بله تئیی مَهرئ سرا تئوکل کنان،

دلن گل و بال بیت که تئو منا رَکینتگ.

٦ ھداوندا نازینان،

که مُدام منی سرا مهربان بوتگ.

نادانِ گوشتیت: ”هداے نیست“

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

١ نادان وتی دلا گوشتیت:

”هداے نیست.“

اے پلِیت اَنت و کارشِ سِلّ و گنده،

نِیک کارے نیست.

٢ ھداوند چه آسمانا بنی آدما چاریت

تان بگندیت بارین دانای هست

که ھدایے شوهازا اِنْت.

٣ سَجّهینان وتی راه گار داتگ،

ھوړیگا پلِیت بوتگ اَنت،

نِیک کارے نیست،

يځي هم نښت.

٤ بدکار هچر سرپد نبت؟

اے مني کئوما انچش ورنټ که مردم نگر ورنټ و
هډاوندا هچ تئوار نکنت.

٥ بله اوډا وتي ترسئ تها بډنت،

چيا که هډا گوڼ پهریزکاراني نسل و پدريچا انت.

٦ شما ستم ديستگياني شئوربنديان ريشکند کنيت،

بله هډا اشاني پناهگاه انت.

٧ کسے چه سهيونا بيايات و اسرايیلا برگينات.

وهده هډاوند وشبهتيا په وتي کئوما پر ترينيت،

آکوب گل و بال بيت و اسرايیل شادهي کنت.

کئے تئي پاکين کوها جهمند بيت

داوودئ زبور.

١ او هډاوند! کئے تئي تمبوا مهمان بيت؟

کئے تئیی پاکین کؤھا جھمند ببیت؟

۲) هما که بے ائیب گام بجنت،

آدل و انسایا برجاه داریت و

په دلستکی راستینا بگوشیت،

۳) هما که گوئن وتی زبانا گسیئے باپشتا هبرے مگوشیت،

په همساهاگا بدی مکت و

همراهان ایړ مجنت،

۴) هما که بدکار آییئے چمان هکیر و بے ارزش ببنت،

هداثرسان اړت و هرمت بدنت و

وتی لبزئے سرا ویا بکنت، ثرے زلر و زیان بگندیت،

۵) هما که وتی زرا په سوت مدنت و

بیگناهیئے هلاپا رشوت مگییت،

آ که ایشان برجاه داریت هچبر نلرزیت.

منا یله نکئے

داوودئے شیر.

۱ او هُدا! منا په شَرّی بدار،

که تئیی میار و باهوټ بوتگان.

۲ گون هُداوندا گوشتن: ”تئو ائے منی هُداوند،

آبید چه تئو په من هچ شَرّیے نیست.“

۳ آ پاک و پلگارتگین که زمینا أنت،

هما شَرّیمند أنت که منی سَجْهین شادمانی همایانی سئوبا إنت.

۴ آ که دگه هُدایئے رندا تچنت، آیانی گم و اندوه سک بار بیت،

آیانی هُونین کُربانیگانی رسمان گون نبان و

نامانش وتی زبانا نیاران.

۵ او هُداوند! تئو منی گیشْتگین بهرونډ و جام ائے،

تئو منی بهرا شَرّیے سرا دارئے.

۶ منی هد و سیمسر، دلبین جاگهان گیشْینگ بوتگ أنت،

منا دلکشین میراسے دستا کپتگ.

۷ من هُداوندا نازینان که منا شئور و سَلاه دنت،

دلن شپ پاسان هم منا راه سوچ دنت.

۸ من مدام هداوند وتی دیم په دیم دیستگ،

آ منی راستین پهناتا انت،

چه همے سئوبا من نلرزان.

۹ پمیشکا، دلن وش و زبان شادان انت.

جسم و جائن مان اُمیتئے کلاتا آرام گپیت.

۱۰ چیا که تئو منا مُردگانی جهانا یله نکنئے و

وتی دوستدارا سَرگ و پوسگا نیلئے.

۱۱ تئو منا زندئے راها سوچ دئیئے و

وتی بارگاها منا چه شادمانیا سرریچ کنئے.

تئی راستین گشا، وشى ابدمان انت.

تئی بانزلانی چیرا

داوودئے دوا.

۱ او هداوند! منی برهگین پریاتان بشکن و

نالگاڼن گوښ دار،

دوايانن بشکن،

که چه بېړياين دپ و لُښان در کابنت.

٢ چه تئیی بارگاها منا دادرسی و آزاتی سر بات،

چمت راستینا بگندانت.

٣ تئو منی دل آزمایش کرتگ و شپ پاسان منی چارگا آتکگئ،

منا چکاستگت و هچ در نگیټکگ،

آهډن کرتگ که دپ گناه مکنت.

٤ مردمانی کار هر چه که بیت،

بله من چه تئیی لُښانی گالا

وتا چه زالمانی راها دور داشتگ.

٥ منی پادانی پد تئیی راها نکش انت،

پاډن نلرزتگ انت.

٦ او هډا! ترا لوښان، چیا که تئو منا پَسَو دئیی،

گوښ دار و هبرائن بشکن.

٧ وتی مھرئے اَجَبْتیا پِیش بدارا!

تئو همایانَ رکیئے

که چه وتی دژمنان تئی گورا مئیار و باهوٓٓ بنت.

٨ منا چو وتی چما بسمبال و

وتی بانزلانی ساهاگا چیر بدئے،

٩ چه آ بدکاران که منا گار و گمسارَ کننت و

چه هما جنورین دژمنان که منا انگرش کرتگ.

١٠ آ وتی سینگین دلان مھرَ کننت و

آیانی زبان پُرکبر و گروناکین هبرَ کننت.

١١ منی پدش گپتگ آنت و همه انون منا انگرش کرتگ،

چمش په من دوتکگ تان زمینا دئورن بدئینت.

١٢ آ شیرئے پیما آنت که په شکارا شدیگ انت،

ورناین شیرئے پیما که کمینا نشتگ،

١٣ او هداوند! جاه جن، اِشانی دیما در آ و زمینا بجنش،

گون وتی زهما منا چه بدکاران برگین.

١٤ ٲداوندا! منا چه اے ٲئيمين مردمانى دسٲا آزادٲ كن،

چه اے دنياۓ مردمان كه نسيبش ٲهنا همے دنيا انت و بس،

كه لاپانش چه وٲى هزانگا سيړ كنۓ،

چگش باز بنت و

آيانى ٲشت كٲٲگين چيزۓ ٲه چگانش رسيت.

١٥ بله من ٲه ٲهريزكارى ٲئىي ديما گندان،

آگاه كه بان، چه ٲئىي گندا سيړ بان.

ٲداوند منى ٲلار انت

ٲه سازگر و وش آوازانى سالارا. ٲداوندۓ هزمتكار داوودۓ زبور. داوودا

اے زبور هما وهدا ٲه ٲداوندا ٲر بست كه ٲداوندا چه سجهين دژمانان و

چه شاوولۓ دسٲا رگيٲت. داوودا چش گوشت:

١ او ٲداوند، او منى زور و واك! ٲرا باز دوست داران.

٢ ٲداوند منى ٲلار انت، منى كلات و منى رگيٲوك انت،

منى ٲدا منى ٲلار انت و هماييۓ ٲشتا باهوٲ و مئيار بان.

آ منی اِسپر اِنْت، منی زوړا کيڼ رَگيڼووک و منی سنگر.

۳ هُداوندا که ستا و سنائے لاهک اِنْت تئوار کنان و

چه وتی دژمنانَ رگان.

۴ مرکئے ساد و بندان منا پتاتگات و

تباهی و زئوالیئے هار و هیروپان منا تُرسیښتگات.

۵ مُردگانی جهانئے ساد و بندان پتاتگاتان و

گوڼ مرکئے داما، دیم په دیم اتان.

۶ وتی پریشانیانی تها هُداوندن تئوار جت و

کُمک لوښگئے پریاتن وتی هُدائے گورا بُرز کرت.

آییا چه وتی پرستشگاها منی تئوار اِشکت و

منی کُمک لوښگئے پریات آییئے گوښان رست.

۷ نون زمین چنډت و جُمب و جوښا لگت،

کوځهانی بیه و بُنیات هم لرزنت،

چیا که آ هژم گپتگات.

۸ چه آییئے پونزا دوت در آتک و

سۆزناکین آسے چه دیا،
تپتگین انگر زبائک جنگا اتنت.

۹ آسمانی ایر آورت و جَهل آتک،

سیاهین جمبر آیئے پادانی چیرا ات.

۱۰ گروبیئے بانزلانی سرا نشتگات و

گواتئے بانزلانی سرا بال ات.

۱۱ تهاروکی وتی پوشاکی کرت و

جمبرانی گبار و سیاهین هئوری وتی چاگردئے کاپار کرتنت.

۱۲ رژن و درپشناکی چه آییا دیما ات و جمبر چست بیگا اتنت،

تپتگین سنگ و آچشین انگر در کپتنت.

۱۳ هداوندا چه آسمانا گرندت و

برزین آرشے هدایا چه تپتگین سنگ و آچشین انگران وتی تئوار سر
دات.

۱۴ آییا وتی تیر شانتنت و دژمن شنگ و شانگ کرتنت،

گروکی دئور دات و سرگردانی کرتنت.

١٥ دريائے آبراه گندگ بوتنت و

دنيائے بُنيات پدّر،

چه تئیی نِهَرّ و هگلان

چه تئیی پُونزئے ترندین گواتا، او هداوندا!

١٦ آييا چه بُرزادا دست شهارت و منا گپتی،

چه زيادهين آيا منا در آورتی و

١٧ چه زُوراوړين دژمنا رَگيَنت،

چه آيان که نيرتِش منی سرا پرؤشتگآت،

چيا که چه من زُوراکتر انتت.

١٨ سگی و سؤريانی رُؤچا، منی ديما در آتکنت،

بله هداوند منی پُشت و پناه آت.

١٩ آييا منا پُراه و ايمنين جاگهے آورت و

منا رَگيَنتی، چيا که چه من باز وِش و رزا آت.

٢٠ هداوندا په منی پهریزکاریا گُون من نيکی کرتگ،

منی دستانی پاکيئے مُزّ بَکشاتگ،

٢١ چيا كه من هُداوندئى راه يله نډاتگ و

چه هُدايا ديم په بديا نشتگان.

٢٢ آييئى پرمان مُدام منى چماني ديم بوتگانټ و

آييئى هُکم چه وت دور نداشتگانټ.

٢٣ آييئى ديم تمان و بے ائيب بوتگان و

وتا چه گناها دور داشتگ.

٢٤ هُداوندا منى پهريزکاريانى مُر داتگ،

آيا منى دستانى پاکی ديستگ.

٢٥ تئو گون وپاداران وپادارائى و

گون تچکينان تچک.

٢٦ گون پاکينان پاک ائى و

بله گون رپک کاران چالاک.

٢٧ چيا كه تئو بيکبران رگينئى،

بله پُرکبر و گروناکان چم جهل کنئى.

٢٨ او هُداونديڼ هُدا! تئو منى چراگا رُژناگ كنئى.

هما انت كه منى تهاروُكيان روُشن كنت.

٢٩ گون تئىي مَدَتا لشكريئى سرا اُرش و همله بران و

گون هُدائى كُمكا انت كه چه بُرزيڼ ديوالان كُپ كنان.

٣٠ هئو! هُدائى راه تمان و كاملين راهى،

هُدائى هبر بى ائيب انت،

په هرگسا كه آييئى گورا پناه زوريت، اسپرئى.

٣١ هُداوندا آبيد، كئى هُدا انت و

هُدايا آبيد، كئى تبار؟

٣٢ اى هُدا انت كه منا زور و واگ دنت و

منى راها تمان و بى ائيب كنت.

٣٣ منى پادان آسكانى پئىما تيز كنت و

منا بُرزيانى اوشتگا لاهكى دنت.

٣٤ منى دستان په جنگا آزمودگ كنت،

تان باسگن بُرنجين كمانا بلپينيت و چوٹ بكنت.

٣٥ تئو وتی سوږین بئگئے اسپرا منا بکشئے و

راستیڼ دستت منی پُشت و پناه انت،

تئی نرم دلی و بیگیری منا مزنی دنت.

٣٦ تئو منی پادانی چیړئے راها پراه کنئے

تانکه پادن ملرزنت.

٣٧ دژمنانی رندا کیان و

منی دست په آیان رسیت،

تان هلاک مېنت، پر نتران.

٣٨ انچش زمینا جنان که پاد آيگئے مؤه و واکش مېیت،

منی پادانی چیړا کپنت.

٣٩ تئو په جنگا منا زور و واک بکشئے و

دژمنان منی پادانی چیړا دئور دئیے.

٤٠ منی پادان دژمنانی گردنئے سرا ایړ کنئے و

من وتی دژمنان گار و گمسار کنان.

٤١ په کما پریات کننت بله رگینوکه نیست،

چه هُداوندا کُمک لَوُنت، بله پَسَوَ ندنت.

۴۲ من آیان هاگ کنان و گواتا دئیان،

دَمک و کوچهانی گِلئے پئِیما چنډان.

۴۳ تئو منا چه مردمانی جنگ و چوپانَ رَکِینئے و

کئومانی سردارَ کئئے،

هما مردم منی هزمتا کنت که منَش پِجَاَه نئِیاران.

۴۴ تان منی تئوارا اِشکننت، پرمانَ برنت،

دَرامد منی دِیما وتی سرا جَهَل کنت.

۴۵ آ دِلْتَرکَ بنت،

لرزان و دُرهان چه وتی کلاتانَ تچنت.

۴۶ هُداوند زندگ اِنت. په منی تلارین هُدایا نازیَنک.

منی رَکِینَوکِین هُدایا شان و شوکت بات.

۴۷ هُدا اِنت که منی بیِرا گِیپت،

کئوم و راجان منی چِپِردستیا نادِیْنیت و

۴۸ منا چه دژمنانَ رَکِینیت.

هئو! تئو منى دژمنانى دېما منا سرپراز كنئى و
چه زالمين مردمان چټينئى.

او هداوند! پميشكا ترا كئوماني نياما ستا كنان و
تئىي ناما نازينان.

آ وتى بادشاهي مزين سوږ و پيروزي بكشيت و
وتى روگن پر مشتگينا مهر كنت،
بزان داوود و آبيئى نسل و پدريچا تان ابد.

هداوندئى شريت تمان و بى ائيب انت
په سازگر و وش آوازي سالا را. داوودئى زبور.

آسمان هداوندئى شان و مزنيا پدر كنت،
برزين ارش آبيئى دستئى كاران.

اے روچ په آروچا هبر رئوان كنت و
اے شپ په آشپا زانت و هكمت درشان كنت،

نه هبرے و نه گالے،

آيانی تنوار اِشکنګ نبيت.

پدا هم آوازش سَرجمين زمينا شنگ و تالان بيت و ٤

هېرش تان جهانئے گډی مرز و سيمسراڼ رسنت.

په روچا، هُدايا آسمانا تمبوے بستگ،

روچ سالونکيئے پئما چه وتی کلّهېندا در کئيت و ٥

چو که پهلوانے شادان مئيدان کنت.

چه آسمانئے یک گوريّا در کئيت و ٦

تان آدگه گورا چهَر وارت،

هچ چيزْے چه آيئے هُرم و گرميا چير نه انت.

هَداوندئے شَرِيَت تمان و بے ائيب انت و ٧

جسم و جانا بوَد کاريت.

هَداوندئے هُکم پُراهِتبار انت و

گمزانتان دانا و اگلمند کنت.

هَداوندئے رهېند راست انت و ٨

دلا شادان کنت.

هُداوندئے پرمان پاک اَنت و
چَمَان رُژناگ کَنت.

هُداوندئے تُرس پاک اِنت و ۹

تان اَبَد پایدار.

هُداوندئے پرمان برهکّ اَنت و
سَرجمیا اَدل،

چِه تلاها دلکَشتَر، تَنتنا چِه اَسیلین زَرّ هم، ۱۰

چِه شَهدا شیرکَنتَر، تَنتنا چِه بیښکَنتَ گُدامئے هر تَرَمپا وِشتَر.

تئی هزمتکارا چِه آیان داه و هُشدار رَسیت و ۱۱

گَوَن آيانی دارگا مَزیښ مَزّے.

کئے اِنت آ که وتی رَدیان بزانت و سرپد ببیت؟ ۱۲

منا چِه وتی نزانَتگَین گَناهان پاک و سَلّه کن.

وتی هزمتکارا چِه گُروناک و پُرکَبریڼ کار و کِردان بدار، ۱۳

مئیل که منی سرا بالادست بَنت.

هما وهدا تمان و بے ائیب بان و

چه هر مزین گناها پاک.

او هداوند! منی دپئے هبر و دلئے پگر و هئبال (۱۴)

تئی دلا بندانت،

تئو که منی تلار و پشت و پناه ائے.

او هداوند! بادشاها سوږ و پیروزی بدئے

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئ زبور.

هداوند ترا سکی و سوریانی روچا پَسُو بدئیات، (۱)

آکوبئ هدا ئے نام ترا نگهپان بات.

چه وتی پاکین جاگها په تئو کُمک برسینات و (۲)

چه سهیونا ترا مَدَت کنات.

تئی سجّهین گربانیگان وتی یاتا بدارات، (۳)

تئی سوچگی گربانیگانی مَنُوک بات. اوشت...

تئی دلئے واهگان برجاه دارات و (۴)

تئی سجّهین شئوربندیان کامیاب کنات.

٥ تئیی سوږ و پیروژیا گون شادمانی کوگار بکنین و

وتی بیرکا تئیی نامئ سرا برزاد بچندینین.

هداوند تئیی سجھین دزبندیان پوره و سرجم بکنا.

٦ نون زانئن که هداوند وتی روگن پر مُشتگینا رگینیت و

چه وتی پاکین آسمانا آییا پسو دنت،

گون وتی راستین دستئ رگینوکین واک و تاگتا.

٧ لهتین وتی اسپ و آزابهانی سرا پهر کنت،

بله ما وتی هداوندین هدائے نامئ سرا پهر کنین.

٨ آ سرین پروش بنت و کپنت،

بله ما یاد کاین و مهر اوشتین.

٩ او هداوند! بادشاها سوږ و پیروزی بدئ.

تئوار که کنین، مئ پسوا بدئ.

هدائے داتگین سوږئ شگريا

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئ زبور.

۱ او هُداوند! بادشاه چه تئیی زؤرا شادمانی کنت و

چه تئیی رَکینگا اِنْت که اینچک گل و بال اِنْت.

۲ تئو آییئ دئئ مراد بَکشاتگ اِنْت و

آییئ لُنْثانی واهِگت چه آییَا دور نداشتگ اِنْت. اوشت...

۳ چیا که گوَن بازین برکتانی دئیگا په آییئ و شَآتکا در آتکگئ و

تاجه چه اَسیلین تلاها سرا داتِ.

۴ آییَا چه تئو زَند لوُت و تئو بَکشات،

روچانی دُراجی، اَبد تان اَبد.

۵ چه تئیی بَکشاتگین کامرانیان، آییئ شان و مژاه مزِن اِنْت،

آییارا شوکت و مزنی داتگ.

۶ په راستی اَبدمانین برکت بَکشاتگ و

وتی بگلا گل و شادانیت کرتگ.

۷ چیا که بادشاه هُداوندئ سرا تئوکل کنت و

بُرزین اَرشئ هُداوندئ مِهرَا نلرزیت.

٨ تئیی دست، سَجَّهین دژمنان در گيجیت،

تئیی راستین دست په آیان که چه تئو نپرت کنت رسیت.

٩ آ وهدی که زاهر بئ

آیان پُراچشین ترونیئ پئما کنئ.

هُداوند وتی هژمئ تها آیان ایږ بارت و

آییئ آچش آیان وارت.

١٠ آیانی پدريچا چه زمينا گار و بيگواه کنئ،

چک و نبیرگانیش چه مردمانی نیاما.

١١ هرچنت که تئیی هلاپا پلتيين شئوربندی بکننت و

بدین رپک و پندل بسازنت بله سوږين نبت،

١٢ چیا که تئو آیان تاجينئ،

وهده که وتی کهانا ديم په آیان تريئ.

١٣ او هداوند! گون وتی زور و توانا انچش مزن شان باتئ.

تئیی واک و کدرتا ستا کنين و نازينين.

تئو چیا منا تنها اِست؟

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئى زبور. ”سهرگاهى آسكئى“ ترزئى سرا.

۱) او منى هُدا، او منى هُدا! تئو چيا منا تهنا اشت؟

په چه منى رگينگا دور ائى،
چه منى آه و پرياتان سگ جتا ائى.

۲) او منى هُدا! سجهين روچا پريات كنان و تئو پسئو نديئى،

سجهين شپا هم، بله آرام نگران.

۳) انگت هم تئو پاك و پلگار ائى،

بنى اسرائيل ترا نازينيت كه تئو په بادشاهى نشتگئى.

۴) مئى پتان تئى سرا تئوكل كرت،

تئى سرا تئوكلش كرت و تئو رگينتنت.

۵) تئى درگاها پرياتش كرت و رگنت،

تئى سرا تئوكلش كرت و پشل و شرمندگ نبوتنت.

۶) زانا، من انسانه نه آن، كرمه آن؟

مردمانی دېما سُبک آن و کئومئے چما بے اِزّت.

هرگس که منا گندیت کلاگ و ریشکند کنت. ۷

دپا چوټ کنت، سرا سُرینت و گوشت:

”اَنگت وتی اوْست و اُمیتا په هُدايا بند، ۸

بِل آترا برکینیت،

برکینیت اگن ترا دؤست داریت.“

بله تئو منا چه مائے لاپا در آورت و ۹

مائے سینگا آسودگی دات.

چه پیدایشا تنیی بَدّا دئور دئیگ بوتان، ۱۰

چه مائے لاپا منی هُدا بوتگئے.

چه من دور مبئے، ۱۱

چیا که سگی و سوری نژیک انت و

کسے په کُمکا نیست.

بازین نرین گوکیا منی چپ و چاگرد گیتگ، ۱۲

باشائے سرډگارئے زؤراورین گوکان منا اَنگر کرتگ،

۱۳ وتی پُراهیڼ دپش په من پَرټگ،

گړوک و دروکین شیرانی پیما.

۱۴ چو که آيا ريچگ و تالان بوتگان

سجھين هډن چه بندان در آتگ انت.

دلن چو که مؤما آپ انت و سينگا سوچيت.

۱۵ زور و تاگتن کونزگی چنډے که هُشک بوتگ و

زبانن نکا لچتگ،

منا مرکئے هاکا واپينتگت.

۱۶ کچکان منی چپ و چاگرد گپتگ،

شِر و بدکارانی رُمبا انگر آن،

منی دست و پادش ئنگ ئنگ کرتگ انت،

۱۷ وتی سجھين هډان شمار کرت کنان.

آيان وتی ئيلگ په من سک کرتگ انت،

۱۸ منی پُچان وتی نياما بهر کننت و

جامگئے سرا پال جنت.

١٩ ټله تئو، او هداوند! دور مې.

او مني زور و تئوكل! په مني كلكا اشتاپ كن.

٢٠ مني ارواها چه زهم و شمشيرا برگين و

مني زندگيا چه كچكاني زلم و زوراكيا.

٢١ منا چه شير و مزاراني ديا نجات بدئ،

كه تئو منا چه وهشين كاييگراني كانثان رگينتگ.

٢٢ تئبي ناما په وتي براتان جار جنان و

مچيئ نياما ترا نازينان.

٢٣ شما، او هداثرسان! آيا بنازينت.

او آكوبئ سجھين چك و اوبادگان! آيا ازت و شان بدئييت.

او اسراييلئ پدريچان! آيئ هئيتا بچاريت.

٢٤ چيا كه آيا چه ستم ديستگيئ بزگيا پشت نكرتگ و

ديمي چه آيا نترينتگ.

پرياتي كه كرتگ آيا اشكتگ انت.

٢٥ مزين ديوانا مني ستا و سنا په تئو انت،

وتی کټولان همایانی دېما سَرجمَ کنان که هُداثرس اَنت.

٢٦ بيکبر و درېيش وراک ورنټ و سِيرَ بنت و

آ که هُدايا شوهازَ کنت آيا نازيننت.

شمئ دِل تان اَبَد زندگ بات.

٢٧ زمينئ چارين گنډ آيا يات کنت و

دېم په هُداوندا پَر ترنت،

سجّهين کئوماني هاندان و گُثم آييئ سرا جَهَل کنت.

٢٨ چيا که بادشاهي هُداوندئگ اِنټ و

هما اِنټ که کئوماني سرا هاكمي کنت.

٢٩ زمينئ سجّهين زؤراور وراک ورنټ و آييئ دېما کپنت،

هاکيئين انسان کؤنډان کپيت،

هما که وټا، وټ زندگ داشت نکنت.

٣٠ آيوکيئن نسل آييئ هزمتا بنت،

دېمي پدريچ هُداوندئ بارئوا سهيگ کنگ بنت و

٣١ په آيان که انگت ودي نبوتگ اَنټ

آبيئے اَدل و اِنساپا جَارَ جَننت.

گَوشنت: ”آ هَما اَت كه اے كاري كرت.“

هُداوند منى شيانك اِنْت

داوودئى زَبور.

① هُداوند منى شيانك اِنْت،

هچ چيژئى مهتاج نَبان.

② منا سرسبزئى چَراگاهانَ واپينيت و

په آرامينَ آپان سرَ كنت.

③ منى ارواها تازگ كنت و

په وتى نامئىگى پهريزكاريئى راهان منا ديما بارت.

④ اگن چه مركئى تهارترينَ شِيپ و دَرگان هم بگوزان

چه هچ بيمَ و بلاها نترسان،

چيا كه تئو گونَ من گونَ ائى،

تئيبى لُت و اَسا منا تَسلا بَكشيت.

٥ دژمنانی چمانی دیمَا پَرزَوَنگے پِه من پَچ کَنئے،

پِه شَرَب دئیگا منی سَرگا ٹیلَ جنئے و

منی جاما مُدام پُر کَنان ائے.

٦ اَلما، مِهر و نیکی زِندئے سَجَّهین رَوچان منی پد و رندا اَنت و

هُداوندئے کَلاتا جَهمَنَدَ بان، تان اَبَد.

مَزن شانیَن بادشاه

داوودئے زَبور.

١ زمین و آییئے سَجَّهین هستی هُداوندئیگ اَنت،

جَهان و سَجَّهین مَهلوک.

٢ چیا که هُداوندا آییئے بنیات مان دریایا نادیئت و

آپانی سرا اوشتاریئت.

٣ کئے چِه هُداوندئے کوها بُرزاد شَت کنت؟

کئے آییئے پاکین جاگها اوشتات کنت؟

٤ هما که دلی ساپ و دستی پاک انت،

هما که وتی ارواها دیم په ناهودگیا نترینیت و
دروگین سئوگند نئوارت.

٥ آ چه هداوندا برکت گپیت و

چه وتی رگینوکین هدايا، ادل و انساپ.

٦ همه پئما انت، آ مردم که اکوبئ هداي شوهازا انت،

هما که په آییئ دیم هداوناک انت. اوشت...

٧ او دروازگان! وتی سرا برز بداریت.

او کوهنښ در و دپیگان! وتا په شاهگانی پچ کنیت،
تانکه مزنی و شانئ بادشاه بگوزیت.

٨ مزنی و شانئ اے بادشاه کئ انت؟

پرواک و زوراوریڼ هداوند،
هداوند که جنگا دلیر انت.

٩ او دروازگان! وتی سرا برز بداریت!

او کوهنښ در و دپیگان! وتا په شاهگانی پچ کنیت،

تانکه مزنی و شائے بادشاه بگوزیت.

۱۰ مزنی و شائے اے بادشاه کئے انت؟

لشکرانی هداوند

هما انت مزنی و شائے بادشاه. اوشت...

راها منا پیش بدار

داوودئے زبور.

۱ او هداوند! من په دل و جان دیم په تئو کایان.

۲ او منی هدا! تئیی سرا تئوکل کنان،

مئیل که پشل و شرمندگ بیان و

دژمن منی سرا بالادست بښت.

۳ جی هئو! آ که تئیی سرا اوست و امیټ کنت،

هچبر سرجهل بښت.

آ که بے سئوبا بیوپایی کنت

سرجهل و شرمندگ بښت.

٤ او هُداوندا! راها منا پيش دار و

وتى كِشكا منا تاليم دئى.

٥ ديم په وتى راستيا منا رهشون بئى و سبك بدئى،

چيا كه تئو منى رگينوكين هُدا ائى و

سجھين روچا تئى انتظار و ودارا آن.

٦ او هُداوندا! وتى رهمت و مېرايات كن،

چيا كه آچه ازلا هست انت.

٧ منى ورناييى ناپرمانى و گناهان يات مكن،

وتى مېرئى كساسا منا يات كن

كه تئو نيك ائى، او هُداوندا!

٨ هُداوند نيك و راست انت،

پميشكا گنهكاران راها سوچ دنت.

٩ بيكبر و دريښين مردمان راستيى راها رهشونى دنت،

و وتى كِشكا آيان پيش داريت.

١٠ هما كه هُداوندئى اهد و پيمانئى سرا اوشتنت،

آييئې سَجَّهَيِّنْ راه په آيان چه مهر و وپايا سرريچ انت.

۱۱ او هداوندا! په وتی نامئيگی منی گناه و مئياران بېکش،

چيا که مزن انت.

۱۲ کئې انت هما که په دل هداثرس بييت؟

هداوند آييا هما راستيڼ راها سوچ دنت که بايد انت گچيڼی بکننت.

۱۳ آ وتی روچان په سپړی و هزگاری گوازيڼيت و

آييئې چک و اوډادگ زمينئې ميراس بروک بنت.

۱۴ هداوند وتی دلئې راز و رمزان گوڼ هداثرسان درشان کنت،

وتی اهد و پئيمانا په آيان پجاريڼيت.

۱۵ منی چم مدام ديم په هداوندا انت،

چيا که هما انت که منی پادان چه داما آزات کنت.

۱۶ وتی ديما گوڼ من بکن و منا رهمت بېکش،

چيا که من بيگس و ستم ديستگيڼې آن.

۱۷ منی دلئې سگی و سوری باز انت،

منا چه پريشانيا برگيڼ.

١٨ منى رنج و سگيان بچار و

سجھين گناهانن بېکش.

١٩ منى دژمنان بچار که چينچک باز آنت و

چه من چؤن په گهر نيرت کننت.

٢٠ منى زندا بپهريز و برگين،

مئيل که شرمندگ بيان،

چيا که تئى باهوټ و مئيار آن.

٢١ تچکى و راستى منى نگهپان بات،

چيا که منى اميت تئو ائى.

٢٢ او هُدا! اسرايىلا چه سجھين سگى و سوريان برگين.

او هُداوند! وتى دستان بېگناهيئى تها شوډان

داوودئى زبور.

١ او هُداوند! گناهئى بهتاما چه منى سرا بگلين،

چیا که وتی بیټیارۍ ته گامن جتگ و
به لرزگه هداوندۍ سرا تنوکلن کرتگ.

۲ هداوندا! منا بچگاس و آزمایش کن،

منی دل و هیالا چه چگاسا بگوازیڼ.

۳ چیا که تئی مېر مدام منی چمانی دیماینت و

تئی وپاداریۍ ساهاگا گام جنان.

۴ نه گون پرېیکاران همدیوان بان و

نه دوئل و دوپوستین مردمانی همراه.

۵ چه بدکارانی همراهیا نیرت کنان و

گون ردکاران همدیوان نبان.

۶ او هداوندا! وتی دستان بیگناهیۍ ته شوډان و

تئی گربانجاھے سرا چه وړان،

۷ تان وتی شگرگزارۍ توارا برز کنان و

تئی سجھین آبین کارانی کسها بیاران.

۸ او هداوندا! منا تئی لوگ سک دوست انت،

تئیی شان و شئوکتئے جاگه.

٩ منی ساها گنھکارانی هوریگا مگر و

زندا گون هونیگان،

١٠ که گندهین پندلش دستا انت و

راستین دستش چه رشوتا سرریچ.

١١ بله من وتی بییمئاریئے تها گام جنان،

منا برگین و منی سرا رهم کن.

١٢ پادن تچک و سایین جاگه ایر انت،

مزنین دیوانان هداوندا نازینان.

هداوند منی رزن و رگینوک انت

داوودئے زبور.

١ هداوند منی رزن و رگینوک انت،

چه کئیا بترسان؟

هداوند منی زندئے کلات انت،

چه کئیا بیټے بیت؟

۲ وهدے بدکار هملہ کنت که منی جسم و جانا بدرنت و ایر ببرنت،

وهدے دژمن و بدواه منی سرا اُرش کنت،

آوت ټگل ورنټ و کپنت.

۳ پل که لشکرے منی چاگردا وتی گدانان مک بکنت،

انگت منی دل نلرزیت،

اگن جنگے هم منی سرا بکپیت،

انگت دلجم آن.

۴ چه هداوندا یک چیژے لوټتگن و

همشیئے پد و رندا بان،

که وتی زندئے سجھین روچان

هداوندئے لوگا جهمنند بیان،

تانکه هداوندئے زیباییا بگندان و

پرستشگاها چه هماییا رهشونی بلوټان.

۵ چیا که سگی و سوریانی روچا

منا وتی ساهگا داریت،

وتی تمبوئے تها چیر دنت و

تلاریئے سرا بُرزا اوشتاریئیت.

۶ نون دژمنانی انگرّا

سرپراز بان و

گوڼ شادمانیانی کوگارا آییئے تمبوئے تها گربانیگ کنان،

هُداوندا په سئوت و ساز نازینان.

۷ او هُداوندا! وهده پریات کنان منی تئوارا بشکن،

منی سرا رهم کن و پَسئو بدئے.

۸ تئو گوشتگ: ”منی چهرگئے شوهازا ببئے.“

دل گوشتیت: ”هُداوندا! تئیی چهرگئے شوهازا آن.“

۹ دیمّا چه من چیر مدئے،

وتی هزمتکارا گوڼ هژم پر مترین،

تئو که منی مدتکار بوتگئے.

او منی رگینؤکین هُدا!

منا دئور مدئے و یله مکن.

۱۰) اگن مات و پت هم منا یله بکننت،

هْداوند وت منا زوریت و دست گیت.

۱۱) او هْداوند! وتی راها منا سوْج دئے،

دژمنانی سوْبا منا راست و تچکین راها رهشون بئے.

۱۲) په دژمنانی واهگا منا یله مکن،

چیا که دروْگین شاهد منی هلاپا پاد آتکگ آنت

که جنگ و چوْپئے آسا دمنت.

۱۳) دلجم آن که هْداوندئے نیکیا

زندگینانی زمینا گندان.

۱۴) هْداوندئے ودارا بئے،

زورمند بئے و دلا ددْ کن.

هئو! هْداوندئے ودارا بئے.

پریات

داوودئے زبور.

۱) او هُداوند، او منی تلارا! ترا تئوارَ کنان،

چه من نادلگوښ مېئې.

اگن تئو بیتئوار ببئې،

همایانی پئیمایان که گل و کبرا کپنت.

۲) منی پریات و زاریئې تئوارا گوښ دار،

وهده چه تئو مدت لوټان و

وتی دستان دیم په تئیی پاکین بارگاها بُرز کنان.

۳) منا بدکارانی همراهیا گران مکن و مگش،

هما که ردین کار کننت و

گون همساهگان چه سهل و سلاها هبرا انت،

بله دلش چه شر و شورا پر انت.

۴) کرتگین کارانی مُزاش بدئې،

همسنگ گون آیانی بدین کاران،

دستئې کرتگینانی مُزاش بدئې،

آيانی کارانی گدا.

٥ پمیشکا که هداوندی کارانی پرواها نکنت،

آییئ دزهنرئ کارانی هاترا ندارنت،

آ اشان تباہ کنت و

هچبر په رُست و رُدوما نئیلیت.

٦ هداوندا ستا بات،

چیا که منی پریات و زاریئ تئواری اِشکتگ.

٧ هداوند منی زور و اسپر انت،

دلن آییئ سرا تئوکل کنت و مدتن رستگ.

دل چه شادمانیا سرریچ انت و

گون وتی سئوت و نازیپنکان آییئ شگرا گران.

٨ هداوند وتی مردمانی زور و توان انت،

په روگن پر مُشتگیئا رگگئ کلاتے.

٩ وتی مردمان برکین و وتی کئوما برکت بدئ،

آيانی شپانک بئ و تان ابد وتی کوپگا بجلیش.

هډاوندئې تئوار زورمند انت

داوودئې زبور.

۱ او آسمانيان! هډاوندا ستا كنيت،

هډاوندئې شان و كدرتا ستا كنيت.

۲ هډاوندئې نامئې شان و شوكتا ستا كنيت،

هډاوندا مان آبيئې پاك و پلگاريڼ درپشناكيا ستا كنيت.

۳ هډاوندئې تئوار آپاني سربرا انت،

شان و شوكتئې هډا گرنديت،

هډاوند پُرزورين آپاني سربرا گرنديت.

۴ هډاوندئې تئوار زورمند انت،

هډاوندئې تئوار درپشناك انت.

۵ هډاوندئې تئوار گزان پرؤشيت،

هډاوند لُبْنانئې گزان پرؤشيت.

۶ آ لُبْنانا گوسكيئې پيما جاه سريڼيت،

سیریونا جَلْبِین گۆکیئے پیما.

۷ هُداوندئے تئوار گُرد و گُروکین آچش رئوان کنت.

۸ هُداوندئے تئوار گیابانا لرزینیت،

هُداوند کادِشئے گیابانا لرزینیت.

۹ هُداوندئے تئوار آپسین آسکان گِجینیت و

جنگلا بے لمب و تاک کنت.

آیینے پرستشگاها سَجّهین گوانک جننت: ”شئوکت و شان!“

۱۰ هُداوند هار و توپانئے سربرا، وتی تهتئے سرا نِشتگ،

هُداوند تان ابد وتی بادشاهی تهتئے سرا نِشتگ.

۱۱ هُداوند وتی کئوما واک و کدرت بېکشات،

هُداوند وتی کئوما گون سُهَل و ایمنی برکت بدئیات.

مۆتکئے بدل ناچ و سُهبت

داوودئے زبور. په مزین پرستشگاهئے وِیکا سئوتے.

۱ او هداوند! ترا شان و سؤکت دئيان،

چيا که تئو منا چه جهلانکيان چست کرت و

نه اِشت دژمن مني سرا شادهي بکننت.

۲ او هداوند، مني هدا! تئیی گورا په کُمکا پریائن کرت و

تئو منا چه ناجوژیا ذراه کرت،

۳ مني ارواه چه مُردگانی جهاننا در آورت و

چه آیانی نیاما که گل و کبر بوتنت زندگ کرت.

۴ او هداوندئ دوستداران! په هداوندا نازینک بجنیت،

آییئ پاک و پلگارین نامئ شگرا بگریئت.

۵ چيا که هژمی دمانه و

مهر و رهمتی امرئ ذراجیا.

بیت که سجهین شپه په گریوگ بگوزیت،

بله بامگواها شادهي وتی چهرگا زاهر کنت.

۶ من وتی آسودگیئ وهدا گوشت:

”هچبر لرزینگ نبان.“

٧ او هُداوندا! تئو منا چه وتی مهر و رهمتا

مُهرین کوهیئے پیما اوشتارینتگأت،

بله وهده وتی دیمت چه من ترینت،

ترسشن.

٨ او هُداوندا! ترا تئوارن جت،

تئی گورا زاری و پریاثن بُرز کرت:

٩ ”منی مرکا چه سوئے مان و

کبرئے تھا منی ایر رئوگا چوئین پایدگے؟

زانا، هاک ترا ستا دنت؟

جارَ جنت که تئو وپادار ائے؟

١٠ او هُداوندا! بشکن و منی سرا مهربان بئ.

هُداوندا! منی مدَت کنوک بئ.

١١ تئو منی مۆتک ناچ و سُهتے کرت،

سوگی گد و پۆشاک در کرت و

منا گۆن شادمانیا پۆشینت،

١٢ تانکه منی ارواه ترا ستا بدنت و بیتئوار مبيت.

او هداوند، منی هدا! تان ابد تئیی شگرا گران.

تئیی مئیار و باهوټ بان

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئ زبور.

١ او هداوند! تئیی مئیار و باهوټ بوتگان،

هچبر مئیل که شرمندگ بیان،

وتی اذل و انسائے تھا منا نجات بدئے.

٢ وتی دلگوښا گوڼ من بدار و

منا زوټ برگین.

په من پناهئے تلارے بئے و

په منی رگینگا مھرین کلاتے.

٣ په راستی منی تلار و کلات ائے،

په وتی نامئیگی منا راه سوچ دئیی و رهشونی کنئے.

٤ منا چه آ داما در بیار که په من چیر و اندیم انت،

چیا که منی پناه تئو ائے.

۵ وتی روہ و ساہا تئیی دستا دئیان.

او هداوند، او وپادارین هدا! تئو منا رگینئے.

۶ ترا چه آیان نیرت انت که دلگوشش گون بے آرزشین بتان انت،

بله من تئیی سرا تئوکل کنان، او هداوند!

۷ تئیی مہرا گل بان و شادہی کنان،

چیا که تئو منی سیہرؤچی دیستگ انت و

منی ارواہئے سگیانی نیمگا هئیاں گور کرتگ.

۸ منا دژمنانی دستا ندئیئے و

منی پادان پراہ و شایگانین جاگھے ایر کنئے.

۹ او هداوند! منی سرا رهم کن

چیا که پریشان آن،

چمن چه گم و اندوہان نزور بوتگ انت،

جسم و ارواہ هم.

۱۰ چیا که زندن گمان وارنگ و

أمر نالگان،

چه منی گناھا، تاگتے په من پَشت نکیتگ و
هَدُّ و بندن پوسان أنت.

۱۱ دژمنانی سؤوبا سُبک و کلاگی بوتگان،

هاس په همساهگان،
پجَارووک چه من تُرسان أنت و
هرکس منا کوچه و دَمکان گندیت، تجیت.

۱۲ مُردگانی وژا چه یاتا شتگان و

پُرشَتگین کونزگیئے پیما بوتگان.

۱۳ چیا که بازیښیئے بُهتاماڼ اِشکڼگا آن،

تُرس و دهشت چه هر گُورا،
گُون یکدگرا پندل جوژیننت و
په منی کُشگا مَندر و ریک سازنت.

۱۴ بله او هُداوند! من تئی سرا تئوکل کنان و

گوشان که ”تئو منی هُدا ائے.“

١٥ منى وهد و دمان تئیی دستا أنت،

منا چه دژمنان برگین،

چه همایان که منی رندا کیتگ أنت.

١٦ دیمَا په وتی هزمتکارا درپشان کن،

گوڼ وتی مهرا منا برگین.

١٧ هُداوندا! مئیل که شرمندگ بیان،

چیا که ترا تئوارن پر جتگ،

بَل که شَرور سرجهل و شرمندگ بښت و

مُردگانی جهانَا بښتئوار.

١٨ دروگبندین لُنْش چپ باتنت،

که گوڼ کبر و ایر جنگ پهریزکارانی هلاپا په گروناکی هبر کننت.

١٩ تئیی نیکی چنکدر باز انت،

که په هُداثرسان اَمبارت کرتگ و

بَنی آدمانی چَمّانی دیمَا په همایان پوره و سرجم کرتگ

که تئیی باهوټ بښت.

۲۰ اِشان وتی بارگاهئے پناھا

چہ مردمانی پندلان چیر و اندیم دارئے و
وتی ساہگا چہ بھتام جنوکین زُبانان دور.

۲۱ هُداوندا ستا بات،

چیا کہ وتی اَجَبین مہرا ہمے وهدا پہ من پدَر کنت
کہ من دئورہ بوتگین شہریئے پیما اَنگَر آن.

۲۲ من چہ وتی تُرسا گوشت:

”چہ تئی چما سِستگ و دور کپتگان.“

اَنگت تئو منی پریات و زاریا اِشکنئے،
وهدے من پہ مَدَتا ترا تئوار کنان.

۲۳ او هُداوندئے سَجَّهین دُستداران! آییَا دُوست بداریت،

هُداوند وتی وپادارانی نگہپانیا کنت،
بلہ گروناکینان باز سزا دنت.

۲۴ او سَجَّهینان کہ هُداوندئے ودارا ایت!

پُرزور بییت و دلا دَد کَنیت.

بَهتاور هما انت که گناهی بکشگ بوتگ انت

داوودئ شیری گوشتانک.

١) بَهتاور هما انت که هُداوند چه آییئ نَشْرِیان سر گوستگ و

گناهی بکشگ بوتگ انت.

٢) بَهتاور هما انت که هُداوند آییئ گناها هچبر هساب نئیریت و

آییئ ارواها پریئ مان نیست.

٣) وهده چپ و بیتوار اتان

هَد و بندن پوسان اتنت،

چه سَجْهین رُچئ زاری و پریاتان.

٤) چیا که رُچ و شپ تئی دست منی سرا سنگین ات،

سَجْهین تاگتن هُشگا ات، چو که گرماگئ تپتئ چیرا بپان. اوشت...

٥) گزا وتی گناهن تئی درگاها مَنَت و

وتی ناپرمانیانن چیر نادات.

گوشتن: ”وتی گناه و سرکشیان هُداوندئ گورا مَنان“ و

تئو منى گناهئى مئياربارى بکشت. اوشت...

٦ پمیشکا، تان وهد و موه انت،

هر هُدادوُست تئى گورا دوا بکنت،

وهده هارين آپ چست بنت،

هچ پئىما په آيا سر بوټ نکنت.

٧ تئو منى چير بئىگئى جاگه ائى،

چه سگى و تنگان منا ايمن دارئى و

گون آزاتيئى سئوت و زيملان گورامبار کنئى. اوشت...

٨ هُداوند گوشتيت: ”ترا هما راها سوچ دئيان که بايد انت برئوئى،

ترا شئور و سلاه دئيان و

ترا چاران بان.

٩ ناسريدن اسپ يا گچرئى پئىما مئى،

که تنها گون لگام و مهارا رام کنگ بيت،

اگن نه، تئى نزيکا نئييت.

١٠ بدکارئى رنج و آزاب باز انت،

بله هُداوندئې مېر همایيئې چَپ و چاگردا گيټ
که هُداوندئې سرا تئوکل کنت.

۱۱) او پهریزکاران! هُداوندئې بارگاها شادهی کنيت و شادان بيټ.

او سَجْهين نيکدلان! شادهيئې گوانکا بُرز کنيت.

هُداوندا اَدل و راستي دُوست بيت

۱) او پهریزکاران! هُداوندئې بارگاها په شادهی کوگار کنيت،

نيکدلان، هُداوندئې ستا کنگ زيب دنت.

۲) هُداوندا گُون چنگ بنازينيت،

گُون دَه تاريُن چنگا په آيا ساز بجنيت.

۳) په آيا، نوکين سوتې بياريت،

گُون و شپنجگي سيمان بلرزينيت و په شادهی گوانک جنيت.

۴) چيا که هُدائې هبر تچک و راست انت و

آييئې سَجْهين کار گُون وپاداريا.

۵) آيا اَدل و راستي دُوست بيت،

زمین چه آبیئے مهرا پُر انت.

٦ گون هداوندئے گال و هبرا آسمان اڏ بوتگ انت و

آيانی سجھين لشکر، گون آبیئے دپئے دما.

٧ دریائے آبان مچ و هاکوٹ کنت و

جُهلان مان اَمبارا.

٨ سجھين زمين چه هداوندا بترسيت،

جهانئے سجھين مردم آيا اِرت بدئنت.

٩ چيا که آيا گوشت و هما چير پئيم بوت،

پرمانی دات و برجاه دارگ بوت.

١٠ هداوند، کئومانی شئوربنديان پچ ريچيت و

راجانی کارسازيان کروچيت.

١١ بله هداوندئے شئور و سلاه ابدمان انت،

آبیئے دلئے شئوربندي په سجھين نسل و پدريچان.

١٢ بهتاور هما کئوم انت که هداوند آبیئے هدا انت،

هما مردم که آيا په وتی میراسا گچين کرتگ انت.

۱۳ ھداوند چه آسمانا جهلاد چاريت و

سجھين بنى آدماڼ گنديت،

۱۴ چه وتى بادشاهى تهتا

زمينئى سجھين جهمنندان چاريت،

۱۵ آ که اے سجھينانى دلى جوژ کرتگ و

آيانى هر کار و کردا زانت.

۱۶ بادشاه، وتى لشکرئى مزنى نجات ندنت و

سرمچارا، وتى باسک و پنجگاني زور.

۱۷ په سوږين بئىگا، اسپئى سرا اميت بندگ ناهودگ انت،

ترے زوراوړ ببیت بله رگینت نکنت.

۱۸ هئو! هداوندئى چم گون همایان انت که چه آييا ترسنت،

گون همایان که اوست و اميتش آيئى مهر انت،

۱۹ تانکه آيانى ارواها چه مرکا برگينيت و

مان دگالا زندگش بداريت.

۲۰ مئے ارواه هُداوندئے ودارا انت،

هما مئے كُمكن و اسپر انت.

۲۱ مئے دل آییئے بارگاها شادمانی كنت،

چیا كه مئے تئوكل هماییئے پاكین نامئے سرا انت.

۲۲ او هُداوندا! تئیی مَهر مئے سرا ساهیل بات،

هما دابا كه اُمیتین په تئو بستگ.

هُداوندئے نیکیا بچشیت

داوودئے زبور. هما وهدا كه آیا ابیملكئے كِرا وتا گنوكانی پیما كرت، چه
اودا در كنگ بوت و وتی راها شت.

۱ دایما هُداوندا نازینان

آییئے ستا و سنا مُدام منی دپا انت.

۲ منی ارواه هُداوندئے سرا پهر كنت،

بیكبرین مردم بشكننت و شادهی بكننت.

۳ گون من هوریگا هُداوندا مزنی بدئییت،

بیايت که هئواريا آييئے ناما نازيئيئین.

٤ هُداوندُن شوهاز کرت و منا پَسَّوِی دات،

چه منی سَجَّهِيئن تُرسان منا آزاتی کرت.

٥ آ که چَمَّش گوئن آييا انت دُرپشان انت،

آيانی دِيئم هچبر شرمسارَ نبیت.

٦ اے مِسکينا تنوار پر جت،

هُداوندا آييئے تنوارِ اشکت و

چه سَجَّهِيئن سَکَيان رَکِيئنتی.

٧ هُداوندئے پريشتگ هُداثرسانی چپ و چاگردا پَلْے بندیت و

آيان نجات دنت.

٨ بَچَشِيئت و بچارِيئت که هُداوند نيک انت،

بَهتاور هما انت که آييئے ميار و باهوٹ بیت.

٩ او هُداوندئے پَلگار تگِيئان! چه هُداوندا بترسيئت،

چيا که هُداثرسان هچ کَمِيے نيست.

١٠ ورنائين شير مهتاج و شديگ بنت،

بله هُداوندئې شوهاز كنوكان چه نيكي هچ كمې نېست.

۱۱ او چُگان! بيايت و چه من بَشكنيت،

من شمارا سَبَك دُيان كه هُداوندا چُون بَمَيت.

۱۲ چه شما كئې په زندا هُدوناك انت و

وَشين روچاني گندگئې لوټوك؟

۱۳ وتي زبانا چه بديا دور بدار و

لُنْتان چه دروگا.

۱۴ چه بديا پر تر و نيكي كن،

سُهل و ايمنيئې شوهازا ببئې و همشيئې رندا بكي.

۱۵ هُداوندئې چَم گُون پهريزكاران انت و

گوشي هم په آياني پرياتان پچ.

۱۶ هُداوندئې ديم بدكاراني هلاپا انت،

تان آياني ياتا چه جهانا بُرّيت و گُمسار بكت.

۱۷ وهدئې پهريزكار پريات كننت، هُداوند اشكنت و

آيان چه سَجّهين سگيان رگينيت.

١٨ ځواند گون ږشته د لان نژیک انت و

درشته روهان رگینیت.

١٩ پهریزکارا بازیڼ سگی و سورئ رسیت،

بله ځواند آیا چه سجّهین سگیان رگینیت.

٢٠ آییئ سجّهین هډان مهر داریت،

چه آیان یگه هم پرؤشگ نبیت.

٢١ بدی بدکارا گشیت و

هما که چه پهریزکارا نپرت کنت، میاربَار بیت.

٢٢ ځواند وتی هزمتکارانی زندا رگینیت،

هرگس که آییئ باهوټ بیت، میاربَار نبیت.

او ځواند! په منی هگا جنگ کن

داوودئ زبور.

١ او ځواند! گون همایان بمژ که گون من مژنت و

گۆن همایان جنگ کن که گۆن من جنگ کنت.

۲ وتی گسان و مزین اسیران بزور و

منی مَدَتَا جَاه بجن.

۳ په آیان که منی رندا کپتگ انت

وتی نئیزها چست کن و آیانی راها بند.

منی ارواها بگوش:

”تئی رَکینوک من آن!“

۴ آ که منی زندئ تباهیئ رندا انت،

رسوا و شرمندگ باتنت.

آ که په منی تاوانا پندل جوژیننت،

پُشتا بکنزات و پَشل باتنت.

۵ چُش که پُگ و پلار گواتئ دِیما،

هُداوندئ پریشتگ آیان بتاچینات.

۶ راهش تهاروک و لَکشانک بات و

هُداوندئ پریشتگ آیانی پدا بکپات،

٧ چيا كه مُپټ و ناهځا په من دامش چير گيتكگ و

په مني ارواها كلش كوټكگ.

٨ اناگت تباهي اش چكا كيات و

وتي چير گيتكگين داما كياتنت،

كيات و گار و گمسار باتنت.

٩ گزا مني ارواه هداوندئ بارگاها شادهي كنت و

په وتي رگگا لزت بارت.

١٠ آوهدا هر بند و بوگن گوانك جنت:

”او هداوندا! تئبي مټ كئې انت؟

تئو نيزگارا چه زوراوترينا رگيئې و

نزور و هاجتمندا چه پل و پانچ كنوكا.“

١١ بدواه و بيرهمين شاهد جاه جنت و

هما مئياران منا لدنت كه چه آيان سهيگ نه آن.

١٢ نيكيئې بدلا گوڼ من بدئ كننت و

مني ارواه گميگ و پرسېگ انت.

۱۳

وہدے منی دوا پیسے متنت

۱۴

15

١٤

۱۷

منی ارواها چه آیانی سِتما برکین،

منی یگین زندا چه شیرانی دیا.

۱۸ گرا مزین دیوانا تئی شگرا گران،

مردمانی مزین مچیا ترا ستا کنان.

۱۹ مئیل که پرئیکارین دژمن

منی سرا شادهی کننت،

مئیل هما که مپت و ناهگا چه من بیزار أنت

چمک و پونزک بکننت.

۲۰ چیا که په سهل و ایمنی هبر نکنت،

په آ مردمان که ملکا آرام و بیجاک نشتگ أنت

پرمکرین هبر پییم کننت.

۲۱ دیا په من پچ ریچنت و گوشت: ”هه، هه، هه!

گوون وتی چمان دیستگ!“

۲۲ او هداوندا! تئو اے دیستگ، چپ و بیتئوار مبه.

هداوندا! چه من دور مبه.

۲۳ آگاه بئ و په منی دادرسیا جاه بجن.

او منی هُدا، او منی هُداوند! په منی هگا.

۲۴) او منی هُداوندین هُدا! په وتی ادلئیگی گناهئې بُهتاما چه من ټگلین،

مئیل آ منی سرا شادهی بکننت.

۲۵) مئیل وتی دلا بگوشتنت: ”هه، هه، هه! په وتی آرمانا رستین.“

مئیل بگوشتنت: ”لنکھے کرت و اِیرن برت.“

۲۶) هرگس که منی مُسبیتانی سرا شادهی کنت

شرمندگ و سرجهل بات،

آ که وتا چه من بُرزتَر کنت

گوڼ شرم و بیشرپی پوښینگ باتنت.

۲۷) آ که واهگش منی بیمیاری انت

شادمان باتنت و شادهیئے گوانکا بُرز کنانتنت،

مُدام بگوشتانتنت: ”هُداوند مزِن انت

که چه وتی هزمتکارئے سلامتیا گل بیت.“

۲۸) گُزا زبائن سجّهین روچا تئی ادلا گوانک جنت،

تئی ستا و سنایا.

هُدائے مہر چنکدر پُرآرزشِ انت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. هُداوندئے هزمتکار داوودئے زبور.

۱ گناه، بدکارا مان آییئے دلئے جُهلانکيا گوانکِ جنت،

آییئے چمان هُداثرسی نیست.

۲ چیا که آ وتی جندئے دلا همینچک وتی تئوسپا کنت،

که وتی گناها نزانن و چه آیییا نپرت کرت نکنت.

۳ دپئے هبری بدی و پریب انت،

چه اگلمندی و نییکاریا دستی شُشتگ.

۴ تنتنا وتی گندل و بسترا پندل سازیت،

گنھکاریئے راهی گپتگ و

بدیا یله نکنت.

۵ او هُداوند! تئیی مہر آرشا رسیت و

وپاداری تان جمبران.

٦ تئیی اَدل و راستی بُرزترین کُوهانی دُولا اِنْت و

اِنساپ، مزنیښ جُهلانکیانی.

او هُداوند! تئو ائے که انسان و هیوانئے رَکینوک ائے.

٧ او هُدا! تئیی مَهر چنکدر پُرآرزش اِنْت،

بنی آدم تئیی بانزُلانی ساهاگا پناهَ گیپت.

٨ آ چه تئیی بارگاهئے سرریچین نیامتان سیَر بنت و

چه وتی لَزتانی کئورا آیان سیِراپ کئئے.

٩ چیا که زندمانئے سرچمگ تئو ائے و

چه تئیی نورا اِنْت که نورَ گندین.

١٠ په وتی دُستداران وتی مَهر اُمدا مَهرجاہ دار و

اَدل و راستیا په نیكدلان.

١١ پُرکبرانی پاد منی سرا ایَر مبات،

بدکارانی دست منا سرگردان مکنات.

١٢ بچار بدکار چه پیما کپتگ اِنْت،

هاکا سرشکون و پاد اَتک نکنت.

رَدکارانی سرا هَسَد مکن

داوودئ زَبور.

١ بدکارانی سَوَبا جَوّش مجن و

رَدکارانی سرا هَسَد مکن.

٢ چیا که اے کاھئے پئِما زوَتّ گِیمرنت و

سبزگانی پئِما هُشک ترّنت.

٣ هُدائے سرا تئوکل کن و نیکیئے راها گر،

وتی مُلکا جهمند بئے و

وپاداریئے رَندگیر.

٤ چه هُداوندا شادمان بئے

که آ تئیی دلئے مرادا پوره کنت.

٥ وتی زندمانئے راها هُداوندئے سپردگ کن و

آییئے سرا تئوکل،

که کارساز هما انت.

٦ آتئی بیټیاریا نورئے پیما روښن کنت و

دادرسیا چو بامگواھے رُژناییا دُریشان.

٧ هُداوندئے بارگاها آرام بئے و

گوڼ اوپارے آییئے ودارا.

آیانی سئوبا جوښ مجن که وتی راها کامران أنت و

آیانی سئوبا هم که پلیتین پندلان کار بندنت.

٨ چه هژما دور بئے و گزبا یله کن.

جوښ مجن که ترا دیم په بدکاریا بارت.

٩ چیا که بدکار گُډگ بنت،

بله آ که هُداوندئے ودارا أنت مُلکا میراس برنت.

١٠ گُمکے وهدا رند بدکار نمایت،

شما آییا سک باز شوهاز کنیت بله نگندیتی.

١١ نرمدل مُلکا میراس برنت و

چه وشین سهل و ایمنیا شادکامی کنت.

١٢ بدکار پهریزکارئے هلاپا پندل سازیت و

په آييا دنتان درُشيت،

١٣ بله هُداوند بدكارئ سر ا كنديت،

چيا كه زانت آييئ روچ كئيت.

١٤ بدكار وتي زهما چه نياما در كننت و كهانا كُشت،

تان نزور و هاجتمندان چير بتريننت و

نيكدلان تيگاني دپا بدئينت.

١٥ بله آياني زهم، وتي جندئ دلا ننديت و

كمانش پرُشت.

١٦ پهريزكارئ كمين هستي

چه بازين بدكاراني هستيا گهتر انت.

١٧ چيا كه بدكاراني باسكئ زور پرُشيت،

بله هُداوند پهريزكاراني مدت كنوك انت.

١٨ هُداوند بيگناhani روچاني نگهپان انت و

ميراسش نميران بيت.

١٩ بلاه و مسيبتاني وهدا بزگ و شرمندگ نبت و

کھتی و دُگالے روچان سیر و آباد بنت.

٢٠ بله بدکار گار بنت،

هُداوندئ دژمن چراگاهئ سبزگانی پئما گار.

هئو! زیان بنت، دوئئ پئما زیان.

٢١ بدکار وام کنت و پدا ندنت،

بله پهریزکار په دسپچی بکشیت.

٢٢ آلم، آیان که هُداوند برکت دنت مُلکا میراس برنت،

بله آیان که نالت کنت، گار و بیگواه بنت.

٢٣ هُداوند هماییئے گامان مَهر کنت

که هُداوندئ راها شادهی کنت.

٢٤ ثرے بئگلیت، زمینا نکپیت،

چیا که هُداوند آییئے نگهپان انت.

٢٥ ورنا اتان و نون پیر آن،

بله چُشپن پهریزکارے ندیستن که هُداوندا یله کرتگ

یا که چُکی په نانیا گدا بوتگ انت.

۲۶ مُدام دَسپېچِ اِنْت و په آسانى وام دنت،

چُكى بركت كارنت.

۲۷ چه بديا ديما چهر دئ و نيكي كن،

گړا تان ابد مُلكا جهمنند بئ.

۲۸ چيا كه هداوندا ادل دوست اِنْت و

وتى دوستداران يله نكت.

هداوند تان ابد پهريزكارانى پُشت و پناه اِنْت،

بله بدكارانى نسل گډگ بيت.

۲۹ پهريزكار مُلكا ميراس برنت و

تان ابد همودا جهمنند بنت.

۳۰ پهريزكارئ دپ هكمت تالان كنت و

زبانى ادل.

۳۱ هداوندئ شريت آيئ دلا اِنْت و

پادى نلگشت.

۳۲ بدكار، په پهريزكارا كمين كنت و

آييئو كؤشئو رندا انت.

٣٣ بله هُداوند آييا بدكارئو زورئو تها نپريئيت و

وهده هكديوانا برگ بيت، په مييارباريا نئيليتي.

٣٤ هُداوندئو ودارا بئو و همايئو راها بوشت،

كه ترا په ملكئو ميراس برگا سرپراز كنت،

وت گندئو كه بدكار چؤن گُډگ بنت.

٣٥ بدكار و بيړهمين مرده ديستن كه

سرسبزين درچكئو پئما وتي جاها شاداب ات،

٣٦ بله نمند و زوت مروت،

هرچه شوهازن كرت، گندگ نبوت.

٣٧ بئ ائيبين مردا بگند و نيكدلا بچار،

چيا كه سهل و ائمينئو شوهاز كنوكا اكبتو هست،

٣٨ بله سجهين سرکش گار و گمسار بنت،

بدكار گُډگ بنت و آيان اكبتو نيست.

٣٩ پهريزكاراني رگينوك هُداوند انت و

سگيئے وهدا آيانی کلات.

٤٠ هداوند آيان مَدَت دنت و رگيئيت،

چه بدکارانی دستا رگيئيت و نجات دنت،

چيا که آبيئے مئيار و باهوٹ آنت.

او هداوند! منا يله مکن

داوودئے زبور. دزبندیے.

١ او هداوند! منا گوڼ وتی هژما هگل مدئے و

گوڼ وتی گزبا نهړ.

٢ چيا که تئیی تیران منی جان سږتگ و

تئیی دستئے زور منی سرا کپتگ.

٣ چه تئیی گزبا منی جسم و جانا هچ ذراهیے پَشت نکپتگ و

چه گناها، مان هډان هم سلامتیے.

٤ منی مئيارباری چه سرا سر گوستگ،

گرانين باريئے پئيما چه تاگتا گيش انت.

٥ ڇه منى اهمكيا

٦ ٽپن بو گپتگ و بژناک انت.

٧ پوره کُمپ و دوتل آن،

٨ سڄهين روچا ماتم کنانا گردان.

٩ سرينا سوچناکين درده تئورينگا انت و

جسما ذراهيے نيست.

١٠ من آجز آن و درُشگ بوتگان،

ڇه دلے آشوپا نالان.

١١ او هداوند! منى سڄهين ارمان تئىي ديما انت،

آهسرد و گينسارتن ڇه تئو چير نه انت.

١٢ دلن مان سينگا کپ کپا انت،

واک و توانن در شتگ،

چمانى رزنایى هم گار انت.

١٣ دوست و همبلن ئپانى سؤبا ڇه من و تا کرے دارنت و

نزیکين هم دور اوشتاتگ انت.

١٢ آ که منی کوښے رندا أنت، دام چیر کننت،

بدواه منی گمسار کنگے هبرا کننت و

سجھین روچا پندل سازنت.

١٣ بله من کرښے پیما آن که نه اشکنت و

کنگښے پیما که بیتوار انت.

١٤ په راستی من انچین مردمښے ډولا آن که نه اشکنت و

دپا پښوے نیستی.

١٥ او هداوند! په تښیگی انت که ودارا آن.

او هداوند، منی هدا! اے تئو اے که پښو دښے.

١٦ چیا که گوشتن: ”وهده پادن لرزیت،

هما مردمان منی سرا شادهی کنگا مئیل

که وتا چه من مستر زاننت.“

١٧ چیا که کیگی آن و

منی درد مدام گوون من گوون انت.

١٨ وتی مئیارباریا مئان و

چه وتی گناها سکّ پدرد آن.

١٩ سرزور و سلامت أنت، آ که منی دژمن أنت،

بازیڼی بے سئوبا چه من نیرت کنت.

٢٠ آ که نیکیڼی بدلا گون من بدی کنت،

منی دژمن و بْهتام جنوک أنت، چیا که من نیکیڼی رندا آن.

٢١ او هداوند! منا یله مکن.

او منی هدا! چه من دور مبی.

٢٢ او هداوند، منی رگینوک!

په منی مدتا اشتاپ کن.

منی روچانی حساب چی انت؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. په یدوتونا. داوودئ زبور.

١ گوشن که ”پهریز کنان

تان گون وتی زبانا گناه مکنان.

تان وهده بدکاره منی کرا انت

وتی دپا لگام کنان.

۲ چپ و بیتوار بوتان، تنتنا شرین هبره هم نکرثن،

بله درد و اندوهن گیشتر بوتنت.

۳ دلن مان درونا جوش جنگا انت.

وهده گیشتر پگرن کرت، آسا شماله کشت،

گزا زبائن پچ بوت.

۴ ”او هداوندا! منی اکبتا پدر کن،

منی روچانی هساب چی انت،

بل تان بزنان که چون زوت گوزنت.

۵ تئو منی زند بچیلایه کدا کرتگ،

منی زندمانه سال، تئی چما هچ نه انت.

سدک آن که انسانه زند یک ساهه گیش نه انت.“ اوشت...

۶ بيشک انسان چو ساهگيا چکریت،

بیشک که امپت و ناهودگا تچ و تاگ کنت،

مچ و امبار کنت، بله نزانته که کئیا رسنت.

٧ ”بله نون او هداوند! من چه چیزئ ودارا آن؟

أمیئن تئیی سرا انت.

٨ منا چه سجھین نایرمانیان چئین و

أهمکانی کلاگی مکن.

٩ بیئتوار آن و دپا پچ نکنان،

چیا که اے تئو کرتگ.

١٠ وتی زربتا چه منی سرا دور کن،

که چه تئیی شهماتا تستگ و کپتگان.

١١ تئو په هگل انسانا چه گناها ادب دئیه و

آییئه دوستینان هما پیما کنئه که رمیز و ورؤگ کنت.

سدک آن که انسانئه زند ساه و دمه گیش نه انت. اوشت...

١٢ ”او هداوند! منی دوايا بشکن و

په کما منی پریاتئه نیمگا دلگوش کن،

ارسائن مشموش و بیئتوار مبئه.

چیا که تئیی گورا مهمانیئه پیما آن،

دَرامدے، وتی پت و پیرینانی ڈئولا.

۱۳ وتی گزبا چه من دور کن،

تان چه جهانئے یله کنگا پیسر پدا گل بیان.“

هُداوندا نوکین سئوتے منی دپا دات

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

۱ گون سبرے په هُداوندا ودارن کرت،

دیمی گون من ترینت و منی پریاتی اِشکت.

۲ منا چه جُهلانکین گلیا در آورتی،

چه گل و گنداپا،

منی پادی تلاریئے سرا اوشتارینت و

گامی مھر کرتنت.

۳ نوکین سئوتے منی دپا داتی،

مئے هُدائے ستا و سنائے شئیر.

بازینے گندیت و منیت و

هُداوندئې سرا تئوكلَ كنت.

٤ بهتاور هما انت كه هُداوندئې سرا تئوكلَ كنت و

دېما گون پركبريْناَن نكنت،

گون همایان كه دروگيْن هُدايانی رَندگيریا گمراه انت.

٥ او هُداوند، او منی هُدا!

تئو په ما بازيْن اَجَبِيْن كار و شئورے کرتگ،

هچكس تئیی مټ بوت نكنت.

اگن بلوْثان تئیی كارانی بارئوا جار بجنان و هبر بكنان،

همينچك باز انت كه چه حسابا در انت.

٦ ترا په هئيرات و كُربانيگا هاجتے نيست،

بله منی گوشت پچ کرتگ،

سوچگی كُربانيگ و گناهانی كُربانيگت نلوْثتگ.

٧ گُرا گوشتن: ”من آتكگ و تئيار آن،

منی بارئوا كتابئې تومارا نبیسگ بوتگ.

٨ او منی هُدا! اَرمانن تئیی لوْث و واھگئې سَرجم كنگ انت،

تئی شریّت منی دلا انت.

۹ رګینگ و نجاتئ و شین هالن مزین دیوانا جار جتګ.

او هداوند! هما ڈولا که تئو زائے من وتی دپ لګام نجتګ.

۱۰ تئی رګینوګین مدّئن وتی دلا چیر نداتګ،

تئی وپاداری و نجاتبکشیئ بارئوا هبرن کرتګ و

چه مزین دیوانا تئی مهر و وپاان نیوشینتګ.

۱۱ او هداوند! منا چه وتی رهمتا زبهر مکن،

تئی مهر و وپا تان ابد منا ایمن بدارات.

۱۲ چیا که بیھسابین سګیان منا انګر کرتګ،

مئیارباریان منا گپتګ و دیست نکنان،

چه منی سرئ مودان گیش انت،

منی دل کپتګ.

۱۳ او هداوند! مهربانی کن و منا برگین.

هداوند! زوتّ په منی مدّتا بیا.

۱۴ آ سجھین که منی کوّشئ رندا انت و منی مرکا لوّنت

سرجهل و شرمسار باتنت،

آ که منی سیه روچیئے پدا آنت

پُشتا برئوات و رسوا باتنت.

١٥ آ که منی سرا ”هه، هه“ کنت

وتی سرجهلیا هییران و هَبَگه باتنت.

١٦ بله آ که تئی شوهازا آنت

سَجَهِین تئی بارگاها شادهی کناټ و گل و بال باتنت،

آ که تئی رَکَینۆکَین مَدَتَش دۆست اِنت،

مُدام بگوشتانت: ”هُداوند مزن اِنت.“

١٧ من گریب و حاجتمند آن،

هُداوندا منی هیال گور بات.

تئو منی کُمک و رَکَینۆک ائے.

او منی هُدا! دیر مکن.

او هُداوندا! منی سرا رهم کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

١ بهتاور هما انت که گریب و بزگانی هیالا انت،

هډاوند آییا بلاه و مسیبتانی روچا رگینیت.

٢ هډاوند آییئ نکهپانیا کنت و زندگ داریت،

آ، ملکئے تها بهتاور بیت.

تئو آییا دژمنانی واهگانی سرا یله نکنئے.

٣ هډاوند آییا نادراهیئ وهدا زور و واگ دنت،

چه ناجوژی و کمزوریان آییا ذراه کنت.

٤ من گوشت: ”او هډاوند! منی سرا رهم کن،

منا ذراه کن که تئی گنھکار آن.“

٥ دژمن په بدواهی منی بارئوا گوشت:

”کدین مریت و نامی گار بیت؟“

٦ وهدے چه آیان یگے منی دیدارا کئیت

دوزبانی هبر کنت و

دلا بدی روډینیت،

دُڼا که در کپیت، وتی دلئے هبرا کنت.

٧ سَجْهَيْن دژمن منی هلاپا هلوت و سُكْسُكْ كَنْت و

په منی تاوان دئیگا پندل سازنت.

٨ گوشنت: ”سَلَّین نادراهییا گپتگ،

چه وپتگین جاها هچبر پاد آتک نکنت.“

٩ تنتنا منی نَزِیکِین دؤست که چه آييا دلجم اتان،

هما که گون من همکاسگ ات،

آييا هم منا درؤهتگ.

١٠ بله تئو، او هداوند! منی سرا رهم کن،

منا پاد کن تان وتی جُستَنِش بکنان.

١١ چه اِشیا زانان که چه من وشنود ائے،

که دژمن منی سرا بالادست نبوتگ آنت.

١٢ چه منی تچکی و راستیا، تئو منی پُشت و پناه بوتگئے و

مُدام وتی بارگاها جاگه دئیے.

١٣ هداوندا ستا بات، اِسرائييلئے هدايا،

چه ازل تان ابد.

انچش بات. آمین.

زبورئے دومی کتاب

زبور ۴۲—۷۲

او منی ارواه! چیا پریشان ائے؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چگانی شئیری گوشتانک.

۱ آسکئے پیما که په کئورئے آپان زهیروار انت،

همه پیما، او منی هُدا، منی ارواه تئیی زهیران انت.

۲ منی ارواه په هُدایا تئینگ انت،

په زند بکشوکین هُدایا،

که بارین کدی هُدائے بارگاها رئوان و آییئے دیم زاهر بان؟

۳ شپ و روچ وراکن ارس انت،

وهده مردم مدام منا گوشنت:

”تئی هدا کجا انت؟“

۴ وهدے وتی دلے دردان درشان کنان،

هئالا کپان که چه پئما مزنن مچئے همراه اتان،

جشنے مزنن مچئے و

گون شادهیے کوگار و شگرزاریے سئوتان

دیم په هدائے لوگا آیانی رهشون اتان.

۵ او منی ارواه! چیا گیمرتگے؟

چیا منی دل و درونا پریشان اے؟

اوست و امیت هدائے سرا بکن،

چیا که نوکسرا همایا نازینان،

وتی رگینوک و

۶ وتی هدایا.

منی درونا ارواه گیمرتگ

پمیشکا ترا چه اُردنئے سردگار و هرمونئے کوها یات کنان،

چه میسارئے کوها.

٧ تئیی مزین آپشارانی گړندا،

جُهَلانکی، جُهَلانکیا گوانک جنت،

تئیی سَجَّهین چئول و مئوج،

منی سرا پړشتگ آنت.

٨ روچا، هداوند وتی مِهرا دیم دنت و

شپا سئوت و زیملی گون من انت،

دواے دیم په وتی زند بکشوکیڼ هدايا.

٩ گون هدايا که منی تلار انت گوشان:

”چیا منا شمشتگت؟

چیا چه دژمنے آزارا

موتک بیاران؟“

١٠ دژمنانی شگانان، منی هډ هورت کرتگ آنت،

چیا که سَجَّهین روچا منا گوشت:

”تئیی هدا کجا انت؟“

١١ او منی ارواه! چیا گیمرتگئے؟

چیا منی دل و درونا پریشان ائے؟

اؤست و اُمیت هُداے سرا بکن،

چیا که نوکسرا هماییا نازینان،

وتی رَگینۆک و وتی هُدایا.

او منی ارواه! چیا پریشان ائے؟

① او هُدا! گناهئے بھتاما چه منی سرا بئگلین،

هُداناباورین کئومیئے دیم، په منی هگا جاہ بجن و

منا چه بدکار و پرئیکارانی دستا برگین،

② چیا که تئو منی کلات ائے.

تئو پرچا منا چه وت دور کرتگ؟

چیا چه دژمنئے آزارا

مۆتک بیاران؟

③ وتی رُژن و راستیا راه دئے،

تانکه منی رهشۆن ببنت و

منا پاکین کؤھا و تئیی بارگاھا بیارنت.

۴ آ وهدی هُدائے کُربانجاها رُئوان،

دِیم په هُدايا که منی وشی و شادهی انت.

او هُدا، منی هُدا!

ترا گۆن چنگا نازینان.

۵ او منی ارواه! چیا گیمرتگئے؟

چیا منی دل و درونا پریشان ائے؟

اؤست و اُمیت هُدائے سرا بکن،

چیا که نؤکسرا هماییا نازینان،

وتی رَکینۆک و وتی هُدا.

او هُدا! مئے مدتا بیا

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چُکانی شئیری گوشتانک.

۱ او هُدا! ما وتی گویشان اِشکتگ،

مئے پت و پیرینان گوشتگ

که آیانی زمانگا چُونین کارت کرتگ،

گوستگین دئور و باریگان.

٢ تئو گون وتی دستا کئوم در کرتنت،

بله مئ پت و پیرین سبز کرتنت.

کئومت درشتنت و

مئ پت و پیرین شاهگانی بکشاتنت.

٣ نه آیانی زهمانی زور ات که ملکش گیت

نه که باسک و بازووان سوپین کرتنت.

اے تئی راستین دست ات، تئی باسک و

چهرگئے رزن،

چیا که آیانی سرا مهربان اتئے.

٤ او هدا! تئو منی بادشاه ائے.

په آکوبا پیروزیئے هکما بر.

٥ چه تئی نیمگا انت که درمنان پد کنزینین،

چه تئی ناما انت که اُرش بروکان لگتمال کنین.

٦ من وتی گمانئے سرا تئوکل نکان و

رَهم منا سوږيَن نَکنت.

۷ اے تئو اے که مارا چه دژمنان رَگيَنتگ و

بدواه سرجهل کرتگ آنت.

۸ او هُدا! ما مُدام تئیی سرا پهر کرتگ و

تان ابد تئیی نامئے شُگرا گرین. اوشت...

۹ بله نون تئو مارا دئور داتگ و بے اَزت کرتگ،

مئے لشکرئے همراه نبئے.

۱۰ مارا دژمنانی دیمَا پد کنزینئے و

بدواه مارا آوارَ جنت.

۱۱ مارا گربانیگین پسانی پیما په کُشگا اِشتِگت و

کئومانی نیاما شنگ و شانگ کرتگ.

۱۲ تئو وتی کئوم آرژانا بها کرتگ و

چه آیانی بهایا سوئے نبرتگ.

۱۳ مارا همساهاگانی ریشکندی کرتگ و

کِر و گورئے مردمانی کلاگی.

١٤ تئو مارا کئومانی نیاما ئِک و نشان کرتگ،

درکئوم سرا چنډیننت و مسکرا کنت.

١٥ سَجَّهین رُچا گُون سَرَجَهلِیا دِیم په دِیم آن و

شرما منی دِیم پوشتگ،

١٦ چه بد و رد گوښوکانی شگانا،

چه دژمن و بیرگیرئو دستا.

١٧ اے سَجَّهین مئے سرا آتکگ آنت،

بله انگت ما ترا نشمُشتگ و

گُون تئیی اهدا ناراست نبوتگین.

١٨ مئے دل چه تئو پر نترتگ و

پاد و گام چه تئیی راها در نبوتگ.

١٩ بله تئو مارا پرؤش داتگ و گُون وهشیین هیوانان یکجاه کرتگ،

گُون تهارترین تهارؤکیا پوښینتگ.

٢٠ اگن ما وتی هُدائے نام بشمشتین،

یا دست په بیگانگین هُدایا بُرز کرتین،

۲۱ ھڏاڻا نزانگانا؟

چيا كه آچه دئو راز و اسراران سرڍد انا.

۲۲ بله ما تئى سئوبا سجهئو روچا گوڼ مرکا ديم په ديم اين و

گربانيگين پسانى پئىما حساب آرگ بين.

۲۳ او هڏاوندا! آگاه بئو. په چه واب ائو؟

جاه جن و مارا تان ابد يله مكن.

۲۴ چيا وتى ديم چير دئو و

په چه مئو بزگى و لگتماليا شموشئو؟

۲۵ چيا كه ما هاكا ديم په چير اين و

لاپ زمينا لچتگ،

۲۶ پاد آ و مئو مدتا بيا،

وتى مهرئو سئوبا مارا بموك و برگين.

او هڏا! تئى بادشاهى ابدمان انا

په سازگر و وش آوازانى سالارا. ”سوسنانى“ ترزئو سرا. كورهئو چكانى

شئيرى گوشتانك. اشكى سئوت.

۱ دُن چِه زيباين گالان سرريچ انت،

شئيرے په بادشاها گوشان،

زبان، زبردستين نبیسوکیئے کلمے پیما انت.

۲ تئو آدمیانی نیاما زیباترین ائے و

چه تئی لُنْتان لال و گنوهَر گواریت،

پمیشکا هُدايا ترا ابدمانين برکتے داتگ.

۳ او تمردين بادشاه! گون وتی شان و شوکتا

زهما لانکا بند.

۴ گون هما شوکتا پیروزیئے اسپا بتاچين،

په راستی، بیکیبری و انسایئے دارگا،

بل که راستين دست ترا باکمالين کار سوچ بدنت.

۵ تئی تیر تیز انت و بادشاهئے دژمنانی دلا نندنت،

کئوم تئی پادانی چیرا کپنت.

۶ او هُدا! تئی بادشاهی تهت مُدامی و ابدمان انت،

تئی بادشاهی آسا، آدل و انسائے آسا انت.

٧ تئو پاکی و راستی دؤست داشتگ و چه بدیا نِپرت کرتگ،

پمیشکا هُدايا، تئی هُدايا، ترا گِیشتَر چه تئی همراهان
شادهیئے روگن پر مُشتگ.

٨ سَجْهین جامگت گون مُر و اوود و توجا مُشتگ و وشبو بوتگانَت.

آجین کسرانی تها سیمی سازانی زیمل ترا شادان کنت.

٩ بادشاهانی جنک تئی گرانازین مهمان انت،

تئی راستین نِیمگا، ملکه گون آپیرئے تلاهانی سینگارا اوشتاتگ.

١٠ او جنک! بَشکن و شَرِّیا دلگووش کن،

وتی کئوم و پتی لوگا شموش،

١١ بِل بادشاه تئی زیباییئے شئیدا بیت،

آییئے دیما په آدب بوشت که آ تئی واجه انت.

١٢ سورئے شهرئے مردم گون وتی ئیکیا کئیت،

شهرئے هستومندیں مردم تئی رزا و وشنودیئے رندا بنت.

١٣ شاهئے جنک وتی کسرا سک زیبدار انت،

آیئے پوښاک زړگواپ أنت.

١٤ گون پړدوچين جامگان بادشاهئے کړا برنتی،

نشتگين جنک، آیئے دزگهار، آیئے پدا گون أنت.

١٥ په شادهی ديم دئیک بنت و

بادشاهی کلاتا سر بنت.

١٦ تئیی پت و پیرکانی جاگها، او بادگت نندنت،

آیان سجھين ملکنے کماش و مستر کنئے.

١٧ تئیی نامئے یاتا نسلانی نسل زندگ داران،

پمیشکا سجھين کئوم ترا ابد تان ابد نازیننت.

هَدا مئے کلات انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چگانی زبور. ”الاموتئے“ ترزئے
سرا. سئوتے.

١ هَدا مئے پناهگاه و زور و واک انت،

مَدَت کنوکه که سگیانی وهدا تئیار انت.

٢ پمیشکا نترسیڼ، تُرے زمین بجمبیت و

کوه دریائے دلا بکپنت.

٣ تُرے آبیئے آپ گرومبان و کپ و گج ببت و

کوه چه آیانی گرومبگا بلرزنت. اوشت...

٤ کئورے هست که جوئی هُدائے شهر شادمان کنت،

برزین ارشے هُدائے پاکین جاگها.

٥ هدا شهرئے نیاما انت و شهر نسریت،

بامگواها هدا مدتی کنت.

٦ کئوم شورش کنت و هکومت سرشکون ببت،

آ وتی تئوارا برز کنت و زمین آپ بیت.

٧ لشکرانی هداوند گون ما گون انت،

آکوبئے هدا مئے کلات انت. اوشت...

٨ بیایت هُدائے کاران بچاریت،

بگندیٔ که آییآ زمینا چوئین بیرانی آورتگ.

٩ زمينے چارين كُنډان جنگان هلاس كنت،

كمانا پروښيت، نئيزها هورت هورت كنت و

آرابهان آس مان داريت.

١٠ ”وتا بداريت و بزانيت كه من، هدا آن،

كئوماني سرا هكمران و

جهانا هاكم.“

١١ لشكراني هداوند گون ما گون انت،

آكوبئ هدا مئ كلات انت. اوشت...

هدا، سجهين جهانئ بادشاه

په سازگر و وش آوازي سالارا. كورهئ چگاني زبور.

١ او سجهين كئومان! چاپ بجنيت.

گون شادمانئ برزين سئوتان ديم په هدايا كوگار كنيت.

٢ چيا كه برزين ارشئ هداوند باگمال انت،

سجهين جهانئ مزين بادشاه.

۳ کئومان مئے چیردست کنت،

راجان مئے پادانی چیرا.

۴ مئے میراسا په ما گچین کنت،

وتی دؤستین آکوبئے پَهرَا. اوشت...

۵ هُدا شادمانیئے کوگارانِ نیاما بُرزاد شتگ،

هُداوند سُرنائے تئوارئے نیاما.

۶ گۆن وتی نازینکان هُدایا ستا کنیت، نازینک جنیت،

بنازینیت، مئے بادشاها بنازینیت.

۷ چیا که هُدا سَجّهین جهانئے بادشاهِ انت،

آییا گۆن شئیرے بنازینیت.

۸ هُدا کئومانی سرا بادشاهے کنت،

آ وتی پاکین تهتا نِشتگ.

۹ کئومانی سروک و مستر مچّ بوتگ انت،

گۆن اِبراهیمئے هُدائے کئوما یکجاه،

چیا که جهانئے سَجّهین سردار، هُدائیگ انت،

آ بېهساب مزن شان انت.

مئے هْدائے شهر

کوړهئے چْگانی زبور.

① هْداوند مزن و ستائے باز لاهک انت،

مئے هْدائے شهرئے تھا.

آییئے پاکین کوّه،

② سْهیونئے کوّه، زیبا گوّن وتی بُرْزیا،

سجّهیّن جهانئے شادهی،

شمالئے بُرزترین بلندی،

مَزن شانین بادشاهئے شهر انت.

③ هْدا آییئے بُرجان انت،

وتا مُهرین کلاتے پَجارینتگی.

④ بادشاه یکجاه بوتنت و

هوړیا دیما شتنت،

٥ ٬ بله اَنچش كه شهرش دِست،

هئيران و هَبَكه منتنت و تُرسانا جِستنت.

٦ ٬ لرزگش دلا كِيت،

دردے ترندين چو كه جنينئے چلگ و زَنكا.

٧ ٬ تئو گون روډراتكي گواتا

تُرشيشئے بندنئے بوجيگ پروشتنت.

٨ ٬ هما دابا كه اِشكتگ نون گون وتي چمان گندين،

لشكراني هُداوندئے شهرئے تها،

مئے هُدائے شهرا

كه هُدا تان ابد پاداري كنت. اوشت...

٩ ٬ او هُداوند! تئیی پرستشگاهئے تها

مئے جُهلانکين پگر و هئيال گون تئیی مهرا انت.

١٠ ٬ او هُدا! تئیی نامئے پئیما،

تئیی ستا زمينئے چارين كُندان سر بيت.

تئیی راستين دست اَدل و راستيا پُر انت.

۱۱ ڇه تئبي دادرسيا يهودائے ميٽگ شادمان باتنت و

سهيونئے ڪوڙه شادان.

۱۲ سهيونا زيارت ڪنيت، آبيئے چاگردا بگرديت و

برجان هساب ڪنيت،

۱۳ آبيئے مھرين ديوالاني نيمگا شريا هئيال گور دئييت و

سجھين ڪلاتاني بچاريت،

تانکه گون نوکين نسلا بگوشييت

۱۴ که هدا هميش انت، مئے هدا، ابد تان ابد،

هما انت که تان مرکا مئے رهشون بيت.

مائے سرا توکل نادانيے

په سازگر و وش آوازي سالارا، ڪورھئے چگاني زبور.

۱ او سجھين ڪئومان! بشڪنيت.

او جهانئے درستيگين جهمنندان! دلگوش ڪنيت.

٢ بُرز و جَهْلَينِ مردمِ دوين،

آزگار و نيزگار، شما سَجّهين.

٣ منی دپ، هکمت بئيان کنت،

دلّے جُهْلانکين پگر، يَهْم و زانت بَکشيت.

٤ گوښا ديم په نمونه و بتلے ترينان،

وتی دلّے چاچئے گرَنچا گوڼ چنگئے سازا پچ کنان.

٥ بلاه و سگيانی روچان چيا بترسان،

آ وهدا که رد دئيوکانی بدی منا انگر کنت؟

٦ آيانی تنوکل په وتی زر و مالا انت و

وتی مزين هستيئے سرا پهر کنت.

٧ سدک آن که هچگس وتی براتئے زندا موکت نکنت و

آبيئے هوڼ بهايا هدايا دات نکنت.

٨ چيا که زندئے موکگ سک گران انت و

هچ کيمتے آيا پُر کرث نکنت

٩ تانکه انسان نمیران بمانیت و

هچبر کبرا مگندیت.

١٠ چیا که گندگا این، دانا هم مرنت و

نادان و بیسُد هم هلاک بنت و

وتی مال و هستیا په دگران کِلنت.

١١ کبر آیانی ابدمانین لوگ بیت،

نسلانی نسل، آیانی منندجاه،

هرچنت که گلگانا وتی نامش پر کرت.

١٢ آدمی وتی ارزش و هستؤمندیا نمانیت،

چارپادانی پیما انت که بیړان بنت.

١٣ ایش انت جاهلانی آسر،

همایانی اکبت که وتی هبرانی مئوک انت. اوشت...

١٤ پسانی پیما دیم په مُردگانی جهانا راه دئیگ بنت،

همؤدا که مرک آیانی شپانک بیت.

بامگواهان، نیكدل آیانی سرا هُکمرانی کنت و

آيانی جسم و جان کبرا پوسیت،
دور چه بُرزین ماږیان.

١٥ ټله هُداوند منی ارواها چه مُردگانی جهاننا مۆکیت و

منا وتی دستا زوریت. اوشت...

١٦ وهده شما گندیټ گسه هستومند بیت و

لوگه شوکتی گیش بیت، مثرسیټ.

١٧ چیا که مرکه وهدا چیزه گون وت نبارت و

شوکتی گون آيا کبرا نرئوت.

١٨ تان هستومند انت مردم آيا ستا دئنت.

هرچنت که زندا وتا بهتاور زانتگی،

١٩ ټله وتی پت و پیرینانی همراه بیت،

که زندئه رژنا هچبر نگدنت.

٢٠ آدمی وتی ارزش و هستومندیه تنها نادان انت،

چارپادانی پیما انت که بیړان بنت.

هُدا وت مئه دادرس انت

١ هما پړواک، هداوندین هدا

هبر کنت و زمينا گوانک جنت،

چه روډراتکا تان روڼندا.

٢ هدا چه سهيونا

که زيباييئې کمال انت، وتی نورا درپشان کنت.

٣ مئې هدا کئيت و بيتئوار نبیت،

ایر بروکین آسے دیمّا انتی و

ترندين گوات و لوړے چاگردا.

٤ بُرزین آسمانان هم گوانک جنت و زمينا هم،

تانکه وتی مردمانی دادرسیا بکنت.

٥ ”هداؤستان منی گورا یکجاه کنیت،

هما که گوڼ کربانیگ کنگا، گوڼ من اهدش بستگ.“

٦ آسمان آییئې اډل و راستیا جار جنت،

چیا که هُدا وت دادرسِ اِنْت. اوْشت...

۷ ”او منی مردمان! بِشکنیْت که هېرَ کنان.

او اِسرائیل! تئی هلاپا گواهی دئیان.
من هُدا آن، شمئ هُدا.

۸ په کُربانیگی نه اِنْت که ترا هکَل دئیان،

تئی سوچگی کُربانیگ مُدام منی چمانی دِیما اِنْت.

۹ نه چه تئی لوگا گوَسکے زوران و

نه پَسے چه تئی گواشا.

۱۰ چیا که جنگلے سَجْهین هئِیوان منیگ اِنْت،

هزاران کوْهانی دَلَوَت.

۱۱ کوْهستگانی سَجْهین بالی مُرگان جاَه کاران و

هر چه که زمینا گردیت منیگ اِنْت.

۱۲ اگن شدیگ اتان ترا سهیگن نکرتگات،

چیا که جهان و هرچه آبیَا هست، منیگ اِنْت.

۱۳ گوْکانی گوْشتا وِران؟

پسانی هؤنا نوښان؟

۱۴ وتی شگرگزارئې کربانېگا هُدايا پېش کن و

وتی کئولا گون بُرزین اَرشئې هُدايا پوره کن.

۱۵ سګی و سوريانی روچا منا بلوټ،

من ترا نجات دئيان و

تئو منا شان و شوکت دئئې.

۱۶ بله هُدا گون بدکارا چش گوښيت:

”ترا چه هک انت که منی شريتئې رهبندانی هبرا بکنئې

يا منی اهد و پئيمانئې بارئوا چيزئې بگوښئې؟

۱۷ چيا که چه ادب و تالېما بېزار ائې و

منی هبرا پُشتا دئور دئئې.

۱۸ دُرئې که گندئې، دئيمت روښن بيت و

گون زناکاران همراه بئې.

۱۹ دپئې لگاما په بديا يله کنئې و

زبانا په پريږيا.

۲۰ مُدام وتی برائے ھلایا ھبرَ کنئے،

وتی مائے چُکّے سرا بُھتامَ جنئے.

۲۱ تئو اے کار کرتگَ آنت و من ھچَ نگوشت،

ھئیالتِ کرت کہ من تئیی پئیمینے آن.

بله نون ترا ملامتَ کنان و

تئیی میار و گناھان تئیی چمانی دیمَا ایزَ کنان.

۲۲ ”او ھدا شمشتگینان!

اے ھبرا نشان کنیت،

اگن نہ، شمارا چُنڈ چُنڈَ کنان و کس شمارا رَکینَت نکنت.

۲۳ آ کس کہ شُگرگزارِیئے گُربانیگا پیش کنت

ھما منا شان و شوکتَ دنت،

په وت راھے تئیارَ کنت و

من آییَا ھما نجاتا پیش داران کہ چه منی نیمگا اِنَت.

چه منی گناھان سر گوز

په سازگر و وش آوازانی سالارا، داوودئ زبور، وهدے ناتان نبی، چه
داوود و بَشَبَهْئے ویت و وَا بَا رَند، آییئے کَرَّا آتک.

① او هُدا! په وتی مِهرا بچار و

منی سرا رهم کن!

چه وتی بیکِ ساسین رهمتان

ناپرمانیان گار کن.

② په سَرجمی منا چه مئیارباریان بشود و

چه گناهان پاک کن!

③ چیا که وتی ناپرمانیان زانان و

منی گناه مُدام چمّانی دیمّا انت.

④ من تئیی هلاپا، تهنّا تئیی هلاپا گناه کرتگ و

هما کارن کرتگ که تئیی چمّا بد انت.

پمیشکا، تئو که هبر کنئے برهکّ ائے و

دادرسیئے وهدا بے ائیب ائے.

٥ په راستى من مئيار بار پيدا بوتگان و

چه هما وهدا که ماتئ لاپا کپتان، گنهار.

٦ نون دلجم آن که تئو چه منى دل و جبینا راستیئ لؤٹوک ائ و

چپر و پناهیڼ درونا منا هکمت بکشئ.

٧ گون زوپائے لمبان پاکن کن که پاکیزگ بان،

منا بشود که چه برپا اسپیت تر بان.

٨ بل که شادهى و شادمانیا بشکنان،

بل آ هډ که تئو درشتگان تل و بال بنت.

٩ چه منى گناهان سر گوز و

سجهيڼ مئيار بار يانن گار کن.

١٠ او هدا! منى درونا پاکيڼ دله بجوړيڼ و

منى دل و جبینا پدا مھرین روھے بیار.

١١ منا چه وتی بارگاها دور مپرین و

وتی پاکيڼ روها چه من پچ مگر.

۱۲ وتی داتگین رگینگے شادھیا پدا بدئے و

منا مُرادِیگین روھے بیکش.

۱۳ گڑا سرگشین مردمان تئی راھان تالیم دئیان و

گنھکار تئی کِرا واتر کننت.

۱۴ او هُدا! او منی رگینوکین هُدا!

منا چه هوں و کوښے گناھا برگین و

زبان تئی اَدل و راستیا نازینیت.

۱۵ هُداوندا! منی لُئنان پچ کن،

تانکه منی دپ ترا ستا بکنت.

۱۶ ترا په گربانیگا واھگے نیست،

اگن نه، من آورت،

سوچگی گربانیگ ترا وشنود نکنت.

۱۷ هُدائے دلپسندین گربانیگ، پُرشتگین ارواھ انت.

او هُدا! پُرشتگ و تئوبھکاریں دلیا تئو جَهَل نجئے.

۱۸ په وتی وشنودیا بچار و گوڼ سهیونا مهربان بئے،

اور شلیمے دیوالان پدا اڈ کن.

۱۹ گڑا چه راست و آدلین گربانیگان شادان بئے،

چه سوچگی گربانیگا که سرجما سوچگ بیت،

تئی گربانجاها گوسک پیش کنگ بنت.

توگل په هدائے مهرا

په سازگر و وش آوازانی سالارا، داوودئے شیري گوشتانک، آ وهدا که
ادومی دویگ، شاوولئے کړا شت و آ سهیگ کرتی که ”داوود، آهیملکئے
لوگا شتگ.“

۱ او پُرزورین مرد! چیا بدیئے سرا پهر کنئے؟

هدائے مهر دایمی انت.

۲ او پریکار! تئی زبان، تباھی و بربادیئے پندلان سازیت،

الماسین تیگیئے پیما.

۳ ترا بدی چه نیکیا دوستر انت و

دروگ چه راستیا. اوشت...

۴ او پرېکارين زبان! هر بيران كنوكين هېرا دوست دارئ.

۵ بله هدا ترا ابدى پروښت.

ترا چكاپيت و چه تئى گدانا گوجيت و
چه زندگينانى زمينا تئى ريشگا كښت. اوشت...

۶ پهريزكار گنديت و ترسيت،

بدكارئ سرا كنديت و گوښت:

۷ ”هئو! اش انت آ كس كه هداىى وتى كلات نكرت.

تئوگلى وتى بازين مال و دئولتئ سرا بست و

وتى برباد كنگا توانا بوت.“

۸ بله من زئيتونئ سبزين درچكئئ پئىما آن،

كه هداى لؤگا سبز بيت.

منى تئوگل هداى مھرئ سرا انت

ابد تان ابد.

۹ په تئى كرتگين كاران

مدام تئى شگرا گران و

هُدَادُوسْتَانِي دِيْمَا

په تئیی ناما اُمیّتوار آن،

چیا که تئیی نام نِیک اِنْت.

نِیک کارے نیست

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”مَهَلَّاتئے“ تَرزئے سرا. داوودئے شئیری
گوشْتانک.

① نادان وتی دلا گوشتیت:

”هُدَاے نیست.“

اے پلِیت اِنْت و کارش بَرِناک،

نِیک کارے نیست.

② هُدا چه آسمانا بنی آدما چاریت

تان بگندیت بارین دانای هست

که هُدائے شوهازا اِنْت.

③ سَجَّهینان هُدائے راه گار داتگ،

هؤريگا پليت بوتگ آنت،

نيک کارے نيست،

يگے هم نيست.

٤ بدکار هچ سريد نبت؟

اے مني کئوما انچش ورنټ که مردم نگن ورنټ و

هڏايا هچ تئوار نکنت.

٥ اوڏا که هچ ترسه نيست

اے سک ترسنت،

چيا که هڏا شمئے انگر کنوکاني هڏان شنگ و شانگ کنت،

تئو اشان شرمندگ کنئے،

چيا که هڏايا آچه وت دئور داتگ آنت.

٦ گسے چه سهيونا بيايات و اسرايالا برگينات.

وهده هڏا وشبهتيا په وتي کئوما پر ترينيت،

آکوب گل و بال بيت و اسراييل شادهي کنت.

گؤن وتي ناما منا برگين

په سازگر و وش آوازانى سالارا. گون سيمى سازان. داوودئ شيرى
گوشتانك، هما وهدا كه زيئى مردم شاوولئى كرا شت و گوشتش:
”بارين، داوود وتا مئى نياما چير دئىگا نه انت؟“

۱) او هدا! گون وتى ناما منا برگين.

گون وتى زورا گناهئى بهتاما چه منى سرا بنگلين.

۲) هدايا! منى ذوايا گوش كن و

دپئى هبران بشكن.

۳) چيا كه بيگانگ، منى دئما په دژمنى پاد آتكگانت و

ستمگر منى كوشئى پدا انت،

هما كه هدايا وتى چمانى دئما نئيارنت. اوشت...

۴) بله هئو! هدا منى كمك كنوك انت،

هداوند منى زندئى داروك انت.

۵) منى دژمنانى بدى آيانى جندئى چگا كپات،

وتى وپاداريئى سئوبا، آيان گار كن.

٦ او هُداوند! وتی دلکشین گُربانیگان ترا پېش کُنان و

تئی نامئ شگرا گران، چیا که نیک انت.

٧ پرچا که تئو منا چه هر سکی و سؤریا رگینتگ،

منی چم دژمنئ پرؤش ورگئ شاهد بوتگ انت.

چه دژمنانی تئوارا هئیران آن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گون سیمي سازان. داوودئ شئیری
گوشتانک.

١ او هُدا! منی دوايا بشکن و

وتا چه منی زاری و پریاتان چیر مدئ.

٢ منی نیمگا دلگوش کن و پَسو دئ،

وتی نالگ و زنگان پریشان آن.

٣ چه دژمنانی تئوار و

چه بدکارانی کوکاران بیتاگت و هئیران آن.

چیا که ناهگا منا رنجیننت و

گوڼ هڙمې منى دژمنيا کنت.

٤ دل مان سينگا آزاب انت و

مرکے ترسن سرا کيتگ و

٥ بيم و دهشتا منا چير ترينتگ.

٦ گوشان: ”دريچا کپوتى بالن پر بوتين،

تانکه بالن بکرتين و آرام بگيتينان،

٧ هئو! ديم په دورين جاگهان شتان و

دشت و گيابانن وتى هنکين کرت. اؤشت...

٨ په اشتاي شتان و جاهه چير بوتان،

چه لوژ و توپانان دور.

٩ هداوندا! آيانى زبانا انچش بترين

که يكدوميا سرپد مېنت،

چيا که شهرا جنگ و چوپ گندان.

١٠ روچ و شپ شهره چاگردا ديوالانى سرا ترگا انت و

شهر چه ناانسايى و پتنها پُر انت،

١١ چه هرابی و بیړانیا سر ریچ انت و

ستم و رپک، چه آیئے بازارا دور نبیت.

١٢ اے دژمنے نه انت که منا شگان جنت،

اگن نه، من سگت،

بدواه نه انت که گوڼ پهرے منی دیم اؤشتاتگ،

اگن نه، چه آییا چیږ بوتان.

١٣ جی، تنو اے منی مټ،

منی براهندگ و نژیکیڼ دوست،

١٤ که مارا وشین همراهیے هست ات

هما وهدا که گوڼ مزین مچیے هدائے لوگا گامین جت.

١٥ مرک آیانی چکا بکیات و

زنده گوږ باتنت،

چیا که بدی آیانی لوگ و دلانی تھا انت.

١٦ بله من هدایا گوانک جنان و

هداوند منا رگینیت.

١٧ بیګاه و سباه و نیمروچا

زنگ جنان و پریات کنان و

آ منی تئوارا اشکنت.

١٨ منی جسم و جانا چه هما جنگا که دیمما در آتګ

په ذراهی و سلامتی رګینیت،

بل ترے بازیئے منی دیمما اوشتاتګ.

١٩ هُدا که چه ازل وتی بادشاهی تهتے سرا نشتګ،

اشکنت و شرمندګش کنت. اوشت...

چیا که بدل نبت و

هداثرسی اش نیست.

٢٠ منی بُراهندگا وتی دست دۆستانی هلاپا شهارت و

وتی کنولی پروشت.

٢١ زبانی چو ئیلا چرپ ات

بله دلی جنگیګ،

دیئے هبری چه روګنا نرمتر،

بله گشتگین زهم اتنت.

۲۲ وتی پریشانیاں په هدايا بل،

که آ تئی داروک انت،

آ هچر پهریزکاران کپگا نیلیت.

۲۳ بله تنو، او هدا،

بدکاران جهلترین کلا دئور دئیے،

هونوار و پرېکارین مردم

وتی روچانی نیما هم زندگ نمانت،

بله من تئی سرا تنوکل کنان.

هدائے سرا تنوکل کنان

په سازگر و وش آوازانى سالارا. ”بیتنوار و دوردستین کیوتئے“ ترزئے
سرا. داوودئے شیر، هما وهدا که پيليستان داوود گتئے شهرا دزگیر
کرت.

۱ او هدا! منى سرا رهم كن،

که دژمن سکّ منی رندا أنت،

سجّھین روچا، منی سرا اُرش کننت.

سجّھین روچا، دژمن منا لگتمال کننت،

چیا که بازیڼه په کبر منی سرا اُرش کننت.

وهدے منا تُرسیت

تئی سرا تئوگل کنان.

هُدائے سرا، که آییئ هبرا ستا کنان،

هُدائے سرا تئوگل کنان و نترسان،

هاکیین انسان منا چے کرت کننت؟

سجّھین روچا، منی هبران تاب دئینت و

سجّھین هنرش په منی آزار دئیگا انت.

پندل سازنت و کمین کننت،

منی گامان چارنت و

منی گشگئے رندا أنت.

گوڼ اے سجّھین بدیان رگت کننت؟

او هُدا! وتی هِژمئے تها کئومان سرشکون کن.

٨ تئو منی دَرِیْدَریئے هسابانَ دارئے،

منی اَرسان وتی اَرسدانا بکن،

اے تئیی کتاب و دِپتران نبشته نه اَنت؟

٩ گُرا آ وهدا که ترا گوانکَ جنان

دژمن پدَ کِنزنت.

اِشیا زانان که هُدا گؤن من اَنت.

١٠ هما هُدا که آییئے هبرا ستا کنان،

هئو، هما هُداوند که آییئے هبرا ستا کنان،

١١ هما هُدائے سرا تئوکلَ کنان و نئُرسان.

انسان منا چے کرتَ کنت؟

١٢ او هُدا! باید اَنت گؤن تئو وتی کرتگینَ کئولان پوره بکنان،

په تئو شُگرگزارئے گُربانیگان پیئش کنان.

١٣ چیا که تئو، او هُدا، منا چه مرکا رَکینئے و

منی پادان چه لَکُشگا دارئے،

که زندئے ژژنا تئیی بارگاها گام بجنان.

تئیی بانژلانی ساهاگا پناه زوران

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنئے“ ترزئے سرا. داوودئے
شئیر، هما وهدا که داوود چه شاوولا تَتک و گاریا چیر بوت.

① منی سرا رهم کن. او هُدا! منی سرا رهم کن،

چیا که منی ارواه تئیی مئیار و باهوٹ انت.

تئیی بانژلانی ساهاگا پناه زوران،

تان هما وهدا که اے بلاه برئوت و بگوزیت.

② بُرزین ارشئے هُدائے گُورا پریات کنان،

هما هُدا که گناهئے بُهتاما چه منْ ٹگلینیت.

③ چه آسمانا وتی کُمکا راه دنت، منا رَکینیت و

آیان که منا لپاشنت، په هگل ادب کنت. اوشت...

هُدا وتی مهر و وپاداریا رئوان کنت.

④ منی ارواه شیرانی نیاما انت،

آس بُن دئیوکانی نیاما وپسان،
هما مردمانی نیاما که دنتانیش تیر و نئیزه آنت و
زبانیش تییزین زهم.

۵ او هُدا! آسمانانی سرا باتئ،

تئی شئوکت سجّهین زمینا شنگ بات.

۶ منی پادانی دیم دامش چیر کرت و

أرواهن سرشکون بوت.

راهئ سرا چاتش کوټک،

بله وت اوډا شکون بوتنت. اوشت...

۷ او هُدا! منی دل مُهر انت.

منی دل مُهر انت و

سئوت و ساز جنان.

۸ او منی أرواه! آگاه بئ.

او چنگ و سُردان! آگاه بیت.

من بامگواها چه و ابا یاد کنان.

۹ او هُداوند! ترا کئومانی نیاما ستا کنان و

په تئیگی گبیلهانی نیاما سئوت جنان.

۱۰ چیا که تئی مهر باز انت،

تان ارشا رسیت و

تئی وپاداری تان جمبران.

۱۱ او هُدا! آسمانانی سرا باتئ،

تئی شوکت سجّهین زمینا شنگ بات.

هُدا زمینئ دادرس انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنئ“ ترزئ سرا. داوودئ
شئیر.

۱ او هاګمان! شمئ بیتئواری ناانسای نه انت؟

مردمانی نیاما په انسپ دادرسی کنیت؟

۲ انّه، وتی دلا بے ادلی سازیّت و

شمئ دست زمینا پتنه پاَد کننت.

٣ بدکاران چه مائے لاپا وتی راه گار داتگ و

چه پیدایشا گمراه و دروگبند أنت.

٤ آیان زهرے مان إنت چُش که مارے زهرا،

سَيَه ماریئے دُولا أنت که گوُشی بستگ أنت و

٥ هچ پئِما وتی دِیما په مارگرانی آوازا نترِینیت،

هرچُنت که اِزم و هنر کنت.

٦ او هُدا! اِشانی دنتانان مان دپا پرُوش.

هُداوندا! اے ورنایِن شِیرانی نِیشِین دنتانان چه بُنا در کن.

٧ تچوُکِین آپانی پئِما گار باتنت،

وهده کمان کُشت تیرش کُنت باتنت و پَد و نشانے مِیلاتنت،

٨ هَلزونئے پئِما که گوَن رنوگا آپ بیت و

اِشکند بوتگِین چُکئے پئِما که هچبر روُچئے رُژنا نگندیت.

٩ چه اِشیا پیسر که شمئے دِیز کُنگانی آسا بمارنت، تر بِنِت یا هُشک،

هُدا اِش گار و گُمسار کنات.

١٠ پهریزکار، بېړا که گندیت، شادهی کنت،

وتی پادان مان بدکارانی هؤنا شوډیت.

١١ مردم گوشت:

”البت که په پهریزکارا مړه هست،

هډاے هست که زمینے سرا دادرسی کنت.“

منا چه دژمنان برگین

په سازگر و وش آوازانى سالارا. ”برباد مکنے“ ترزے سرا. داوودے
شیر، هما وهدا که شاوولا په داوودے کؤشا، لهتین چاروگ آییے لوگا
رئوان دات.

١ او منی هډا! منا چه دژمنان برگین و

چه آیان که منی هلاپا جاه جننت، منی نگهپانیا بکن.

٢ منا چه بدکاران برگین و

چه هونیگان نجات بدے.

٣ بچار که چه پیما په منی کؤشا کمینش کرتگ.

او هُداوند! زُوراکين مرد منى هلاپا يکجاه بوتگانټ،
منا هچ گناه و مئيارے هم نيست.

۴ من هچ گناه و مئيارے نکرتگ، بله اے انگت منى سرا اُرش کنگا تئيار آنت.

په منى کُمکا پاد آ و منى هالا بچار.

۵ او هُداوند، او لشکرانى هُدا! تئو اسرائيلے هُدا ائے،

آگاه بئے، سَجَّهين کئومان سزا بدئے و

بدکارين دروهُوکاني سرا رهم مکن. اوشت...

۶ شپا پر ترنت،

کچکانى پئىما گرنت و

شهرئے چاگردا گردنت.

۷ بچار که چه دپا چے در کنت،

زَهْمِش دپا انت،

گوشنت: ”کَس اِشکنگا نه انت.“

۸ بله تئو، او هُداوند، آيانى سرا کندئے،

سَجَّهين کئوماني سرا ريشکند کئے.

۹ او منی واک و زور! تئی رهچار آن،

چیا که تئو منی کلات ائ، او هداوند!

۱۰ هدا په من مهربان انت و منی کما کئیت،

دژمنانی سرا وتی پیروژیا گندان.

۱۱ او هداوند که مئو اسپر ائ! آیان مکش،

چش مبیث که منی کئوم بشموشیت.

گؤن وتی زوراکیا اشان سرگردان کن و ایر بیار.

۱۲ په وتی دپئو گناه و لئثانی هبران

وتی کبرئو تها بندیگ بنت.

اشانی نالت و دروگبندیئو سئوبا،

۱۳ اشان وتی هژمئو تها گار و گمسار کن،

گار و گمسار کن که هچ پشت مکپنت،

تان زانگ ببیت

که چه اکوبا بگر تان زمینئو هر کنډا هدا بادشاهئو کنت. اوشت...

۱۴ شپا پر ترنت،

گچکانی پئیمَا گَرَنَت و

شهرئے چاگردا گردنت.

١٥ وراکئے شوهازا سَر سَر جنانَ بنت و

اگن سپر مَبنت وَاَبَ نکینت.

١٦ بله من تئیی کدرتئے تئوسپیا سئوت و سارَ جنان،

سُهبا تئیی مِهْرئے ستایا سئوتَ جنان و شادهیَ کنان،

چیا که تئو منی بُرزین کلات ائے و

سکّیانی وهدا منی پناهاگاه.

١٧ او منی واک و توان! ترا نازینان.

هُدا منی بُرزین کلاتِ اِنَت،

منی هُدا که گوَن من مِهَر کنت.

دژمنانی دِیما مارا مَدَت کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”سوسنئے“ ترزئے سرا. گواهیے. په تالیمَا

داوودئے شیر، هما وهدا که داوودا گوَن نَهَرئیمئے آرامیان و سَوَبَهئے

آرامیان جنگ کرت و هما وهدا که یوآب پر ترَت و وادئے دشتا چه

اِدومیان دوازده هزار مردمی کُشت.

۱ او هُدا! تئو مارا يله کرتگ و مئى سنگر پرؤشتگ أنت،

هژمناک بوتگئى، بله نون گوڼ ما وِشان بئى.

۲ زمينَت جُمبِينتگ و تَل داتگ،

تَلانى بگر که لرزگا إنت.

۳ وتى کئومِت گرانِين جاوران پرِينتگ،

مارا مدهوُش کنوکِين شرابِت وارِينتگ.

۴ بله انگت بئيرِکت په هُداثرسان بُرزاد کرتگ

تانکه يکجاه بېنت و چه دژمنئى کمانا برگنت. اوُشت...

۵ گوڼ وتى راستِين دِستا برِکِين و پَسُو بدئى

تان هما که ترا دؤست أنت برگنت.

۶ هُدايا چه وتى پاکيا هبر کرت:

”شکِیما گوڼ شادهى بهر کنان و

سوگوُتئى دَرگا کِساس کنان.

۷ گلياد منيگ إنت و مَنَسى منى،

اِپراييم منى جنگى کلاه انت،

يَهُودا، بادشاهيئې آسا و

موآب منى دسشودى ثرشت، ٨

اِدومئې سرا وتى سواسا چگل دئيان و

پيليستيئې سرا وتى پيرؤزيئې گوانكا جنان.“

كئې منا چشپن شهريآ كاريت كه سنگربند انت؟ ٩

كئې منا ديم په اِدوما رهشون بيت؟

او هُدا! تئو مارا يله داتگ. ١٠

او هُدا! پدا مئې لشكرانى همراه نبئې.

دژمنانى ديم مارا مدت كن، ١١

چيا كه انسانئې مدت بيكار و ناهودگ انت.

گون هُدايا سؤبين بين، ١٢

هما انت كه مئې دژمنان پادمال كنت.

منا ديم په تلارا بر

په سازگر و وش آوازانى سالارا. گون سيمي سازان. داوودئې زبور.

۱ او هُدا! منی پریاتا بِشکن و

منی دوايا گوّش دار.

۲ ترا چه زمينئے گُډسرا گوانک جنان،

وهده دَلَن دُرهيټ.

منا ديم په تلاريا بر که چه من بُرتر انت.

۳ چيا که تئو منی پناهگاه بوتگئے و

دژمنانی ديمَا مُهرين بُرجے.

۴ پل که تئیی تمبوا تان ابد بمانان و

تئیی بانزلانی ساهاگا پناه بزوران. اوشت...

۵ چيا که تئو، او هُدا، منی داتگين کنول اِشکتگ انت و

وتی نامئے تُرستگينانی ميراست منا بکشاتگ.

۶ بادشاهئے اُمرئے روچان باز کن و

آييئے سالان، تان سَجّهين نسلان.

۷ هُدا ئے بارگاها تان ابد شاهي تهتا بنندات،

وتی مَهر و وپاداریا آیئے نگهپان کن.

٨ نون تئیی ناما مُدام نازیّنان و

وتی کئولان هر روچ پوره کنان.

أرواهن هُداے رهچار اِنْت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”یدوتونئے“ تَرزئے سرا. داوودئے زَبور.

١ منی أرواه په ایمنی تهنا هُداے رهچار اِنْت،

چیا که منی رَکینِگ چه هماییئے نیَمگا اِنْت.

٢ منی تلار و منی رَکینوُک تهنا هما اِنْت،

منی کلات اِنْت، هچبر نلرزان.

٣ تان کدین مردیئے سرا اُرُش کنیت

تانکه سَرجمیا بکشیّتی،

چُش که پُرشتگیّن دیوال و کیتگیّن شَنک و پَلّے؟

٤ البت پندل سازنت که آییا چه بُرزاد سرشکون بکننت.

چه دروُگ بندگا لَزت برنت،

گۆن وتی دیا برکت دئینت،

بله دلئے تها نالت کننت. اوشت...

۵) او منی آرواه! په ایمنی تها هُدا ئے رهچار بئے،

چیا که منی اُمیت گۆن هماییا انت.

۶) منی تلار و منی رَکینۆک تها هما انت،

منی کلات انت، من نلرزان.

۷) منی نجات و اَزت گۆن هُدا یا انت،

هما منی مُهرین تلار انت، منی پناهگاه انت.

۸) او مردمان! هُدا ئے سرا تئوکل کنیت و

دلئے هالان همایی ئے دیم درشان کنیت،

هُدا مئے پناهگاه انت. اوشت...

۹) په راستی که انسان چه دَمیا گیشتر نه انت،

بنی آدم پری ئے،

اگن شاهیم تۆرش بکننت هچ نه انت.

اے سَجّهین، یکجاه چه دَمے گیشتر نه انت.

١٠ په زلم و زورا توكل مكنت و

په دزيا اميت مبنديت،

هرچنت كه شمئ مال گيشتربيت،

په آيا دل مبنديت.

١١ هدايا يك هبره گوشتگ و

من دو اِشكتگ

كه زور و كدرت هدايگ انت و

١٢ مهر و رهم هم تئبيگ انت، او هداوندا!

تئو هرگسا آيئو كرتگين كاراني هسابا، مَز دئئو.

ارواهن تئبي تئبيگ انت

داوودئ زبور، هما وهدا كه يهودائو گيابانا ات.

١ او هدا! مني هدا تئو ائو،

گون وتي سجهين دل و جانا تئبي شوهازا آن،

ارواهن تئبي تئبيگ انت و

جسم و جائن تئبي هدوناك،

بے آپ و هُشکین زمینیا.

٢ تئی پاکین جاگها، منا تئی شبین بوتگ،

تئی شان و کدرتن دیستگ،

٣ چیا که تئی مهر چه زندا شرتر انت،

منی لُنت ترا نازیننت.

٤ تان زندگ آن ترا نازینان و

په تئی ناما دستان بُرَر کنان.

٥ ارواھن انچش سیر بیت چو که یگے وشین وراکه بوارت و

دپن گون شادمانین لُنتان ترا نازینیت.

٦ وتی بسترئے تھا هم ترا یات کنان و

شپانی پاسان تئی هیالا بان.

٧ تئی بانزلانی ساھگا ترا نازینان،

چیا که تئو منی مدتکار ائے.

٨ ارواھن گون تئو بندوک انت و

راستین دست منی پشت و پناه.

٩ آكه منى كُشگۛ پد و رندا آنت گار و گُمسار بنت و

زمينۛ جُهلانكيان اير رنونت.

١٠ زهمانى دپا ترنت و

تولگاني وراگ بنت.

١١ بله بادشاه هُداۛ درگاها شادهۛ كنت و

هرگس كه گون هُدايا سئوگند وارت پهر كنت،

چيا كه دروگبنداني دپ چپ و بندگان بيت.

منا چه بدكاران چير دۛ

په سازگر و وش آوازي سالا را. داوودۛ زبور.

١ او هُدا! وهده نالان و پريات كنان، منى تنوارا بشكن و

زندا چه ترسناكۛ دژمنان برگۛن.

٢ منا چه بدكاراني پندلان چير دۛ،

چه ردكاراني آشوپا.

٣ چيا كه وتى زبانا زهمانى پئىما تيزر كننت و

وتى تهليڼ هبران تيرئ پئىما كار بندنت

٤ تانكه چه وتى سنگران بيمئارا نشانگ بكننت.

اناگت و بے ترسا آيا تيرر جننت.

٥ ردين كارا يكدوميا دلبدي دئنت،

هبر كه كننت، مكسدش وتى دامانى چير كنگ انت.

گوشنت: ”كئى اش گنديت؟“

٦ ناانساييا دليل و هنر كننت و گوشنت:

”ما تمان و كمالين شئورے كرتگ.“

په راستى كه انسانئ دل و هئيال زانگ نبنت.

٧ بله هدا آيان تيرر جنت و

اناگت ئپيگ بنت.

٨ آ وتى جندئ زبائى سؤبا ئگل ورننت.

هرگس كه بگنديتش په آيان سرا چنډينيت.

٩ سجھين بنى آدم ترسنت،

هُدائے کارا جارَ جَننت و

آییئے کارا پہ هُوش و سارَ چارنت.

پهریزکار هُداوندئے درگاها شادهی کُنا ت و ۱۰

آییئے درگاها پناه بزورات.

سَجَّهین نیکدِل پَهر بکناتنت.

هُدائے کُور سرریچ اِن ت

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئے زبور. سئوتے.

او هُدا! سَهيونا ستا و سنا تئیی ودارا اِن ت، ۱

گُون تئو مئے کُول پوره بنت.

او تئو که دوايان اشکنئے! ۲

سَجَّهین مردم دیم په تئو کاینت.

آ وهدا که گناه منی سرا لُمبتنت، ۳

تئو مارا بکشت.

بَهِتاوَر هما اِن ت که تئوی گچین کئے و وتی بارگاها کارئے ۴

تانکه هموډا جهمند ببیت.

چه تئی درگاهئ نیکیا سیراپ باتین،

چه تئی پرستشگاهئ پاکیا.

۵ گون وتی باکمالین کاران، مارا په اډل و انساپ پسئو دئیئ.

او مئ رگینوکین هدا!

زمینئ چار گنډ و دوردست ترین دریایانی امیت گون تئو انت.

۶ تئو ائ که گون وتی زور و واکا کویت جوړینتگ انت و

وتا گون کدرتا سله بند کرتگ،

۷ دریایانی گرگت آرام کرتنت،

موجانی تنوار و کئومانی آشوپ.

۸ زمینئ چار گنډا نندوک چه تئی نشانیان هیران انت،

تئو شگرب و مگربا پرمائ که شادمانیئ کوگارا بکننت.

۹ تئو زمینئ هیالداریا کنئ،

آیا آپ دئیئ و آباد کنئ.

هدائ کئور سرریچ انت

تئو مردمان گندم بکشئ

چیا که تئیی شئور همے بوتگ.

١٠ تئو زمینئ پلان آپ دئئ و

ډگارا همدست کنئ،

گۆن گوارگا نرمی کنئ و

رُست و ردؤما برکت دئئ.

١١ گۆن وتی نیکیا سالا تاجے سرا دئئ،

تئیی پادراہ هم چه برکتا سررئچ آنت.

١٢ گیابانانی چراگاه آباد بنت و

کۆهان وتی سرئین په شادمانی بستگ آنت.

١٣ ډگاران و تا گۆن رمگان پوښینتگ و

دَرگان گۆن گندما،

شادمانیئ کوکارا بُرز کننت و سئوت جننت.

تئیی کار باکمال آنت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. سئوتے. زبورے.

۱) او زمينئے سَجَّهين مردمان! په هُدايا شادهيئے گوانكا بجنيت.

۲) آييئے نامئے مزنيا نازينيت و

آييئے شان و شوکتا ستا كنيت.

۳) هُدايا بگوشيت: ”تئیی کار چنکدر باکمال أنت.

تئیی واک و کدرتئے مزنيئے سئوبا

دژمن تئیی ديما هاكا كينت.

۴) زمينئے سَجَّهين مردم ترا سُجده كننت و

ترا نازيننت.

هئو! تئیی ناما ساژاينت. “اؤشت...

۵) بيايت و بچاريت كه هُدايا چه كرتگ،

آجبين كار په بني آدما.

۶) دريایی هُشک کړت و

هُدائے کئوم اوډا پاد پئيداکا چه کئورا گوست،

آييئے بارگاها شادمانی بکنيئ.

٧ آ گۆن وتی کدرتا تان آبد بادشاهی کنت،

چمی گۆن کئومان انت.

سرکش آییئے هلاپا پاد میاینت. اوشت...

٨ او کئومان! مئے هدايا ستا کیت،

په برزتئواری بنازینیتی.

٩ مئے زندی رگینتگ و

پادی چه تگلگا داشتگ انت.

١٠ او هدا! چیا که تئو مارا چگا بستگ،

تئو مارا نگرهئے پیما پلگارتگ.

١١ تئو مارا داما دئور داتگ و

مئے گردنا مزین بارے اشتگ.

١٢ چه تئی رزایا مردمان مارا سرجمیا لگتمال کرتگ،

چه آپ و آسا گوستگین،

بله مارا سرسبزین جاهیا اورتگت.

١٣ گۆن سوچگی گربانیگان تئی درگاها کایان و

گۆن تئو وتی کئولان پوره کنان،

هما کئول که لُنْتان واده داتگ و دپا گوشتگ آنت ۱۴

سکى و سؤريانى وهدا.

پزؤرين دلوتان سوچگى گربانيگ کنان، ۱۵

گۆن گورانڈانى گربانيگئے دوتان،

په تئو پس و گوک ندر کنان. اوشت...

او سجھين هداثرسان! بيايت و بشکنييت، ۱۶

هما چيزان گوشان که په من کرتگانتي.

گۆن وتی دپا آييئے کړا پريائن کرتگ، ۱۷

آييئے ستا و سنا منى زبانا ات.

اگن بديئے منى دلا بوتين ۱۸

هداوندنا منى هبر گوښ نداشتگان.

بله هدايا په راستى اښکتگ و ۱۹

منى دوائے تئواری گوښ داشتگ.

هدايا ستا بات که چه منى دوايا نادلگوښ نبوتگ و ۲۰

وتی مہری چه من دور نداشتگ.

سجّھین کئوم ترا ستا کنانت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. په سیمّی سازان. زبورے. سئوتے.

۱ هُدا مئے سرا مهربان بات، مارا برکت بدئیات و

وتی دیمّا په ما دَریشان کنات، اوشت...

۲ تانکه تئیی راه جهانّا زانگ ببیت و

تئیی داتگین رَکینگ سجّھین کئومانی نیاما.

۳ او هُدا! کئوم ترا ستا کنانت،

سجّھین کئوم ترا ستا کنانت.

۴ کئوم شادهی کنانت و شادمانیئے گوانکا بجنانت،

چیا که تئو کئومانی سرا په انساپ دادرسی کنئے و

جهانئے کئومانی رهشَوَن بئے. اوشت...

۵ او هُدا! کئوم ترا ستا کنانت،

سجّھین کئوم ترا ستا کنانت.

٦ زمينا وتی بر و سمر داتگ،

هډا، مئ هډا، مارا برکت بدئیات.

٧ هډا مارا برکت بدئیات

تانکه زمینئ چار گنډ آییئ مزینا شریپ بدئینت.

هډا جاه جنات

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئ زبور. سئوتئ.

١ هډا جاه جنات و آییئ دژمن شنگ و شانگ باتنت،

آ که چه اییا نیرت کنت چه آییئ درگاها بتچاتنت.

٢ انچش که دوت بال کنت ایشان بتاچین،

انچش که مؤم آسئ دیما آپ بیت،

بدکار هډائ درگاها گار و گمسار باتنت.

٣ بله پهریزکار شادمان و

هډائ درگاها گل و بال باتنت و

چه وشیا شادهی کناتنت.

٤ په هدايا سئوت بجنيت و آييئ ناما نازينيت،

په آيا كه جمبران سوار انت ستا و سنائ تئوارا بُرز كنيت.

آييئ نام هداوند انت،

آييئ بارگاها شادهي كنيت.

٥ هدا وتي پاكين بارگاها

چورئوانى پت انت و جنوزامانى دادرس.

٦ هدا بيگسان په لوگ و جاه كنت و

بنديگان، آزات و آباد،

بله سرکش، هُشکين زمينيا نندوگ بنت.

٧ او هدا! آ وهدا كه وتي كنومئ رهشون اتئ،

آ وهدا كه گيابانا ملان اتئ، اوشت...

٨ زمين لرزت و

آسمانان هئور گورت،

هدائ بارگاها، سينائ كوئه يكدانگين هداي،

هدائ بارگاها، اسراييلئ هداي.

۹ او هُدا! تئو بازین هئورے گوارینت و

تئی میراس که هُشک و وئیران بوتگآت، تئو سیړاپ کرت.

۱۰ تئی رمگ اوډا جهمنند بوت.

چه وتی نیکیا، او هُدا،

تئو بیوس روژی داتنت.

۱۱ هُداوند وتی هبرا جار جنت،

بشارت آروکین جنین، مزین لشکرے انت.

۱۲ بادشاه گون وتی لشکران جهنت و تچنت،

جنین وتی لوگا آواران بهر کنت.

۱۳ ثرے گواش و آهرانی تھا و اب ببے

کیودرانی بال نگره پوَش بنت و پُش تِلاه رنگ.

۱۴ وهده پرواکین زورا بادشاه شنگ و شانگ کرتنت،

برپا سلمونئے کوْهے سرا گورت.

۱۵ او مزن کوْه! او باشانئے کوْه!

او بازئیلین کوْه! او باشانئے کوْه!

۱۶ او بازُئَلین کُوه! په چۀ هما کُوها گُون هسَدۀ چارگا ائۀ

که هُدايا په وتی لُوگجاها گچین کرتگ،

هموُدا که هُداوند تان اُبد جهمند بیت؟

۱۷ هُدايۀ اُرابه هزارانی هزار و

لگانی لک اُنت،

هُداوند چۀ سینائۀ کُوها وتی پاکین جاگها اُتکگ.

۱۸ آ وهدا که اُرشا بُرز بوتئۀ

بازین بندیگۀ زُرت،

چۀ مردمان ئیکی اُت زُرت،

تنتنا چۀ سرکشان هم،

تانکه تئو، او هُداوندین هُدا، اوُدا جهمند ببئۀ.

۱۹ هُداوندا ستا بات، مئۀ رَکینوُکین هُدايا

که هر روُچ مئۀ باران سگیت. اوُشت...

۲۰ مئۀ هُدا رَکینوُکین هُدا اُنت،

چۀ مرکا رَکینگ هُداوندئۀ دستا اُنت، تهنا هُداوندئۀ.

٢١ ٻله هُدا دژمنانی سرا پرؤشیت،

همایانی پرمودین سرئے کُټها پرؤشیت که وتی گناهانی تها گامَ جنت.

٢٢ هُداوندا گوشتگ: ”آیان چه باشانا پر ترینان،

آیان چه دریائے جُهلانکیان پر ترینان،

٢٣ تانکه تئیی پاد آیانی هُونا لگتمال بکننت و

تئیی کُچکانی زبان هم وتی بهرا چه دژمنان بگرننت.“

٢٤ او هُدا! تئیی جشنئے کاروان گندگ بیت

منی هُدا و منی بادشاهئے کاروان مان پاکین جاگها.

٢٥ دیمّا شائر و پُشتا سازگر و

نیاما جنک تمبورگ جنگا أنت.

٢٦ هُدایا مان مزین دیوانان بنازینیت.

او اسرائیلئے اؤبادگان! هُداوندا بنازینیت.

٢٧ بنیامینئے کسانین کبیله همؤدا انت،

یهودائے کماش آیانی هاکم أنت،

زبولونئے کماش و نپتالئے کماش، مزین رُمبے أنت.

٢٨ تئیی هُدائے پرمانِ انت که تئو زؤراور ببئے.

او هُدا! اَنچش که پیسرا کرتگت، وتی زؤر و واکا مارا پیش بدار.

٢٩ په تئیی پرستشگاهئے هاترا که اورشلیما انت

بادشاه په تئو ئیکی کارنت.

٣٠ کَلَم و کاشانی نیامئے رسترا هگل دئے و

کئومانی گوسکانی نیاما گوکانی گورُما.

رستر اِردست بیت و نگره کاریت.

جنگ دؤستین کئومان شنگ و شانگ کن.

٣١ کاسد چه مسرا کانت

هَبَشَه اشتاپیا وتی دستان دیم په هُدایا بُرزاد کنت.

٣٢ او جهائے مُلکان! په هُدایا سئوت بجنیت،

هُداوندا گون سئوتا بنازینیت، اؤشت...

٣٣ هماییا که آسمانان شَهسوارئ کنت، کوهنین آسمانان،

هماییا که وتی آوازا بُرز کنت، ترند و پرواکین آوازا.

٣٤ هُدائے کدرتا جار بجنیت،

که شان و شئوکتی اسرائیلے سرا انت و
کدرتی، آسمانانی سرا.

او هُدا! تئو وتی پاکین جاگھا باکمال ائے، ۳۵

اسرائیلے هُدا وتی کئوما زور و واگ بکشیت.

هُدایا ستا و سنا بات.

او هُدا! منا برگین

په سازگر و وش آوازانى سالارا. ”سوسنانى“ ترزئى سرا. داوودئى زبور.

او هُدا! منا برگین ۱

که آپ تان منى گردنا انت.

جُهَلانکین پوجگلان مین بوتگان، ۲

جاگھے که پاد نه اوشتیت.

جُهَلانکین آپانى تها کپتگان و

هار و لهزان منا انگر کرتگ.

چه بازیڼ پریاتان دمن برتگ، ۳

منی نُّک هُشکِ اِنْت و

چَم و تى هُدائے ودارا تهار بوتگ اَنت.

آ که بيسُوب چه من نپرت کنت (۴)

چه منى سرئے مودان گيشتَر اَنت.

بازينے منى گار کنگئے رندا اِنْت

دژمن منى سرا دروگين بُهتامَ جنت.

چه من لوئنت هما چيزان پر بترينان

که من ندژتگ اَنت.

او هُدا! تئو زائے که من اهمكى کرتگ، (۵)

منى گناه چه تئو چير نه اَنت.

او هُداوند، او لشکرانى هُداوند! (۶)

هما که تئى وداريگ اَنت منى سؤبا شرمندگ مباتنت.

او اِسراييلئے هُدا!

هما که تئى شوهازا اَنت منى سؤبا رسوا مباتنت.

چيا که په تئبيگى منا سُبک کنت و (۷)

منی دیم چه شرما پوښینگ بوتگ.

٨ براتانی چما بیگانگ بوتگان و

وتی مائے چکانی دیم دَرآمدے.

٩ آ گئیرت که منا په هُداے لوگا هستِ انت،

منا جانسوچ کنت و باهینیت و

تئی رَد و بد کنوکانی رَد و بد،

منی سرا کیتگ انت.

١٠ آ وهدا که ارسن ریټگ و روچگن داشتگ

سُبک کنگ بوتگان.

١١ آ وهدا که سوگی گد و پوښاکن گورا کرتگ انت،

إشانی کِرا بَتَلے بوتگان.

١٢ شهرئے مسترانی گورا نام و دپ آن و

شرابیانی سئوت.

١٣ بله من، او هُداوند، تئی رَهْمئے وهدا،

تئی درگاها دوا کنان.

او هُدا! چه وتی بازیڼ مهر و وپاداریا،
گۆن دلجمین رَکینځه پَسُو بدئ.

۱۴) منا چه پوجگلان در کن،

تانکه ایږ مېځان.

چه نېرت کنوکانی پنځگا منا برکین و
چه جُهلانکین آیان در کن.

۱۵) مئیل که هار منا اَنگِر کنت،

یانکه جُهلانکی منا ایږ برنت،
یا منی سرا گل وتی دپا بندیت.

۱۶) او هُداوند! منی پَسُو بدئ که تنیی رهمت باز آنت،

وتی رهمتانی کِساس و هسابا، وتی دیمَا گۆن من بترین.

۱۷) دیمَا چه وتی هزمتکارا میوَشین،

په منی مَدَتا اشتاپ کن
که سک تَنگ آتکگان.

۱۸) نَزیک بیا و منا برکین،

دژمنانی سئوټا منا بموک.

١٩ تئو آ سُبگيان وټ زانئې که منی سرا آنت و

منی شرمساری و رسواییان،

منی سَجْهین دژمن تئیی دیمآ آنت.

٢٠ سُبگی و بے اژتیاں منی دل پرؤشتگ و در منتگان،

رهمئې ودارا اتان و دستا نکیت،

گمواریئې شوهازا اتان و نرست.

٢١ وراکئې بدلا، منا جنورش دات و

وهدئې تنیگ بوتان ترپشین شرابش نوښینت.

٢٢ پرزؤنگش دامئې بات و

سُهل و ایمنی ایش تلکئې.

٢٣ چمّش تهار بات و مگندانت و

سرینش درهگ و لرزگا بات.

٢٤ وتی هژما آیانی سرا بگوارین،

گزبئې آچشا په آیان برسین.

٢٥) لَوگ و جاگه اِش هراب و وئيران بات،

آيانی گدانان هچگس جهمند مبات.

٢٦) چيا که همایيا آزار رسینت که تئو جتگ و

همایيئ رنجانی هبرا کنت که تئو ئپیگ کرتگ.

٢٧) مئيار په مئيارش بَلَد،

چه تئیی ادلا بیبهر باتنت.

٢٨) چه زندگینانی دپترا گار باتنت،

گۆن پهریزکاران یکجاه نییگ مباتنت.

٢٩) بله نون من، ستم دیستگ و پدرد آن.

او هُدا! تئیی نجات منا ایمن بدارات.

٣٠) هُدائے ناما گۆن سئوت نازینان و

گۆن بازیڼ شگرگزاریا شان و شئوکتی دئیان.

٣١) اے چیز هُدایا چه گوسکیا گیشتر پسند بیت،

چه مزن کانٹ و مزن سُرْمَبین گوکیا.

٣٢ بېكبر و درېش اے چيزا كه بگندنت گل و شادان بنت.

او هدائے شوهاز كنوكان! زندهدل باتيت.

٣٣ هداوند نیازمندانى نوایان گوش داریت و

وتی بندیگین مردمان بزگ و وار نکنت.

٣٤ آسمان و زمین آيا بنازيننت،

دریا و آيئے تهئے سجھيں سهدار.

٣٥ چيا كه هدا سهيونا نجات دنت و

يهودائے شهران نوکسرا اډ کنت.

کئوم اوډا جهمند بيت و

ملکئے هکيں وارس بيت.

٣٦ ملک آيئے هزمتکارانى پشتيدئے ميراس بيت و

آيئے نامئے دوست داروک اوډا جهمند بنت.

په منى مدتا اشتاپ كن

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئے زبور. دزبنديے.

۱ او هُدا! زوټ کن و منا برکین.

او هُداوند! په منی مَدَتا اشتاپ کن.

۲ آ که منی کوښی رندا أنت،

سرجهل و شرمسار باتنت،

آ که منی بربادیا گل بنت،

پد بکنزات و رسوا باتنت.

۳ آ که منی سرا ”هه، هه“ کننت،

چه پشلیا پُشتکا کنزاتنت.

۴ بله آ که تئی شوهازا أنت،

سجهین تئی درگاها شادهی کنات و گل و بال باتنت،

آ که تئی داتگین نجاتش دؤست بیت،

مُدام بگوشتانت:

”هُداوند مزن شان انت.“

۵ بله من ستم دیستگین مهتاجی آن.

او هُدا! دیم په من اشتاپ کن،

تئو منى رَگيَنوُک و مَدَتکار ائى.

او هُداوندا! دِير مکن.

او هُداوندا! منا يله مکن

۱) او هُداوندا! من تئى مئيار و باهوُت آن،

منا شرمسار مکن.

۲) په وتى ادلا منا برَگيَن و بچُتَيَن،

دلگوُشا گوَن من کن و منا برَگيَن.

۳) منى پناه دئىگئى تلار بئى،

که مُدام ديم په آييا بيبيان.

تئو په منى رَگيَنگا هُکم کرتگ،

چيا که منى تلار و کلات تئو ائى.

۴) او منى هُدا منا چه بدکارانى دستا برَگيَن،

چه ستمگر و بيهرهمانى پنجا.

۵) چيا که تئو، او هُداوند، منى اُميت ائى و

چه کسانیا، او هداوند، او ست و اميئن تئیی سرا بوتگ.

٦ چه پیدایشا منی گمک کنوک بوتگئے،

اے تئو بوتگئے که منا چه ماتا پیدا کرتگ،

منی ستا و ساږایگانی دیم مدام گون تئو انت.

٧ په بازیڼیا نشانیے بوتگان،

چیا که تئو منی مھرین پناهاگه ائے.

٨ دین چه تئیی تئوسیپا پُر انت،

چه تئیی شان و شوکتا سجھین روچا.

٩ پیریا منا چه وتا دور مکن،

آ وهدا که توائن گتیت، یله ان مکن.

١٠ چیا که دژمن منی هلاپا هبرا انت،

آ که منی کُشگئے رندا انت هوړیگا پندل سازنت.

١١ گوشنت: ”هدایا یله کرتگ،

برئوین بگرینی،

کسی نرگینیت.“

۱۲ او هُدا! چه من دور مېئ.

او منی هُدا! منی مدتا اِشتاپ کن.

۱۳ منی بُهتام جنووک شرمسار و تباہ باتنت و

آ که منی آزارئے پدا أنت

پَشل و شرمندگ باتنت.

۱۴ بله من مُدام تئیی کُمکئے اُمیتوار آن و

ترا گیش و گیشتر ستا کنان.

۱۵ تئیی ادلین کارانی هبرا کنان،

سجّهین روچا تئیی داتگین نجائے جارا جنان،

هرچنت که آیانی هساب چه منی زانگا دُن انت.

۱۶ من کایان و هُداوندئے پرواکین کارانی جارا جنان، تهنا هُداوندئے،

تئیی ادلے جارا جنان، تهنا تئیی.

۱۷ او هُدا! تئو منا چه کسانیا سوچ داتگ،

مُدام تئیی اجبین کارانی جارا جنان.

۱۸ او هُدا! نون که پیر آن و مود اسپیت أنت،

منا يله مكن،

تان نوکين پدريچئ نياما تئى زورئ جارا بجان و
سجھين آيوکين نسلان چه تئى واک و توانا سهيگ بکنان.

او هدا! تئى اذل تان برزين ارشا انت، (۱۹)

تئو ائ که مزين کارت کرتگ.

او هدا! تئى مټ کئ انت؟

هرچنت تئو منا بازين سگى و سوري پيش داشتگ، (۲۰)

بله پدا منى زندا بوډينئ.

هئو، نوکسرا منا چه زمينئ جهلانکيا برزاد کارئ.

منى اړتا برزتر برئ (۲۱)

منا پدا آسودگ کنئ.

من ترا گون چنگ و سړود نازينان، (۲۲)

چيا که تئو وپادار ائ، او منى هدا!

گون ربابئ سارا ترا نازينان،

او اسرائيلئ پاکين!

۲۳ منی لُنت شادمانیئے کوگارا کننت،

من ترا نازینان،

که تئو منا مؤکتگ.

۲۴ سَجَّهین رُچا تئیی آدلین کارانی زِگرا کنان

چیا که آ که منی آزار رسینگئے لوٹوک اتنت،

سرجهل و شرمسار بوتگ آنت.

وتی آدلا بادشاها بکش

سُلئیمانئے زبور.

۱ او هُدا! وتی آدلا بادشاها بیکش،

وتی انساپا بادشاهئے چُگا،

۲ تانکه آ په انساپ تئیی کئومئے سرا دادرسی بکننت،

سِئَم دیستگینانی سرا په آدل.

۳ کوہ په کئوما آبادی بیاراتنت،

جُمپ و تُمپ، پهریزکاریئے سَمَرا.

٤) بادشاه کئومئ ستم دیستگینانی هگا بدئیات،

مهتاجانی چُگان برکینات و

ستمگران تباہ کنات.

٥) نسلانی نسل تئیی شریپ و اِزتا بداراتنت،

تانکه روچ درپشیت،

تانکه ماه نور دنت.

٦) بادشاهئ هاکمی هما هئورانی پئیما بات که رُتگین سبزگانی سرا گوارنت،

هما هئورانی پئیما که زمینا سیراپ کننت.

٧) آییئ اهدا پهریزکار شاداب باتنت،

تان هما وهدا که ماه نور دنت آبادی بات.

٨) دریا تان دریا آییئ بادشاهی برجاه بات و

چه کئورا تان زمینئ گڈی سیمسران.

٩) آییئ درگاها گیابائئ نندوک سرا جَهل بکناتنت،

آییئ دژمن هاک بچئاتنت.

١٠) ترشیش و تئیا بگورانی سرڈگارئ بادشاه هماییا سُنک و مالیات بدئیاتنت،

شېبَا و سَبَائے بادشاه په آيا ټيکي بيارانت.

١١ سَجَّهَيْن بادشاه، آيئے دِيما سرا جَهَل بکنانت،

سَجَّهَيْن کُوم آيئے هزمتا بکنانت.

١٢ چيا که آ هاجتمندان هما وهدا رَغِيْنيت که پريات کنت،

ستم ديستگِيْنان و همایان که مَدَتکارے نِيْسَتِش.

١٣ نزوړ و هاجتمندانی سرا رهم کنت و

هاجتمندانی زندا رَغِيْنيت.

١٤ آيانی زندا چه زُلم و شِدَتا نجات دنت،

آيانی هوْنا گران کِيْمَت زانت.

١٥ اُمری باز بات،

سَبَائے تلاه آيئے پِيْشکش باتنت.

مردم مُدام آيئے دواگوْ باتنت و

سَجَّهَيْن روْچا په آيا برکت بلوْثانت.

١٦ گندم سَجَّهَيْن مُلکا انچش باز بات که

جُمپانی سرا چئول بجنت و

بَر و سَمَرى اَنچَش باز بات كه لَبَنانا اِنْت.
شهران مردم اَنچَش آباد باتنت كه سَبَرگ مان دُگاران.

١٧) بادشاهئے نام نميران بات،

تان رُوچ دَرپشيت نام و تئوارى بمانات.
سَجَّهين كئوم چه آييا بركت بگراتنت و
آييا مبارك بگوشاتنت.

١٨) هُداوندِين هُدايا ستا بات، اِسراييلئے هُدايا،

اجبين كارانى كنوك تهنه هما اِنْت.

١٩) آيئى پرشئوكتين ناما تان اَبَد ستا بات،

آيئى شان و شئوكت سَجَّهين زمينا بگرات.
اَنچَش بات. آمين.

٢٠) داوودِ يَسِيئى ذوا همدا كُنت.

زَبورئى سِيْمى كتاب

زَبور ٧٣—٨٩

آ که چه تئو دور آنت گار و گمسا ر بنت

اساپئے زبور.

۱) په راستی هُدا په اِسرائيلا مهربان اِنت،

په همایان که دلش ساپ اِنت.

۲) بله کَمے منتگ آت بٹگلان،

نزیک آت پاد بلکشنت.

۳) چیا که په پُرکبران هسدى بوتان،

هما وهدا که من بدکار آبادی و آسودگیا دیستنت.

۴) چیا که آیان تان مرکا دردے پر نیست و

وئش و سیړلاپ اِنت.

۵) آ دگرانی پئیم رنج و زهمتا نه اِنت و

مردمی بلاهانی تها نکپنت.

۶) پمیشکا کبر آیانی گورئے هار اِنت و

هژم و گزب آیانی پوُشاک.

٧ چمّش چه پزّوريا در آتکگانت و

دلّے هيالانش هدّے نيست.

٨ په مسکرا و بدواهي هبر کنت،

په کبر زلم و ستما وتي زبانا کارنت.

٩ دپا آسمانّے هلاپا پچ کنت و

زبانّش سجّهين زمينا گيپت.

١٠ پميشکا کئوم ديم په آيان رئوت و

په گلے همایاني دستّے آيان وارث.

١١ گوشت: ”هدا چه پيما زانت؟“

برزين آرشّے هدايا اے ډولين زانتکاری هست؟“

١٢ هئو، بدکار چش انت،

مُدام آسودگ انت و مال و ملکتش ديم رئوان انت.

١٣ په راستي من وتي دل مپت و ناهودگا پاک داشتگ و

دست مان بيگناهي ششتگ انت.

١٤ هر رُوچ آزاران كپتگان و

هر سُهبا هگلَ وِران.

١٥ اگن بگوشتيُنن: ”اے هيرانَ كنان،“

من تئیی چُگانی نسل دروَهتگات.

١٦ وهده اے سَجِهین چيزانی زانگئے جُهْدن كرت،

په من گران ات،

١٧ تان هما وهدا كه هُدائے پاكيُن جاگها شتان.

نون اے مردمانی آكبُتن ديست.

١٨ په راستی آيان لَکشانكيُن جاهاَن پَرِيئے،

گار و گُمساريئے چاتا دئورَ دئيئے.

١٩ اناگت گار و زئوالَ بنت،

چه تُرسا سَرجما بيَيرانَ بنت.

٢٠ وايئے دُئولا اَنَت كه وهده چَم پَجَ بنت گارَ بيت،

آ وهدا كه تئو پاَد كائے، او هُداوند،

إشان وهميئے پئيما مانَ نئيارئے.

٢١ آ وهدا که منی ارواه زهر و تهل آت و

دل ریش،

٢٢ بیپهم و نزانتکار اتان،

تئی درگاها هئوانیئے پیما،

چه پهم و پوها ډن.

٢٣ انگت هم مدام گون تئو آن،

تئو منی راستین دستا گرئ.

٢٤ گون وتی سر و سوجان منا رهشونی کنئ و

رندا گون شان و شوکتی زورئ.

٢٥ آسمانا، ابید چه تئو منا کئ هست؟!

زمینا هم، ابید چه تئو هچ چیژئ نلوټان.

٢٦ منی جسم و جان و دل بلکین زئوال ببت،

بله هدا منی دلئ کلات انت،

تان ابد منی گیشټگین بهرونډ.

٢٧ په راستی آ که چه تئو دور انت گار و گمسار بنت و

همایان بیران کنئے که گوڼ تئو بیوپا أنت.

٢٨ بله په من وشي همش انت که هدائے نژیکا ببان،

هداوندن وتی پناهگاه کرتگ،

تان تئیی سجھین کاران جار بجنان، او هداوند!

او هدا! چیا مارا یله داتگت؟

اساپئے شئیری گوشتانک.

١ او هدا! چیا مارا تان ابد یله داتگت؟

په چه تئیی هژمئے آس په تئیی چراگاهئے پسان روک انت؟

٢ وتی کئومئے یاتا بکپ،

که تئو چه دیرین زمانگان په بها زرتگاتنت،

که تئو موکتگان انت تان تئیی کئوم و میراس بنت.

سهیونئے کوھئے هیالا بکپ که اوډا جهمنند بوتگئے.

٣ وتی گامان دیم په وتی همے مدامیگین وئیرانگان بترین،

چیا که دژمنا هر چیز بیران کرتگ که تئیی پاکین جاگها بوتگ.

٤ دژمنان تئیی دیدار جاھئے تها گُرت و

وتی بئیرک په نشانیا مگ کرتنت.

٥ همایانی پئیماتنت که وتی تپران

جنگلئے درچکانی سرا بُرَز برنت.

٦ آیان، تئیی پاکین جاگهئے سَجْهین آجتگین دار

گون وتی تپر و تیشگان پرؤشت و هورت کرتنت.

٧ تئیی پاکین جاگه اِش آس گشت و هاک و پُر کرت،

تئیی نامئے منند جاھش پلِیت کرت.

٨ وتی دلا گوشتش: ”آیان سَرجمیا وتی پنجگئے چیرا کارین،“

گُزا هُدا ئے سَجْهین دیدار جاھش اے سرڈگارا سوْتکنت.

٩ نون هچ نشانیے نگدگا این،

هچ نبیے پشت نکیتگ و

چه ما گس هم نزانن که تان کدین اے پئیماتنت.

١٠ او هُدا! تان کدین دژمن تئیی سرا بکندیت؟

دژمن تان ابد تئیی ناما بد و رد بکنت؟

۱۱ چیا وتی دستا پُشتا دارئے،

وتی راستیڼ دستا؟

دستا پچ کن و په آیان گاری و تباھیے بیار.

۱۲ بله هُدا چه دیرین زمانگان منی بادشاه انت،

که زمینئے سرا نجات بکشین کار کنت.

۱۳ اے تئو اتئے که دریات گون وتی زور و واکا دو نیم کرت و

دریائے بلاهانی سرت آپانی نیاما پرؤشتنت،

۱۴ لیویاتائے سرت پرؤشتنت و

گیابائے سهدارانی وراکت کرت.

۱۵ جو و سرچمگ، تئو رُمبِنت و رنوان کرتنت،

مُدامیگین کئور، تئو هُشک کرتنت.

۱۶ روچ تئیگ انت و شپ هم تئی

ماه و روچ تئو برجاه داشتگ انت.

۱۷ اے تئو اتئے که زمینئے هند و سیمسرت گیشینتنت،

گرماگ و زمستانئے اڏ کنوک تئو ائے.

١٨ او هداوند! ياتا بکپ که دژمن چه پئېما مسکرا کنت و

نازانتيں مردم تئیی ناما چه پئېما بد و رد گوشت.

١٩ وتی کپوټا رسترانی وراک مکن و

ستم دیستگین کئومئے زندا تان ابد مشموش.

٢٠ وتی بستگین اهدا بدار،

چیا که اے سرډگارئے تهارین جاگه

چه زلم و زورئے گدوه و گداما پُر انت.

٢١ مئیل که پادمالین مردم گون رسوایی پد بکنزنت،

ستم دیستگ و هاجتمند تئیی ناما ستا بکنانت.

٢٢ او هدا! جاه جن و وتی هکئے دیمپانیا بکن،

ياتا بکپ که نازانت سجهين روچا چه پئېما تئیی سرا کدنت.

٢٣ وتی دژمنانی کوگاران مشموش،

دژمنانی شورشا که مدام بُرزاد انت.

هدا آدل انت

په سازگر و وش آوازانى سالارا. ”برباد مكنئى“ ترزئى سرا. اساپئى زبور.
سئوتئى.

۱ او هُدا! تئى شُگرا گرئى،

تئى شُگرا گرئى كه تئى نام نَزىك انت و
مردم تئى اَجِبِئى كارانى هبرا كننت.

۲ تئو گوئى: ”وتى گيشِئنتگِئى وهدا

په انساپ دادرسى كنن.

۳ هما وهدا كه زمين و آيئى سَجْهَئى نندوگ لرزنت،

اے من آن كه آيئى پادگان مَهر داران. اوشت...

۴ گون پُرکبرانِ گوئان: ’پهر مبنديت،‘ و

گون بدكاران: ’وتى كانئان بُرز مكنيت.

۵ وتى كانئان انكدر بُرز مكنيت و

په كبر و گروناكى هبر مكنيت.“

۶ چيا كه سرپرازي نه چه روډراتكا كئيت،

نه چه روڼندا و نه چه گيا بانا.

۷ اے هدا انت که دادرسی کنت،

يکيا اير جنت و يکيا سربرز کنت.

۸ چيا که هدائے دستا جامے،

چه پر جو شين شراب و تهلگا پر انت.

شرابا ريچيت و زمينے سجھين بدکار

آيبا تان گډی ترمپا ورنټ.

۹ بله من مدام هدائے کارانی هبرا کنان،

آکوبے هدايا نازينان.

۱۰ ”سجھين بدکارانی کانثان پروشان،

بله پهريزکارانی کانث برز دارگ بنت.“

هدائے ديما کئے اوشتات کنت؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گوڼ سيمی سازان. آسايے زبور. سئوتے.

۱ يهوديها هدا زانگ و پجاه آرگ بيت،

إسرائيلا آيئے نام مزن إنت.

آيئے تمبو شليما إنت و ٢

مندجاه، سهيونا.

آسگوارين تيري همؤدا پروشتنت، ٣

زهم و اسپرهم، كه جنگي سلاه أنت. اوشت...

تئو دريشان ائے و ٤

شوكت و شانت، چه آكوهستگان زيباتر إنت كه شكارا پُر أنت.

دلير آوار جنگ بوتنت، ٥

وتى گڈى و ابا أنت،

چه جنگاوران يگے هم نمند

كه دستے بسرينيت.

او آكوبئے هُدا! چه تئى نهران، ٦

آيانى آرابه و اسپان سر په مَرَكئے و ابا دات.

تئو باگمال ائے، ٧

وهده هِزَم گَرئے، كئے تئى ديما اوشتات كنت؟

٩-٨ ٲٲو چٲ آسمانا دادرسۍ كنئٲ و ٩-٢٢ وٲدٲ تئو، او هُدا، ٲٲٲ دادرسيا چاه
چنئٲ ٩-٢٢ كه زمينئٲ سچھين ستم ديستگينان نجات بدئيئٲ، ٩-٢٢ زمين
چٲ تُرسا چُٲ و بيئتوار بيت. اوشت...

١٠ ٲٲٲ انسانا تئي هِژم هم تئي ستائٲ سئوب بيت و

ٲشت كٲتگين هِژما تئو وتي لانكا بندئٲ.

١١ گون وتي هُداوندين هُدايا كنول بكنيٲ و وتي زبائٲ سرا بوشتيٲ،

آ سچھين كه كِر و گوران انت

ٲٲ همايا ئيكي بيارنت كه باگمال انت.

١٢ آ هاکمانی گرورانِ ٲروشيٲ،

زمينئٲ بادشاه چٲ آيا تُرسنت.

سگي و سورياني روچا هُدايٲ شوهازا آن

ٲٲ سازگر و وش آوازاني سالارا. ٲٲ جدوتونا. آسائٲ زبور.

١ من هُدايا تئوار كنان و ٲٲ كُما همايا گوانك چنان،

مني ٲريات گون هُدايا انت و آ مني آوازا گوش داريت.

٢ سګی و سؤریانی روچا هُداوندئ شوهازا آن،

سجّهین شپا منی دست ذراج أنت و دم نبران،
منی ارواه آرام ګرګ نلوئیت.

٣ هُدایا یات کنان و نالان،

پګر کنان و دلپروش بان. اوشت...

٤ تئو منی چمان نَز بئیگا نیلئ،

پریشان آن و هبر کرت نکنان.

٥ ګوستګین وهدانی هئیالا کیان،

کوھنپن آهد و باریګانی.

٦ شپان، وتی سئوتئ هئیالا کیان،

دلا باز پګریګ بان و ارواهن جُست کنت:

٧ ”هُداوند تان ابد یله کنت و

پدا هچبر مهربان نبیت؟

٨ آییئ مھر په مدامی هلاس بوتګ و

کئولی په سجّهین نسلان زئوال؟

٩ ٲدايا مهربان بئىگ شمُشتگ و

وتى رهمتى هژمئى تها بند كرتگ؟“ اوشت...

١٠ من گوشان: “اے شك و سوال منا رنجيننت

نون هما اهد و باريگاني هئالا كپان

كه برزين ارشئى هدايا وتى راستين دست شهارتگ.

١١ او هداوندا! تئى كاران يات كنان،

تئى اجبين كاران كه تئو پيشى زمانگان كرتگانـت.

١٢ تئى كرتگين سجھين كارانى بارئوا پگر كنان و

تئى كردانى هئالا بان.

١٣ او هدا! تئى راه پاك انت.

كجام هدا مئى هداى پئىما مزن بوت كنت؟

١٤ تئو هما هدا ائى كه اجبين كار كنت.

تئو وتى زور و واك سجھين كئومانى نياما پيش داشتگ،

١٥ گون وتى باسك و كدرتا وتى كئوم رگيننتگ،

اكوب و ايسپئى چك. اوشت...

١٦ آڀان ترا ديست، او هُدا!

آڀان ترا ديست و لرزتنت،
جُهلانكي ذرهگا لگتنت.

١٧ جمبران آڀ گورت و

آسمانان گرندت،
تئیی گروکئی تیر هر نییما رتکت.

١٨ تئیی گرندئی تنوار دنز و گواتانی تها آت،

تئیی نورا جهان روشنا کرت،
زمین لرزت و جُمیت.

١٩ تئیی راه چه مزین دریایا گوست و

تئیی کشک چه مزین آڀان،
بله تئیی پادانی پد گندگ نبوتنت.

٢٠ تئو وتی کئوم موسا و هارونئی دَستا رهشونی کرت،

رمگیئی پیما.

اشیا په دیمی نسلان سر کنیت

آساځي شئيري گوشتانك.

۱) او مني كئوم! مني سوچان گوښ دار و

دلگوښا گوڼ مني هبران كن.

۲) وتي دپا په بتل پچ كنان و

كوهنين چاچ و چيستانان مانا كنان،

۳) هما كه ما اښكتگ و زانتگان،

هما كه مئ پيرينان مارا گوشتگان.

۴) اښان چه آياني چك و نماسگان چير نديين،

گوڼ آيوکين نسلا هداوندئ پړشوكتين کاراني کسها کارين،

هداوندئ زور و توانئ کسها کارين و

آييئ کرتگين اجبين مؤجزهاني کسها.

۵) آيا گواهي په آکوبا اښت،

شريتې په ايسرايلا اورت و

مئ پت و پيريني پرمان دانت

که اِشان وتی چُک و نُماسگان سرید بکنیت،

٦ تان دیمی نسلش بزانت و

هما چُک هم که اَنگت پیدا نبوتگ اَنت،

وتی وهدا، گون وتی چُک و نُماسگان اِشانی کسها بکننت،

٧ تانکه آ هم هُدائے سرا تئوکل بکننت و

هُدائے کاران مَشْمُوشنت و

آییئے هُکمان بمَننت.

٨ وتی پت و پیرینانی پیما مَبت،

سَرکش و مانمئیاتک

که دلش گون هُدایا نَبت و

آرواهش گون هُدایا وپادار نه اَت.

٩ اِپراییمی، هرچُنت که گون کمانان سِلْهَبتد اتنت،

بله جَنگئے رُوچا تَتکنت.

١٠ آیان هُدائے آهد نداشت و

وتی دلا شُورش کرت که ”آییئے شَریتئے سرا زند نَگوازیَنین.“

١١ آبيئے كرتگين كارش شمشنت،

هما اجبين كار كه آيانا پيشي داشتگ انت،

١٢ هما كار كه آيانی پت و پيرينانی ديما كرتگ انتی،

مسرئے ملكا، زوهائے گيابانا.

١٣ آيانی ديئمے دريایی نيَم كرت و آبي گوازينتنت،

آپی، دوين ديَمان چو ديوالا مَك كرت.

١٤ روچا، گون جمبرا رهشونی ای دانت و

شپا گون آسے رُژنا.

١٥ گيابانا، تلاری تل كرتنت و

آيانا، جُهليَن زريئے كِساسا آپی دات.

١٦ چه تلاران چمگی بوَتكنت و

آپی چو كنورا رُمبينت.

١٧ بله آيان انگت گيشتر گناه كرت و

گيابانا بُرزين آرشے هُدائے هلاپا شورشش كرت.

١٨ هُدايش په زانت هما وراکانی سرا چکاښت

که آیانی دلا لوټت.

١٩ هُدايه هلاپا هېرش کرت و گوشتش:

”هُدا اے گيا بانا پرزؤنگے پچ کرت کنت؟

٢٠ تلاری وه جت و چه آييا آپ رټوان بوت و

کټور سر رچان بوتنت،

بله وتی مردمان نان هم دات کنت؟

يا په وتی کټوما گوشت هم تيار کرت کنت؟“

٢١ هُدايا که اِشکت، زهر گيت،

آسے په آکوبا روکی کرت،

هژمی په اِسرائيلا چست بوت.

٢٢ چيا که هُدايه سرا ايمانېش نيست ات و

باورش نبوت که هُدايش رگينيت.

٢٣ آسمانی په پچ بئيجا پرمان دات و

آرشے دروازگی پچ کرتنت.

۲۴ مَنی په آیان چو هئورا گورت که بورت،

آسمانی گندمی بکشاتنت.

۲۵ مردمان پریشتی وراک وارت،

په آیان بیکساس وراکی رثوان دات.

۲۶ چه آسمانا روډراتکی گواتی سر دات و

گون وتی زورا جنوبی گواتی چست کرت.

۲۷ دنزانی پئیمه په آیان گوشتی گوارینت،

دریائے ریکانی کساسا، بالی مرگ،

۲۸ آیانی اردگاها ایری اورتنن،

آیانی گدانانی کر و گوران.

۲۹ وارت و سپرش کرت،

په هر چیزا که آیان هرس ات، داتنتی.

۳۰ بله چه آیانی هرسے پوره بیگا پیسر،

که وراکش انگت دپا ات،

٣١ هُډائے هژم آيانی سرا پاد آتک،

آيانی زورمندترين مردمی کُشتنت و

إسرائييلے ورنایي جُکيُنتنت.

٣٢ اے سَجّهين کارش ديستنت و انگت هم گناهش کرت و

آييے اجبين کارانی سرا باورش نکرت.

٣٣ گُڙا آيانی رُوچي په ناهودگی هلاس کرتنت و

سال په تُرس.

٣٤ هُډايا که آيانی کُشگ بندات کرت، نون آييے شوهازا در کيتنت.

ديم په هُډايا پر تَرنت و په سِتک و دل هُډائے شوهازا بوتنت.

٣٥ هئالا کيتنت که هُډا آيانی تلار انت،

هما بُرزين ارشے هُډا، آيانی پُشت و پناه.

٣٦ بله گُون وتی دپا، گُون آييا چرپ زبانی اش کرت و

گُون زبانا دروگش بست.

٣٧ دلش گُون آييا وپادار نه ات و

آييے بستگين اهدش نداشت.

٣٨ ٭ بله آ انگت مهربان آت و آياني گناهي بکشتنت و

سجھيني نکشتنت.

رند په رندا وتي هژمي داشت و

وتي سجھين گزبي درشان نکرت.

٣٩ ٭ زانتي که اے هاکيښ انسان آنت،

رئووکين گواتے که پدا پر نتريت.

٤٠ ٭ گيا بانا چينچک رندا چه هدايا سرکشي اش کرت،

اوډا آاش گميگ کرت.

٤١ ٭ رند په رندا هدا اش چگا ست،

اسراييلئے پاکيښ آزار دات.

٤٢ ٭ آبيئے دستئے زور ش يات نکرت

که آ روچا چون چه دژمناني دستا رگيښنتي،

٤٣ ٭ هما وهدا که مسرا وتي نشاني اي پدر کرتنت و

زو هانئے گيا بانا اجيښن کاري کرت.

٤٤ ٭ آياني کئوري هو نا بدل کرتنت

که گسا چه وتی جوان آپ وارث نکرت.

۴۵ مکسکانی رُمبی آیانی نیاما راه دانتت که مکسکش بورنت و

پُگلانی رُمب، که بربادش بکننت.

۴۶ آیانی کِشاری مدگانا دانتت و

بَر و سمر گُگان وارنتت.

۴۷ آیانی انگوری گوَن ترؤنگلا زئوال کرتنت و

انجیرانی درچک، گوَن هار و توپانان.

۴۸ آیانی رمگی په ترؤنگل کُشتنت و

دلوت، په گرند و گرؤک.

۴۹ وتی سوچوکین کهر و گزی آیانی سرا رئوان دات،

کهر و گزب و آزاب،

گار و گمسار کنوکین پریشتگانی ئولیه آیانی سرا.

۵۰ راهی په وتی هژما راست و تچک کرت،

چه مرکا نرکینتنتی، وبایانی دپای دانتت.

۵۱ مسرئ سجهین ائولی چکی جنتت،

مِسْرُئے گدان نندانى مردانگيئے ائولى بَر و سَمَر.

٥٢ بله وتى مردمى رمگئے پئىما سر دات و برتنت،

پسانى ڈئولا گيابانان رهشؤنى اى کرتنت.

٥٣ آيى په ايمنى رهشؤنى کرتنت كه مئرسنت

بله آيانى دژمن دريايا مان پتاتنت.

٥٤ گڙا آيى وتى پاكيڼ زمينا سر کرتنت،

هما كؤهستگيڼ مُلكا كه گؤن وتى راستيڼ دستا گيتگ آتى.

٥٥ آيانى دئىما كئومى چه اوډا در کرتنت،

كئومانى زمينى آيانى ميراس کرتنت و

اسراييلئے گبيله اى گدانانى تها جهمند کرتنت.

٥٦ بله انگت آيان بُرزيڼ ارشئے هُدا چگااست و

آييئے هلاپا سر كشى اِش كرت،

آييئے هُكْمَش نمئت.

٥٧ وتى پيرينانى پئىما راستيڼ راهش يله دات و بيؤپا بوتنت،

چؤ سُسْت و ناباورين كمانا منتنت.

٥٨ بُرژين جا هان بُتهانه اِش بَسْت و هُدا اِش زهرَ براينْت،

بُتَش جوژينْت و هُدا اِش هسديگ كرت.

٥٩ هُدا يا كه ديست، سگ هِژم گيت و

اِسراييلي سَرجميا يله كرت.

٦٠ وتي شيلوهئ منندجاهي يله كرت،

هما تَمبو كه هُدا اوډا مردمانى نياما جهمنند اَت.

٦١ وتي زور و واكئ پيْتى اى بنديگ كناينْت،

وتي شان و شوكتئ نِشاني اى دژماني دستا دات.

٦٢ وتي كئومى زهماني دپا دات،

وتي ميراسئ سرا سگ هِژمناك بوت.

٦٣ ورنائين بچك، آسا وارتنْت و

جنك، په سوري نازينكان سر نبوتنْت.

٦٤ ديني پيشوا زهماني دپا كپتنْت و

جنوزامان گريْت نكرت.

٦٥ نون هُدايا اَنچش جاه جت كه يگے چه و ابا بُست كنت،

چو كه جنگوَله چه شرابُله بيهوشيا جاه بجنت.

٦٦ وتى دژمنى جت و پُشتا كنزيت و

أبدى رُسواييا دئور دانت.

٦٧ بله ايشپُله تمبويى نادوست كرت و

اِپراييمُله گيلهى نُررت،

٦٨ يهودائى گيلهى گچين كرت،

سَهيونُله كوَه، كه دوست اَتى.

٦٩ وتى پاكين جاگهى، بُرزگانى پئىما اڏ كرت،

زمينُله پئىما نميران، جوژى كرت.

٧٠ وتى هزمتكارين داوودى گچين كرت و

چه پسانى گواشا درى كرت،

٧١ چه ادا و رند، آيى چه ميشانى شيانكيا در كرت و

وتى كنوم، اكوبُله شيانكى كرت،

وتى ميراس، اِسرائيلُله.

٧٢ داوودا گون ساپين دله آيانى شيانكى كرت و

گون هنرمندين دسته آيانى رهشون بوت.

بندىگاني پريات ترا سر باتنت

اساپئ زبور.

١ او هدا! كئومان تئى ميراس گيتگ،

تئى پاكين پرستشگاهش پليت كرتگ و

اورشليم، وئيران.

٢ تئى هزمتكارانى جونش بالى مرگاني وراك كرتگ و

تئى وپادارانى جائى گوشت، رسترانى.

٣ اشانى هونش آپئ پئىما سجهين اورشليما ريتكگ،

كس نمى كه مردگان كبر بكنى.

٤ همساهاگاني دئما رسوا بوتگين و

كش و كرئ مردمانى كلاگى.

٥ او هُداوندا! تان كدښ زهر بئ؟ تان ابد؟

تان كدښ تئى هسدا آسئ پئما روگ بيت؟

٦ وتى گزبا هما كئوماني سرا بگوار كه ترا پجاه نئيارنت و

هما ملكاني سرا كه تئى ناما نگرنت،

٧ كه آكوېش وارنگ و اير برنگ و

آيئ ملکش وئيران كرتگ.

٨ گوستگين نسلاني گناهان مئ سرا ملد،

تئى رهمت زوت مئ سرا بيياتنت

كه سك وار و بزگ اين.

٩ او مئ رگينوكين هدا! مارا مدت كن،

وتى نامئ شان و شوكتئ سئوبا،

په وتى نامئگي مارا برگين و

مئ گناهان بېکش.

١٠ چيا دركئوم بگوشنت:

”إشانی هدا كجا إنت؟“

مئے چمانی دېما کئوم بگندانت که
تئو وتی هزمتکارانی رتکگین هونانی بیړا گرئ.

۱۱) بندیگانی آه و پریات په تئو سر باتنت،

گؤن وتی باسکئ زؤرا
همایان برکین که کُشگ بیگا انت.

۱۲) او هداوند! چه مئے همساهاگان هما سُبکیانی بیړا
هپت سری گیشتر بگر که تئیی شانا کرتگ انتش.

۱۳) گڑا ما، تئیی کئوم

که تئیی چراگاهئے پس این،
تان ابد تئیی شگرا گرین،
نسلانی نسل ترا ستا کنین.

هدا! و شان بئے

په سازگر و وش آوازانی سالارا، ”سوسنانی“ ترزئے سرا. گواهیے. آسائے
زبور.

۱) او اِسراييلے شيانک! گوښ دار،

تُو که شيانکيئے پيما ايسپے رمگے رهشون اے.
او هدا! تُو که گروبياني نيما بادشاهي تهتا نشتگے،
وتي نورا تالان کن.

۲) اپراييم، بنيامين و منسيئے ديما،

وتي واک و تاگتا بُرز کن و
په مے رگينگا بيا.

۳) او هدا! گوښ ما و شان بے

وتي ديما گوښ ما رُژنا کن
که ما برگين.

۴) او هداوند! لشکراني هدا! تان کدين

هژمے آسا وتي کئومے ذواياني سرا گواران بے؟

۵) تُو آيانا ارسے نغن و

ارساني سرريچين جام وارينت.

۶) تُو مارا همساهاگاني ديما بنام کرتگ و

دژمن مارا گلاگ بندنت.

۷ او لشکرانی هُدا! گوَن ما وِشان بئے

وتی دِیما گوَن ما رُژنا کن

که ما برکِین.

۸ تئو انگورئے درچکے چه مِسرا گوَتک،

تئو کئوم دُنا در کرتنت و اے درچک کِشت.

۹ تئو زمین په آبیَا پُراه کرت،

گُرا ریشگی جت و زمینی پُر کرت.

۱۰ آبیئے ساهاگا کوَه پوشتنت و

آبیئے شاهزان رُستگین گُز.

۱۱ شاهزئی تان میان زرا و

ثالی تان پراتئے کئورا سر بوتنت.

۱۲ گُرا تئو چیا آبیئے پَل پرؤشت و دئور دات

که هَمک رهگوز آبیئے بران بچنت؟

۱۳ جنگلی هوک آبیَا ایَر برنت و

دشتئے جانورۍ ورنټ و سیر کنټ.

۱۴ او لشکرانی هُدا! مئے گورا پر تر،

چه آسمانا دلگوش کن و بچار،

اے انگورئے دلگوشا بدار،

۱۵ همے انگورئے که تئی راستین دستا کشت،

همے چُکَّے که تئو په وت روډینټ و زورمند کرت.

۱۶ دژمنان انگور گُډټ و آسا دئور دات،

اے گون تئی هکلیا گار و گمسار باتنت.

۱۷ تئی دست هما مردئے سرا بات که تئی راستین نیمگا انت،

هما انسانئے چُکَّے سرا که تئو په وت روډینټ و زورمند کرت.

۱۸ گُرا ما وتی دیمما چه تئو نترینین،

مارا زند بېکش که تئی ناما بگرین.

۱۹ او هُداوند، لشکرانی هُدا! گون ما و شان بئے،

وتی دیمما گون ما رُژنا کن

که ما برکین.

دُرِيْگتا منى کئوما منى هبر گوښ بداشتین

په سازگر و وش آوازانى سالارا. ”گیتیتئے“ ترزئے سرا. آسپئے زبور.

۱) هُدايا په شادهى بنازینیت که مئے زور و واک انت،

په آکوبئے هُدايا شادمانیئے کوگارا بُرز کنیت.

۲) ساز و تمبورگا بُنگیچ کنیت،

وشتئوارین چنگ و سُردان.

۳) ماهئے نوکا، گورانڈئے کانئئے تئوارا بُرز کنیت،

ماهئے چاردها، مئے پاکین اییدا.

۴) اے په اِسرائیلا هُکمے،

رهبنده چه آکوبئے هُدائے نیمگا.

۵) وهده مِسْرئے هلاپا در آتک

کانونے په ایشیا اِشتی.

من اِشکت، ناآشناین زبانیَا گوشت:

٦ ”بارُن چه آيِيْ كُږِگا دور كرت و

دست چه گرانِيْن سَپتا آرات كرتنت.“

٧ تئو سگِياني ساهتان پريات كرت و من ترا رَكِيْنت،

من گرنان اَنديْم اتان و ترا پَسَّو دات،

مِريبايْ اِپاني كَرّا ترا چگاَسْتَن. اوْشت...

٨ او مني كئوم! بِشكن كه ترا ډَاَه دِيان،

او اِسراييل! دُرِيْگتا تئو مني هبر گوْش بادشتِيْن.

٩ شمئې نياما درامدِيْن هُدايْ مبات و

بيگانگِيْن هُدايْ دِيْما سرا جَهْل مكنِيْت.

١٠ من هُداوند آن، تئِي هُدا

كه ترا چه مِسرا در كرت و آورت.

وتي دِپا سَرَجما پِچ كن،

كه من پُرِيْ كنان.

١١ ”بله كئوما مني هبر گوْش نداشت و

اِسراييل مني پرمانيْردار نبوت.

١٢ گڙا من آيله داتنت كه وتى سِنگيَن دلانى رَندگيريا بكننت،

وتى جندئى راه و هيالانى.

١٣ ذريگتا منى كئوما منى هبر گوښ بداشتِيَن و

اسراييل، منى راها بشتِيَن.

١٤ آوهدا من دمانا آيانى دژمن پرؤش داتگاتنت و

منى دست آيانى دژمنانى هلاپا چست بوتگات.

١٥ هما كه چه هُداوندا نيرت كنت، دوتل و سرجهل بوتگاتنت،

تان ابد انچش بوتگات.

١٦ بله ترا گهترِيَن گندمئى وراكن داتگات و

ترا چه تلارا در كرتگيَن بيَنگا سيَرَن كرتگات.

نزورانى هگا بگريَت

اسايئى زبور.

١ هُدا، وتى هُدايى بارگاها برجم انت،

”هډايانى“ ديوانا دادرسي کنت.

٢ تان کډين په ناانساي شئور بریت؟

تان کډين بدکاراني بدلا بیت؟ اوشت...

٣ نزور و چورئوانی دادرسیا بکنیت و

گریب و ستم دیستگینانی هگا بگریت.

٤ نیزگار و هاجتمندان برکینیت و

چه بدکارانی دستا آزاد کنیت.

٥ اے ”هډا“ هچ نزاننت و سرید نبت،

تهاریا سرگردان انت و

زمینے سجھین بنیاد لرزگا انت.

٦ گوشتن: ”شما هډا“ ایت و

شما سجھین، برزین ارشے هډائے چک ایت،

٧ بله مردمانی پیما مریت و

شهزادگانی پیما سرشکون بیت.

٨ او هډا! جاه جن و زمینے دادرسیا بکن،

که سَجَّهين کئوم تئیی میراس اَنت.

او هُداوند! بیتئوار مَبئے

اَساپئے زَبور. سئوتے.

۱) او هُدا! بیتئوار مَبئے،

هامؤش مَبئے و هُشکا مَیند، او هُدا!

۲) بچار که تئیی دژمن چه پئیما گَرنت و

چه تئو نپرت کنؤکانی سر چؤن بُرز اَنت.

۳) تئیی کئومئے هلاپا په چالاکی پندل سازنت و

تئیی گران گدرینانی هلاپا شئور و سلاه کَنت.

۴) گۆشت: ”بیایت گار و گُمسارِش کنین که کئومے مماننت و

اِسراییلئے نام په یاتیا هم پَشت مکپیت.“

۵) په همدلی شئورِش کرتگ و

تئیی هلاپا اهدے بستگِش.

٦ اِدومى و اِسمايلى،

موآبى و هاگارى،

٧ گيِبالى، اَمونى و اَماليكى،

پيليستى و سورئى نندوك،

٨ آشورى هم گون آيان همراه انت و

په لوتئى چُگان باسكے بوتگ انت. اوشت...

٩ گون آيان هما پئىما بكن كه تئو گون ميديانا كرت،

گون سيسرا و يابينا، كيشونئى كئورئى كرا،

١٠ كه اندورا تباہ بوتنت و

زمينئى گد و سمات بوتنت.

١١ اِشانى سرداران اُريب و زهيِبئى پئىما كن،

شهزادگانِش زبہ و زلموتائى دئولا،

١٢ كه گوشتگ اتش: ”بيايت هُدايى چراگاهان په زور گرِين.“

١٣ او منى هُدا! اِشان دَنزيئى پئىما بال دئى،

چو که پلارے، گواتے دېما.

١٤) انچش که آس جنگلا سوچیت و

کوھان مان داریت،

١٥) گون وتی توپانان رندايش کپ و

گون سیه گواتان بترسینش،

١٦) دېمايش چه شرما سیاه کن

تانکه تنی نامے شوهازا بېنت، او هداوند!

١٧) شرمسار بات و ابدی ترسیا کپانت،

رُسا بات و بمرانت.

١٨) بل بزانت که تنی نام هداوند انت و

تهنا تئو، او بُرژین ارشے هدا،

سجھین زمینے سرا هاکمې کنے.

په هداوندے پرستشگاها هداوناک آن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھے چگانی زبور. ”گیتیتے“ ترزے
سرا.

۱) او لشکرانی هُدا!

تئی بارگاه چوَن دُستناک اِنْت.

۲) منی ارواه په هُداوندئ پرستشگاهئ پېشجاهاَن شئیدا و هُډوک اِنْت،

منی دل و جان په زندگيَن هُدايا په شادهی کوگاَر کنت.

۳) جَنگلا هم په وت لوگے در گيتک و

پيستانا په وت گدوَهے

که وتی چورگ و چيپُکان اوډا برودينيت،

تئی گُربانجاهئ نزيکا، او لشکرانی هُداوند،

منی بادشاه و منی هُدا!

۴) بَهِتاوَر اَنْت هما که تئی بارگاها جهمند اَنْت،

آ مُدام ترا نازيننت. اوشت...

۵) چوَن بَهِتاوَر اَنْت هما که واک و زوَرش چه تئی نيَمگا اِنْت و

دِش تئی راهان اِنْت.

۶) آ، وهده چه اَرساني دَرگا گوزنت،

دَرَگا چه چَمگا پُر کنت و

تاکچنڈئے مۆسمئے هئور هم آييا رهمت پۆشينيت.

٧ چه مَهرًا مَهرتر بئيان بنت

تان هما وهدا که سَهيونا هُدائے بارگاها رسنت.

٨ او هُداوند، لشکراني هُدا! مني دوايا گوښ دار،

بشکن، او آکوبئے هُدا! اوښت...

٩ مئے بادشاهي دلگوښ کن، او هُدا!

وتي روگن پر مُشتگينا دلگوښ کن.

١٠ تئیی بارگاهئے يک روچے

گهتر انت چه دگه جاکهئے هزاران روچا،

چه بدکاراني تمبواني تها آرامين زندیئے گوازينگا

منا وتي هُدائے درگاهئے دپا اوښتگ دؤستر بيت،

١١ که هُداوندين روچ و اسپرے،

هُداوند رهمت بکشيت و اِزّت دنت.

هما که زندا په بيميارئ گوازينيت،

هُداوند شَرِّين چيزان چه آيا دور نډاريت.

او لشکرانی هُداوندا! (۱۲)

بَهِتاوَر اِنْت هما که تئیی سرا تئوکل کنت.

زَنَدَ نَبَکَشَئِ؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورهُئې چُکاني زَبور.

او هُداوندا! تئو وتی سرډگارا رَهِمت گُورْت و (۱)

اَکوبْئې گُوستگيَن وشبَهِتِي پدا پَر تَرِيْنَت.

تئو وتی کئومْئې مئيارباري بَکَشْتَنَت و (۲)

اَياني سَجَهِين گناه پُوشْتَنَت. اوشت...

تئو وتی سَجَهِين گزب پُشتا دئور دات و (۳)

وتی هِزْمْئې اَس تَوَسْت.

او مْئې رَکِيْنَوُکِيْن هُدا! (۴)

گُون ما وِشَان بْئِ و

وتی گزبا چه ما دور کن.

٥ تان ابد گون ما زهر بئ؟

وتی هژما نسلانی نسل ذراجکش کنئ؟

٦ مارا پدا زند نبکشئ

که تئی کئوم تئی بارگاها شادهی بکنت؟

٧ او هداوند! وتی مهرا مارا پیش بدار و

مارا هما رگینگا بکش که چه تئی نیمگا انت.

٨ هر چیز که هداوندین هدا گوشت، من گوش داران،

چیا که په وتی کئوما ایمنیئ کئولا دنت، په وتی وپاداران،

چو مبيت که آ اهمکیئ راها پر بترنت.

٩ بیشک، آ مردمانی رگینگ نژیک انت که چه هدايا ترسنت،

تان مئ سردگار چه آیئ شان و شوکتا سرریچ بیت.

١٠ مهر و وپاداری یکدگرا دچار کپنت،

ادل و ایمنی یکدومیا چکنت.

١١ وپاداری چه زمينا ردیت و

ادل چه آسمانا جهلاد چاریت.

١٢ بېشک، هداوند نيکين چيز بکشيت و

مئ زمين آيئې بر و سمر کاريت.

١٣ اډل، آيئې دېما رئاوان بيت و

په آيئې گامان راهې تئيار کنت.

وتی مۆلدئې چکا برگين

داوودئې دوا.

١ او هداوند! وتی دلگوشا گوڼ من کن و منا پسئو دئې،

که گريب و مهتاجې آن.

٢ منی زندئې نگهپانيا بکن که تئیی دوستدار آن،

وتی هزمتکارا برگين که تئیی سرا تئوکل کنت.

٣ او هداوند! منی سرا رهم کن،

که سجھين روچا ترا تئوار کنان.

٤ وتی هزمتکارئې دلا شادمان کن، او هداوند،

که من چه تئو دوا لوټان.

٥ تئو، او هداوند، نیک و بکشنده ائو و

په آیان چه مهرا سرریچ ائو که گون تئو پریات کنت.

٦ او هداوند! منی نوایان گوش دار،

منی پریات و زاریان دلگوش کن.

٧ سگیانی روچا ترا تئوار کنان،

که تئو پسئو دئیئو.

٨ او هداوند! هدايانی نیاما گس تئیی مټ نبیت و

تئیی کار بیټټ انت.

٩ او هداوند! تئیی جوژ کرتگیڼ سجھین کئوم کاینت و

ترا سجده کنت،

تئیی ناما شان و شوکت دئینت،

١٠ که تئو مزن ائو و اجبیڼ کار کنئو،

هدا تهنا تئو ائو.

١١ وتی راها منا سوچ دئو، او هداوند،

که تئیی راستیڼ راها برئوان،

منی دلا سَرچما گۆن وت کن که چه تئیی ناما بئُرسان.

گۆن تمانیڼ دله تئیی شُگرا گران، او هُداوند، منی هُدا! (۱۲)

تئیی ناما تان ابد شان و شوکت دئیان

که په من تئیی مَهر سکّ مزن اِنْت، (۱۳)

تئو منا چه جُهلانکیان رَکِیڼتگ، چه مُردگانی جهانا.

او هُدا! گُروناکیڼ مردم منی هلاپا پاد آتکگانت، (۱۴)

زؤراکانی رُمبه منی کُشگئِه جُهدا اِنْت و

ترا هچ مان نئیاریت.

بله تئو، او هُداوند، رهم کنؤک و مِهربانیڼ هُداے ائِه، (۱۵)

هژم گرگا دِیَر کنئِه و مِهر و وپایا سَرریچ ائِه.

دِیما گۆن من تَرِیڼ و منی سرا رهم کن، (۱۶)

وتی هزمتکارا زؤر و واک بَکَش و

وتی مۆلدئِه چُکا برَکِیڼ.

منا وتی رهمتانی نشانیه بدئِه، (۱۷)

تان هما که گۆن من نپرت کنت بگندنت و شرمندگ ببت،
چیا که تئو، او هداوند، منا مدت کرتگ و تسلا داتگ.

اے همودا پيدا بوتگ

کورهنه چکانی زبور. سئوته.

۱ آيا، پاکين کوهنه سرا شهره اڈ کرت.

۲ هداوندا سهيونه دروازگ دوستر انت

چه آ دگه هما سجھين جاگهان که آکوب جهمنند بوتگ.

۳ او هدائه شهر!

تئي بارئوا پُرشانين هبر کنگ بيت. اوشت...

۴ مسر و بابلا گون همایان هور حساب کاران که منا زاننت،

پيلیستیه و سورا هم، گون کوشا هئوار.

إشانی بارئوا گوشگ بیت: ”اے همودا پيدا بوتگ“.

۵ سهيونه بارئوا گوشگ بیت:

”اے مردم و آ مردم همودا پيدا بوتگ انت،

بُرزین آرشنه هُدا وت اورشليما پادار كنت.

٦ وهده هُداوند كئوماني نامان نبشته كنت، نبيسيت:

”اے همؤدا پيدا بوتگ.“ اوشت...

٧ آكه سئوت جنت و آكه ناچ كنت گوشنت:

”مني سجھين چمگ چه تئو بُجنت.“

رؤچ و شپ گؤن تئو زاري و پريات كنان

په سازگر و وش آوازاني سالارا. كورهه چگاني زبور. ”مهلت ليهنوتئ“
ترزئ سرا. هيمن ازراهيئ شيري گوشتانك. سئوتئ.

١ او هُداوندا! او مني رگينؤكين هُدا!

شپ و رؤچ تئبي بارگاها دوا و پريات كنان.

٢ مني دوا تئبي درگاها برسات،

وتي دلگوشا گؤن مني پرياتا كن.

٣ من جنجالان كپتگان و

مني زند په مركا سر بوتگ.

٤ هما مردمانی پئېما حساب آرگ بان که جُهْلین کَنډا کپتگ آنت،

انچین مردمیئې پئېما که نزور و ناتوان اِنْت.

٥ مُردگانی نیاما یله دئیگ بوتگان،

چو مُردگیا که کبرا وپتگ،

که تئو آیانی یاتا نه ائې و

چه تئیی دستا جتا بوتگ آنت.

٦ تئو منا جُهْلترین کَنډا دئور داتگ،

تھارین جُهْلانکیا.

٧ تئیی هژم منی چکا کپتگ،

چئولان منا مان پتاتگ. اوشت...

٨ تئو منی همدلین سنگت چه من دور بُرتگ و

چه من بیزار کرتگ آنت.

بندیگ آن و در آتک نکنان.

٩ منی چم چه اندوھا تھار بوتگ آنت.

او هداوند! هر روچ ترا تئوار کنان و

دستان په تئو شهاران.

۱۰ وتی اجبېن کاران مُردگان پېش دارئے؟

مُردگانی ارواه پاد کاینت و ترا ستا کنت؟ اوشت...

۱۱ مُردگ، کبرا تئیی مھرئے جارا جنت؟

مُردگانی جهان تئیی وپاداریئے کسّهان کارنت؟

۱۲ تھاریا، تئیی اجبېن کار زانگ بنت و

تئیی اَدل، شمۆشکاریئے مُلکا؟

۱۳ بله من گوَن تئو مَدَتئے پریاتا کنان، او هُداوند!

هَمک سباها منی دوا تئیی بارگاها رسنت.

۱۴ او هُداوند! چیا منا یله کئے و

وتی دیمّا چه من چیر دئیی؟

۱۵ چه ورناییا سَکّیانی آماچ و مرکيگ بوتگان،

تئیی تُرسا منا بَزگ کرتگ و بیوس آن.

۱۶ تئیی هَزما منا پتاتگ و

تئیی بیما منا پرؤشتگ.

١٧ سَجَّهَيْن رُوحَا آيْئِ پئيما مَنا چپ و چاگردا گپتگ و

چه هر نيمگا انگرش کرتگ.

١٨ تئو مني دوست و سنگت چه من دور کرتگ انت،

تهنا تهاري انت که مني همراه انت.

ادل و انساپ تئیی بادشاهیئے بُنياد انت

ايتان اِزراهیئے شئیری گوشتانک.

١ هُداوندئے مهرا تان ابد نازينان

چه وتی زبانا، تئیی وپاداريئے کسها سَجَّهَيْن نسلان سر کنان.

٢ من گوشت که ”تئیی مهر ابدمان انت و

تئو وتی وپاداری، آسمانا کاهم کرتگ.“

٣ تئو گوشت: ”من گوَن وتی گچين کرتگينا اهد و کرارے بستگ و

گوَن وتی هزمتکار داوودا په سئوگند کئول کرتگ:

٤ ”تئیی پدريچا تان ابد برجاه داران و

تئی بادشاهی تھتا نسلانی نسل. “اؤشت...

۵ او هداوند! آسمان تئی اجبېن کاران ستا کنت و

تئی وپاداریا هم، پاکینانی دیوانا.

۶ آسمانان، کئے گون هداوندئے مټ بوت کنت؟

چشین آسمانی هستیے هست که هداوندئے پیما بیت؟

۷ هدائے ترس آسمانی هستیانی نیاما سک مزن انت،

آچه وتی چپ و چاگردئے سجھینان باگمالتر انت.

۸ او هداوند، لشکرانی هدا! کئے تئی مټ و درور انت؟

تئو زوراک ائے، او هداوند، و تئی وپاداریا ترا چپ و چاگرد کرتگ.

۹ تئو مستین دریایانی سرا هکمرانی کنئے و

وهده چولش چست بنت، تئو ایرش کارئے.

۱۰ تئو رهاب، لاشیئے پیما درشت و

گون وتی زورمندین باسکا وتی دژمن شنگ و شانگ کرتنت.

۱۱ آسمان تیگ انت و زمین هم،

جهان و اشیئے تھا هرچه که هست، تئو اد کرتگ انت.

١٢ شمال و جنوب تئو اڈ کرتگ أنت،

تابور و هرمونئے کوہ تئیی ناما نازیمنت.

١٣ تئیی باسک زورمند انت،

تئیی دست زوراور انت،

تئیی راستین دست پرواک و سوږین انت.

١٤ اذل و انساپ تئیی بادشاهیئے بُنیاد انت،

مهر و وپاداری تئیی همراهیا، دیمَا گام جَنان انت.

١٥ او هُداوند! بهتاور هما انت که شادمانیئے آوازا پجَاه کارنت و

تئیی بارگاهئے نورا گام جنت.

١٦ سجّهین رُچا تئیی نامئے سرا شادهی کننت و

چه تئیی ادلا سربُلند انت.

١٧ چیا که تئو آیانی شان و شئوکت و آیانی واک و توان ائے و

چه وتی مهربانیا مئے کانثا سرپراز کنئے.

١٨ بيشک، مئے بادشاه هُداوندیگ انت،

مئے اسپر، اسراییلئے پاکینئے.

19

”من جنگو لے مدت کرتگ و

چہ کئوما گچیئی ورنائے روڈینتگ.

٢٠

وتی پاکین، روگن پر مُشتگ.

٢١

منی باسکی زۆرمند کنت.

۲۲

بدکار آئیے سرا سرزور نیت.

۲۳

هرگس که چه آيا نپرث كنت، پروشانی.

۲۴

منی ناما آیئے کانٹ بُرزاد بیت.

٢٥

آئیے راستین دستا تان کئوران.

٢٦ آ منا گوانک جنت و گوښت: 'تو منی پت ائې،

منی هدا و منی نجاتئې تلار.'

٢٧ من هم آييا وتی مستريڼ چک کنان،

جهانئې مستريڼ بادشاه.

٢٨ وتی مېرا تان ابد آيئې همراه کنان و

گون آييا وتی اهد و گراړا مېر داران.

٢٩ تان ابد آيئې نسله برجاه داران،

آيئې بادشاهيئې تهتا آسمانئې روچاني هسابا.

٣٠ "اگن آيئې چک منی شريتا يله بکننت و

منی پرمانانی زندگيريا مکننت،

٣١ اگن منی رهبندان بپروشت و

منی هکمان ممّنت،

٣٢ آيانی گناهان په لټ سزا ديان،

ناپرمانيان، په هيژران،

٣٣ بله آيئې دوست دارگا بس نكنان و

گوڼ آيا وټى كرتگين كولا نپروشان.

٣٤ وټى اهد و پئيماننا نپروشان و

آ هبر كه چه منى دپا در آتكگ، بدلى نكنان.

٣٥ من يك برے مان وټى پاكيا سئوگندے وارتگ و

گوڼ داوودا دروگ نبدان،

٣٦ كه آيئې نسل تان ابد برجاه مانيت و

آيئې تهت منى درگاها چو روچا ابدى انت،

٣٧ چو ماها تان ابد برجاه مانيت،

كه جمبرانى تهتا تچك و راستين شاهدے. “اوشت...

٣٨ بله انون تئو وټى ديم ترينتگ و آيله كرتگ،

وټى روگن پر مشتگينے سرا هژم گيتگے.

٣٩ تئو گوڼ وټى هزمتكارا بستگين اهد و پئيمان پد ترينتگ و

آيئې تاج، زمينا دنور داتگ.

٤٠ تئو آيئې سځهين ديوال كړوټكگانت و

آيئې مهريڼ كلات پرؤشتگ.

٤١ هرگس كه چه راها گوزيت، آيا پل و پانچ كنت و

آ وتي همساهاگاني كلاگي جوړ بوتگ.

٤٢ تئو آيئې دژمناني راستين دست برزاد برتگ و

و سځهين بدواه شادمان كرتگانت.

٤٣ تئو آيئې زهم گنټ كرتگ و

جنگا مدت نداتگ.

٤٤ تئو آيئې شان برتگ و

تهت هاكان دنور داتگ.

٤٥ تئو آيئې ورنايئې روچ كم كرتگانت و

شرمندگيې كباھيا پوشينتگ. اوشت...

٤٦ تان كدين، او هداوندا! وتا تان ابد چير دئې؟

تان كدين تئې هژم چو اسا روگ مانيت؟

هئالا بکپ که منی امرئے رۆچ چۆن کمّ انت، ٤٧

تئو بنی آدم ناکارین چیزے جوژ کرتگ.

کجام انسان انت که مرگ نګدیت، ٤٨

کئے چه کبرئے زؤرا رگت کنت؟ اوشت...

او هداوند! تئیی آ پیسر یگین مهر کجا انت ٤٩

که تئو گوډ داوودا سئوګند وارت و کئول کرت.

او هداوند! هئالا بکپ که تئیی هزمتکارا چۆن شګان جننت، ٥٠

سجھین کئومانی ریشکندان وتی دلا داران.

او هداوند! تئیی دژمنان منی سرا ریشکند کرتگ و ٥١

همک گاما تئیی رۆگن پر مُشتګینش کلاگ بستگ.

هداوند! تان ابد ستا بات. ٥٢

آنچش بات. آمین.

زبورئے چارمی کتاب

زبور ٩٠—١٠٦

مئے دستانی کاران برکت بدئے

هْدائے هزمتکار موسائے ذوا.

۱ او هداوند! نسلانی نسل

تئو مئے منندجاه بوتگئے.

۲ چه کوهانی پيدا بئىگ و

زمين و جهائے اڏ کنگا پيسر،

چه ازل تان ابد، هدا تئو ائے.

۳ انسانا پدا هاکئے چيرا برئے و

گوشے: ”او انسانے چک! هاکا پر تر.“

۴ هزار سال په تئو چو گوستگين يک روچيا انت،

چو شپى يک پاسيا.

۵ انسان وابه و چو هاريا آيا روپان کنئے.

سُهبا چو کاها تازگ انت،

٦ سباها رُدیت و سبزیت،

بیگاها گیمَریت و هُشک تریت.

٧ چه تئیی هژما هلاس بیّن،

چه تئیی گزبا پریشان.

٨ تئو مئ مئیار وتی دیمّا کرتگ أنت و

چیرین گناه وتی بارگاهئے رُژناییا.

٩ مئ سَجّهین زَند تئیی هژمئے چیرا گوزیت و

وتی سالان په نالگا هلاس کنین.

١٠ مئ اُمرئے روچ هیتاد سال أنت

یا هشتاد سال، اگن سک زَرنگ بیّن،

بله شَرترین روچ هم زهمت و جَنجالا پُر أنت،

سک زوټ گوزنت و ما بال کنین.

١١ کئ تئیی هژمئے ترُنْدیا زانت؟

تئیی گزب دلا تُرس نادینیت.

١٢ گزّا مارا اے زانتا بدئے که مئ روچانی حساب کمّ انت،

تان مئے دل اگلمند ببیت.

دیم په ما پر تر، او هداوند! تان کدین چش بیت؟ (۱۳)

وتی هزمتکارانی سرا رهم کن.

بامگواهان، مارا گوڼ وتی مهرا سیر کن، (۱۴)

تانکه سجهین امرا سئوت بجین و شادهی بکین.

همینچک روچا که تئو مارا آزاب داتگ، (۱۵)

همینچک روچا مارا شادمان کن،

همینچک سالا که سکیان دچار بوتگین.

تئی کار تئی هزمتکارانی دیم پدربانت و (۱۶)

تئی مزنی په آیانی اوبادگان.

مئے هداوندین هدائے مهربانی په ما سر بات، (۱۷)

مئے دستانی کاران برکت بدئے،

هئو، مئے دستانی کاران برکت بدئے.

هدائے بانزلانی چیرا پناه بئے

١ هما كه بُرزيڼ اَرشئ هُدائ پناهاگاها نِشتگ،

زؤراكئ ساهاگا اَرام گيپت.

٢ هُداوندئ بارئوا گوشان: ”هما مني پناه و كلات انت،

مني هُدا، كه همايئ سَرا تئوكل كنان.“

٣ دلجم آن كه هما ترا چه شكاريانى داما رَگينيت،

چه كُشوَكين وَبايان.

٤ آترا گوڼ وتى پُټ و بالان پوَشينيت و

آييئ بانزُلانى چيرا پناه بئ،

آييئ وپادارى اِسپر و ديواله.

٥ چه شپئ بيمّا نثرسئ،

نه چه آتيرا كه رُچا سَرپيت،

٦ نه چه وَبايا كه تهاريا گرديت،

نه چه آهئوپا كه نيَمروچا بيَرانى كاريت.

٧ هزاران كَس تئى كِرا كپيت،

دهان هزار تئى راستين نيَمگا،

بله اے تباہی تئیی نژیکا آتک نکنت.

٨ تھنا گۆن وتی چمانی شانک دئیگا

بدکارانی سزایان گندئے.

٩ اگن هُدايا وتی پناه بکنئے،

بُرزین آرشئے هُدايا وتی منندجاه.

١٠ هچ گزا تئیی سرا سرزۆر نبیت و

هچ بلاه تئیی گدانئے نژیکا نئیئیت.

١١ تئیی بارئوا پریشتگان هُکم کنت

که تئیی سجّهین راهان، تئیی نگهپانیا بکننت.

١٢ آترا وتی دستانى دلا دارنت

تان تئیی پاد دۆکیا ملگیت.

١٣ شیر و مارانی سرا گردئے،

رُستگین شیر و سیه مارانی سَرگان پادمال کئئے.

١٤ هُداوند گۆشیت: ”آ که منا دۆست داریت

آییا نجات دئیان و

همایڼے پُشت و پناهَ بان که منی ناما زانت.

١٥ آ منا تئوار کنت و من پَسئوی دئیان،

سکّیان آییڼے همراهَ بان،

آییا نجات دئیان و اِزّت بکشان.

١٦ آییا چه ذراجین امرے سیّراپ کنان و

هُدایی نجاتا آییا پیّش داران.

تئی وپاداریڼے جارا جنان

په شَبَتڼے رُوچا سئوتے. زَبورے.

١ هُدائے ستا کنگ و شّ انت و

تئی نامڼے نازیڼگ، او بُرزین آرشڼے هُدا!

٢ بامگواهان تئی مهر و

شپان تئی وپاداریڼے جارڼے جَنگ،

٣ گون دِه تارین تمبورگ و

چنگڼے زیَملا و شّ انت.

٤ چيا كه تئو، او هداوند،

منا گون وتي دستئ كاران شادمان كرتگ،

تئبي تئوسپيا شادمانئ سئوت جنان.

٥ او هداوند! تئبي كار چون مزن انت و

پگر چنكدر جهلانك.

٦ اهمك نزانن و

نادان سريد نببت.

٧ هرچنت كه بدكار چو كاها بردنت و

ردكار بسبزنت،

بله تان ابد تباة بنت.

٨ بله تئو، او هداوند،

تان ابد برزين ارشئ هدا ئئ.

٩ تئبي دژمن، او هداوند،

الم گار و گمسار بنت و

سجهين بدكار، شنگ و شانگ.

١٠ بله تئو منى كانټ، وهشيپن گوکئى کانټئى پئىما بُرز داشتگ و

منا سپاين روگن پر مُشتگ.

١١ منى چمان دژمنانى شکست ديستگ و

گوښان بدکارانى سرشکونيئى هبر اِشکتگ.

١٢ پهريزکار مچئى پئىما سبزنت و

لبنائى گزاني پئىما رُدت.

١٣ آ هداوندئى لوگا کِشگ بوتگانټ و

مئى هُداى بارگاها سبزنت.

١٥-١٤ پيرىا هم بر و سَمَر دئينت و q2-15 په اے جارئى جنگا تر و تازگ و سبز
ماننت q2-15 که هُداوند راست و آدل انت، q2-15 هما منى تلار انت و
q2-15 آييا هچ ناانساپى و بدى مان نيست.

تئى بادشاهى پاک و پلگار انت

١ هُداوند بادشاهى کنت

آييا وتا په شان و شوکت آراستگ،

هُداوند پُرشوکت انت و

زور و واکا سلېښد.

دنیا مېر اوشتاتگ و نلر زیت.

٢ تئیی بادشاهی تهت چه ازل برجم انت و

تئو چه ازل هستئ.

٣ او هداوند! کئور چست بوتگ انت،

کئوران وتی تئوار چست کرتگ،

کئوران وتی گرگانی تئوار چست کرتگ.

٤ هداوند چه مزینن آپانی تئواران،

چه دریائے چئولانی پرشگا

مزن شانتر انت، برزین ارشا.

٥ او هداوند! تئیی هکم مدام برجاه ماننت،

تئیی بادشاهی پاک و پلگار انت،

مدام، تان ابد.

پاد آ، او زمینئ دادرس!

۱ او بېرگيرين هدا! او هداوند!

او بېرگيرين هدا! وتی شان و شوکتا زاهر کن.

۲ پاد آ، او زمينئ دادرس!

پرکبر و گروناکان سزا دئ.

۳ تان کدين، او هداوند!

بدکار تان کدين سرزور بنت؟

۴ اے مردم گوڼ کبرے هبر کننت،

سجهين بدکار بڼاک جننت.

۵ او هداوند! تئیی کئوما پادمال کننت و

تئیی میراسا آزار دئینت.

۶ جنوزام و درامدان گشت و

چورئوان هلاک کننت.

۷ گوشنت: ”هداوند نگندیت،

آکوبئ هدا سرید نبیت“.

٨ سرید بیت، او کئومئ نازانتان!

او جاہلان! کدین اکل بیت؟

٩ آ کہ گوښی اڈ کرتگ، نه اشکنت؟

و آ کہ چمّی اڈ کرتگ، نگندیت؟

١٠ آ گس که کئومان سزا دنت، آیان ادب نکنت؟

و آ گس که بنی ادما زانت بکشیت، وتا زانت و زانگی نیست؟

١١ هداوند انسانئ سجّهین پگران زانت،

آ زانت که ناهودگ و ناکار انت.

١٢ او هداوند! بهتاور انت هما که تئو آییادب کنئ،

هما که تئو گوڼ وتی شریتا آییادالیم دئیئ.

١٣ تئو آییادچه سکین روچان رگینئ،

تان هما وهدا که په بدکاران گلے کوچگ بیت.

١٤ چیا که هداوند وتی کئوما یله نکنت و

وتی میراسا دئور ندنت.

۱۵ دادرسی پدا په اِنساپ بیت،

سجھین نیکدل اِنساپئے رَندگیریا کنت.

۱۶ کئے اِنْت که په منیگی بدکارانی دِیما پاد بیئیت؟

کئے اِنْت که په منیگی رَدکارانی دِیما بوشتیت؟

۱۷ اگن هُداوند منی گُمک مَبوتِین،

من زوټ مَرکئے بیتنواریا بُگتگ اتان.

۱۸ وهده گَوشتن: ”منی پاد ټگلگا اِنْت“،

تئی مَهر، او هُداوند، منا چه کیگا داشت.

۱۹ وهده سرگردان بان،

تئی داتگین دلبَدی منا شادمان کنت.

۲۰ چُشین بے اِنساپین هاکمه گون تئو یک و تپاک بوټ کنت که

گون وتی هُکم و کانوان ناناپای کاریت؟

۲۱ آیانی ټولی پهریزکارانی هلاپا همدست و همکار بنت و

بیگناهان مرکئے سزا دئینت.

بله هُداوند منی کلاتِ اِنْت،

منی ھُدا، منی تلار، منی پناہگاہ.

هٰدَا، اَيَانِي گناہان ہمایانی جندئے سرا پر ترّینیت و

آیان، آیانی جندئے بدین کارانی تھا گار و گمسا ر کنت.

هئو، مئے هداوند آیان گار و تباہ کنت.

ما ہُدائے دستئے رمگِ این

بیایٹ ہداوند ا پہ گلے نازینین،

پہ وتی نجاتے تلارا پہ شادھی کوگار کنین.

بیایت پہ شگرگزاری آییئے بارگاہا رنویں،

پہ شادی کوگَارَ کنین، سُوْتِ جنین و آیا ستا کنین،

که هداوند مزن شانیّن هداِ انت،

سجھین ”ہدایانی“ مسترین بادشاہ.

زمینے جُھلی ہمایئے دستا آنت و

کوٲهانی بُرزی هم هماییئگ آنت.

۵ دریا هُداوندیگِ اِنْت که وت اَدی کرتگ،

هُشکینِ زمین هم هماییئے دستان جوڑ کرتگ.

۶ بیایت، سرا جَهَل کَنین و سُجده کَنین،

وتی اَد کَنوکیَن هُداوندئے بارگاها کَوَنڈان کَپین،

۷ که هما مئے هُدا اِنْت و

ما، آبیئے چَراگاهئے مردم،

هماییئے دستئے رمگ این.

دَریگتا شما مروچی آبیئے تئوار بِشکتین:

۸ ”وتی دِلان آ پئیما سَرکَش مکنیت که کئوما مَریبایا کرت،

که کئوما آ روچی مَسَهئے گیابانا کرت.

۹ اوډا شمئے پیرینان منا چگاِسْت و آزمایش کرت،

بَل که منی کرتگین کارش دیستگانت.

۱۰ تان چَل سالا چه آ نسلا بیزار اتان،

گوشتن: ’اے انچین مردم اَنْت که دِلش گمراه اَنْت و

منی راهان نزاننت،‘

١١ گڙا من وتی هڙما سئوگند وارت که

’اے هچبر منی آسودگیا سر نبت.“

آسمان شادهی بکنات و زمین گل بات

١ په هداوندا نوکین سئوتے بجنیت.

او سجھین زمین! هداوندا بنازین.

٢ هداوندا بنازینیت، آییئے ناما ستا کنیت.

هر روچ هما نجائے جارا بجنیت که چه آییئے نیمگا انت.

٣ کئومانی نیاما آییئے شان و شوکتے جارا بجنیت،

سجھین کئومانی نیاما آییئے آجین کارانی.

٤ که هداوند مزن انت و ستایانی لاهک،

چه سجھین ”هدایان“ باکمالتر انت.

٥ کئومانی سجھین ”هدا“ ناهودگین بُت انت،

بله هداوندا آسمان جوڑ کرتنت.

٦ اَزت و شان همایيځ چپ و چاگردا انت و

کدرت و زیبایی آییځ پاکین بارگاها.

٧ او کئومانی گیلهان! هُداوندا بنازینیت،

هُداوندئ شان و کُدرتا بنازینیت.

٨ هُداوندئ نامئ مزینا بنازینیت،

کُربانیک بیاریت و آییځ بارگاها بیایت.

٩ چه هُداوندئ پاکيځ زیباییا، آییځ دیم کونڈان بکپیټ.

او سَجْهین زمین! آییځ درگاها بلرز.

١٠ سَجْهین کئومانی نیاما بگوشیت: ”هُداوند بادشاه انت.“

جهان په مُهکمی جوړ کنگ بوتگ و نُسريت،

آ، کئومانی دادرسیا په انسپ کنت.

١١ آسمان شادهی بکنات و زمین گل بات،

دریا و هرچه که دریایا مان، په بُرزتواری آییَا بنازینانت.

١٢ دُگار و هرچه که دُگارا هست گل باتنت،

جنگلئ سَجْهین درچک په شادمانی آییَا بنازینانت.

١٣ ٲداوندا بنازٲنانت، چيا كه آ كٲت،

هٲو، په زمينٲ دادرسيا كٲت.

جهانٲ دادرسيا په اءل و انساپ كٲت و

كئومانى دادرسيا وتى راستى و تچكيٲ هسابا.

نور په پهرٲزكاران كِشگ بيت

١ ٲداوند بادشاهى كٲت،

زمين شادهى بكٲات و

سجٲين تئيابى سرءگار گل باتٲت.

٢ جمبر و تهارى آيٲٲ چٲ و چاگردا اٲت،

اءل و انساپ، آيٲٲ تٲتٲٲ بُنٲشت و بُنياد اٲت.

٣ آس آيٲٲ ءٲما رٲوان اٲت و

چه هر نيٲمگا آيٲٲ ءژمنان اٲر بارت.

٤ آيٲٲٲ گروك جهانا روشنا كٲت،

زمين گٲءيت و لرزيت.

٥ ٲداونډئ دٲما كؤه چؤ مؤما آٲ بنت،

سجّھيَن جھانئ ٲداونډئ دٲما.

٦ آسمان آييئ اډئ جارا جنت و

سجّھيَن كئوم آييئ شان و شؤكتا گندنت.

٧ آ سجّھيَن مردم شرمسار بنت كه بُت سُجده كننت،

هما كه ناهودگيَن بتاني پُشتا پهر بندنت.

او سجّھيَن ”ٲدايان“! آيا سُجده كنئت.

٨ سَهيون اِشكنت و شادهي كنت و

يَهوديَھئ جنك گل انت

چه تئيي دادرسيا، او ٲداونډ!

٩ چيا كه تئو، او بُرزيَن اَرشئ ٲداونډ، سجّھيَن زمينئ سرا مزَن شان ائ،

تئو سجّھيَن ”ٲداياني“ سرا بالادست ائ.

١٠ شما كه ٲداونډا دؤست دارئت،

چه بديا نپرت كنئت،

چيا كه آ ٲدادؤستانئ زَنډئ نگهپان انت و

آيان چه بدکارانی دستا نجات دنت.

۱۱ نور په پهریزکاران کشگ بیت و

شادهی په نیکدلان.

۱۲ او پهریزکاران! هداوندئ بارگاها شادهی کنیت و

آییئ پاکین ناما بنازینیت.

نوکین سئوتے بجنیت

زبورے.

۱ په هداوندا نوکین سئوتے بجنیت،

که آجبین کاری کرتگ،

آییئ راستین دست و پاکین باسکا

سؤب و پیروزی گتگ.

۲ هداوندا هما نجات پیش داشتگ که چه آییئ نیمگا انت،

وتی ادلی کئومانی چمان پدر کرتگ.

۳ آیا په اسرائیلئ اؤبادگان وتی مهر و وپا یاتا آورتگ،

زمینے سَجَّهین گڈی هَد و سیمسران، مے هَدائے داتگین نجات
دستگ.

۴ او سَجَّهین زمین! په هداوندا شادمانیئے کوگارا بُرز کن.

کوکار کنیت، په شادهی سئوت بجنیت، بنازینیت.

۵ په هداوندا چنگ و ساز بجنیت،

گۆن سارا سئوت بجنیت.

۶ گۆن سُرنا و گورانڈئے کانٹا

بادشاهین هداوندئے بارگاها،

شادهیئے کوگارا چست کنیت.

۷ دریا و دریائے تهے سَجَّهین چیز گرنانت،

جهان و آییئے سَجَّهین جهمند.

۸ کئور چاپ بجنانت و

کوه په شادمانی سئوت،

۹ هداوندئے بارگاها سئوت بجنانت،

که آ په زمینے دادرسیا کئیت.

آ جهانا په اَدل دادرسی کنت و

کئومان په اِنساپ.

آییئ پادانی پدگئ دِیما سُجده کنیت

① هُداوند بادشاهی کنت،

کئوم پلرزانت،

آ، گروبیانی نیاما، وتی بادشاهی تهتا نِشتگ،

زمین پلرزات.

② سَهیونا، هُداوند مزِن اِنت،

بُرزین آرشئ هُدا، سَجَّهین کئومانی سرا هاکم.

③ تئیی مزِن و باگمالین ناما ستا کنانت،

هُداوند پاک اِنت.

④ بادشاه زؤراور اِنت، اَدلی دؤست بیت.

تئو، او هُدا، اِنساپ برجاه داشتگ،

سَجَّهین اِسرایيلا تئو هما کار کرتگ که

په اَدل و اِنساپ اَنت.

۵ مے هُداونديَن هُدايا شان و شئوكت دئيَت و

آييے پاداني پدگئے ديما پرستش كنيت،
كه آپاك اِنت.

۶ موسا و هارون چه هماييے ديني پيشوايان اتنت و

سمويل هم چه همايان ات كه هُداوندئے نامش گيت.
هُداوندش تنوار كرت و
آيا پَسُو داتنت.

۷ چه جمبرئے سَتونا گُون آيان هبري كرت و

آيان هم هما هُكم و شريت برجاه داشت كه داتگاتى.

۸ او هُداوند، مے هُدا! تنو آ پَسُو داتنت،

تنو په اِسرائيلا پهل كنوكين هُداے اتئے،
هرچنت كه آيانى گناهانى سزات هم دات.

۹ مے هُداونديَن هُدايا شان و شئوكت بدئيَت،

آييے پاكين كوھئے سرا آيا پرستش كنيت،

که هُداوند، مئے هُدا پاک اِنْت.

هُداوند نِيک اِنْت و مِهری اَبْدَمَان

شُگرگزارِيئے زَبورے.

۱) او سَجَّهِيْن زمين!

په هُداوندا شادمانِيئے گوانکا بجن.

۲) هُداوندا په شادهی پرستش کُنِيْت،

گُون شادمانِيئے سَوْتان آيِيئے بارگاها بِيَايْت.

۳) بزانِيْت که هُداوند، هُدا اِنْت،

هماييا مارا اَدُّ کَرْتگ و ما همايِيئيگ اَيْن،

ما آيِيئے کُوم، آيِيئے چَراگاهے رَمگ اَيْن.

۴) آيِيئے دروازگان گُون شُگرگزاری بِيْتَرِيْت و

آيِيئے بارگاها گُون ستا و سنا.

آيِيئے شُگرا بگَرِيْت و آيِيئے ناما بساژايْت،

۵) که هُداوند نِيک اِنْت و مِهری اَبْدَمَان،

آييئو وپاداري نسلاني نسل برجاه مانيت.

وپاداريڻ مردم شوهار كنان

داوودئو زبور.

۱ مهر و آدلئو سئوتا جنان،

ترا نازينان، او هداوندا!

۲ بيمئاريئو راها رئوان.

مني كرا كدي كائو؟

گون دلهكي وتي لوكا زند گوازينان.

۳ وتي چمان سل و بزناكيڼ چيزاني چارگا نئيلان،

چه ناراهين كاران بيزار آن، منا گون چشين چيزان كار نيست.

۴ گمراه دليڼ مردمان چه وت دور داران،

منا گون هچ بدييا كار نبيت.

۵ گار و گمسار كنان هماليا كه وتي همساهگئو باپشتا هبر كنت.

هچ پركبرين چم و گروناكيڼ دليئو اوپارا نكنان.

٦ منى چم زمينئى سرا وپاداريڼ مردم شوهاز كننت

تانكه گون من جهمند بېنت،

هما گس منى هزمتكار بوت كننت

كه په بيميارى گرديت.

٧ پرييكارا منى لوگا جاگه نبیت و

دروگېند منى هزمتا كرت نكننت.

٨ هر شېبا ملكئى سجھين بدكاران تباہ كنان،

ردكاران چه هداوندئى شېرا گار و گمسار كنان.

سهيونا هداوندئى ناما جار بجننت

ستم ديستگين مردمئى ذوا، هما وهدا كه وت آجز انت و وتى پرياتا
هداوندئى بارگاها سر كننت.

١ او هداوندا! منى ذوايا گوش دار،

منى پريات ترا سر بات.

٢ منى سگى و سورئى روچا

وتی دېما چه من چير مدئ.

وتی دلگوشا گون من کن،

وهده ترا توار کنان، زوت پسون بدئ.

چيا که منی روچ چو دوتا گار بنت و ۳

هډ چو روکين اشکرا سُچنت.

منی دل چو مُرتگين کاها گيمرتگ و هُشک تَرَتگ و ۴

چه وُرد و وراکا کيتگان.

چه بازين نالگ و پرياتا ۵

هُشکين هډ و پوسِته آن.

گيا بانی بومئيه پيما آن، ۶

انچو که بوميه مان وئيرانگان.

بيواب گندلانی تها تچک آن، ۷

انچو که تهناین مُرگه لوگييه سرا.

دژمن سَجّهين روچا منا شگانِ جنت، ۸

کَلاگ بندنت و نالت کننت.

٩ چيا كه نائے بدلا پُر وړان و

هرچے كه نوّشان، ارسا پُر اَنت،

١٠ چه تئیی هژم و گزبا،

چيا كه تئو منا چست كرت و زمينا جت.

١١ منی رۆچ، بېگاھی ساھگيئے پئېما گار بنت و

من كاھئے ډئولا هُشك بئېگا آن.

١٢ بله تئو، او هُداوند، تان اَبَد وتی بادشاھی تهتا نِشتگئے و

تئیی نام نسلانی نسل برجاه اَنت.

١٣ تئو جاه جنئے و ترا سَهيونئے سرا بژگ بيت،

چيا كه سَهيونئے سرا رهم كنځئے وهد آتكځ،

آ گيشتگين وهد رستگ.

١٤ چيا كه تئیی هزمتكاران اے شهرئے سِنگ دؤست اَنت و

سَهيونئے هاكئے سرا هم بژگش بيت.

١٥ كئوم چه هُداوندئے ناما تُرسنت و

زمينئے سَجّهين بادشاه چه تئیی مزنی و شانا.

١٦ چيا كه هداوند سهيونا نوکسرا اڏ کنت و

مان وتی شان و شوکتا زاهر بیت.

١٧ آ بزگانی دوايان گوښ داريت و

چه آيانی پرياتان نادلگوښ نبيت.

١٨ بل كه اے په آيوکين نسلپا نبيسگ ببيت و

انچين کئومے كه انگت اڏ نبوتگ، هداوندا ستا و سنا بکنت.

١٩ آيا چه وتی پاکين ارشا جهلاد چارتگ،

هداوندا چه آسمانا ديم په زمينا چارتگ،

٢٠ تانکه بنديگانی نالگان بشکنت و

همايان آزات بکنت كه مرکئے سزا دئيگ بوتگانټ،

٢١ كه سهيونا هداوندئے ناما جار بجننت و

اورشليما آيئے ستايا بکننت،

٢٢ هما وهدا كه کئوم و بادشاهی

په هداوندئے پرستشا یکجاه مچ بنت.

٢٣ راځئې نښما مني تواني پروشت و

مني روچي گونډ کرتنت.

٢٤ گڙا من گوشت:

”او هداوندا! امرئې نياما مني زندا پچ مگر،

تئبي سال تان سجهين نسلان برجاه انت.

٢٥ زمين، تئو چه ازلا جوړ کرتگ و

آسمان تئبي دستانى کار انت.

٢٦ اے سجهين گار و بيگواه بنت بله تئو مانئې،

اے سجهين چو پوښاکا کوھن بنت،

تئو اشان چو پوښاکا بدل کنئې و اے بيران بنت،

٢٧ بله تئو مانئې و

تئبي سال هلاس نبت.

٢٨ تئبي هزمتکاراني چک تئبي بارگاه جهمند بنت و

آياني پشپد تئبي درگاه برجاه ماننت.

او مني ارواه! هداوندا بنازين

۱) او منی ارواه! هداوندا بنازین.

او منی باتنئ هر چیز! آیئ پاكین ناما بنازین.

۲) هداوندا بنازین، او منی ارواه!

آیئ هچ نیکیا مشموش،

۳) هما که تئی سجھین گناهان بکشیت و

تئی درستیکین نادراهیان دراه کنت.

۴) ترا چه مُردگانی جهان رکنیت و

مهر و رهمتئ تاجئ تئی سرا دنت.

۵) ترا چه شَرین چیزان سیراپ کنت

که تئی ورنایی وکابیئ پئما نوک و تازگ بیت.

۶) هداوند اَدل و انساپ کنت و

په سجھین ستم دیستگینان دادرسی.

۷) آییا وتی راه په موسایا زاهر کرتنت و

وتی کار په اِسرائیلئے کئوما.

۸ هُداوند رهم کنوک و مهربان اِنت،

هژم گرگا دیر کنت و مِهر سَرریچ اِنت.

۹ مارا تان ابد مئیارِیگ نکنت و

نه مُدام په ما گزَب گوارِینیت.

۱۰ مارا مئے گناہانی هسابا نچاریت،

نه که مارا مئے بدیانی پَدْمُزّا دنت.

۱۱ چیا که همینکس که آسمان چه زمینا بُرز اِنت،

آییئے مِهر په هما مردمان که هُدائے تُرِسش دلا اِنت همینکس باز اِنت.

۱۲ همینکس که مَشْرک چه مَگربا دور اِنت،

مئے گناهی چه ما همینکس دور کرتگ اِنت.

۱۳ هما دابا که پتے په وتی چُگان مهربان اِنت،

همے پئِیما هُداوند په هما مردمان مهربان اِنت که آییئے تُرِسش دلا اِنت.

۱۴ چیا که مئے سَرِشتا سَرید اِنت،

آ زانت که ما هاک این.

١٥ هئو، انسان چؤ کاها انت،

چؤ ڈگارئے گلیا سَرِیت.

١٦ وهده گواتے آییئے سرا کَشِیت، گار بیت و

آییئے جاگه پدا آیا پجّاه نئیاریت.

١٧ بله هُداوندئے مهر، ازل تان ابد

هما مردمانی همراه انت که آییئے تُرسِش دلا انت و

آییئے اَدل، اِشانی چُک و نماسگانی همراه،

١٨ همایانی همراه که آییئے رهبنَدانی رَندگیریا کنت و

آییئے هُکمانی مَنگا نشمؤشنت.

١٩ هُداوندا وتی بادشاهیئے تهت آسمانان برجاه داشتگ و

آییئے بادشاهی سَجّهین هستیئے سرا هاکمى کنت.

٢٠ او هُداوندئے پریشتگان!

شما، او زؤراوران که آییئے هبران برجاه دارِیت و آییئے پرمانبرداریا
کنِیت!

هُداوندا بنازینیت.

۲۱) او هُداوندئ سَجَّهین لشکران!

شما، او آییئ هزمتکاران که آییئ واهگئ پرمابرداریا کنیت!
هُداوندا بنازینیت.

۲۲) او هُداوندئ سَجَّهین جوژ کرتگینان،

هر جاگه که آییئ بادشاهی برجاه انت!
هُداوندا بنازینیت.

او منی ارواه!

هُداوندا بنازین.

او هُداوند! تئو مزن ائ

۱) او منی ارواه! هُداوندا بنازین.

او هُداوند، منی هُدا! تئو بیكساس مزن ائ،
تئو گوڼ اَرْت و شانا پوشتگئ.

۲) نورا چو کباییا گورا کنئ،

آسمانا تمبوئئ پیما پچ کنئ و

۳ وتی بُرزی لَوگانی مَنکان آپانی سرا اوشتارینئے.

جمبران وتی اَرابه جوؤر کنئے و

گواتئے بانزُلان سوار ائے.

۴ گواتان وتی کاسدَ کنئے و

آسئے بُرانزا وتی هزمتکار.

۵ تئو زمین آییئے بُنردانی سرا اَیر کرتگ

که هچبر سُرَت نکنت.

۶ تئو زمین گوَن آپانی جُهلانکیان پوَشینتگ، کباهیئے دُولا،

آپ کوْهانی سربرا اوشتات.

۷ آپ چه تئیی نِهَران جِستنت،

چه تئیی گرندانی تئوارا بالِش کرت،

۸ کوْهانی سرا تتکت و دیم په درگان شتنت،

دیم په هما جاگها که تئو په آیان گیشینتگات.

۹ تئو اَنچین هَد و سیمسرے گیشینت که آپ چه اوْدا گوَسَت نکنت و

نون دگه برے زمینا نگیپت و نپوْشیت.

١٠ تئو چمگ پرمانتت که درگان آپ برمپننت و

کوھانی نیاما تچان بپنت.

١١ گیابائے همک جانورا آپ دئپنت،

وھشیپن هر وتی تئا پروشت.

١٢ بالی مرگ چمگانی گشا کدوہ بندنت و

درچکانی شاھزانی نیاما سئوت جننت.

١٣ تئو چه وتی بُرزی بان و بارگاھا کوھان آپ دئپے و

زمین چه تئپی کارانی بر و سَمرا سپر بیت.

١٤ تئو په دلوتان کاہ روڈپنے و

سبزگ که انسان کشت و کشار بکنت و

چه زمینا وراک در بکنت،

١٥ شراب که مردمے دلا شات بکنت و

روگن که آیانی دپما رُژنا بکنت و

نان که انسانے دلا زورمند بکنت.

١٦ هُداوندے درچک سپراپ أنت،

لبنانے گزّ که آييا کشتگانټ.

۱۷ مُرگ هموډا کدوّه بندنت و

کونج سنوږيڼ درچکانی سرا جاگه کنت.

۱۸ بُرزيڼ کوّه وهشيڼن بُزانيگ اټ و

تلار، ريجگوشکانی پناهگاه اټ.

۱۹ تئو ماه په وهدانی نشان کنگا اډ کړت و

روچ وتی اير نندگئې وهدا زانت.

۲۰ تهاریا که کارئې، شپ بیت و

جنگلئې سجّهين جانور سُرگا لگنت.

۲۱ شیر په وتی شکارا گرنت و

وتی وراکا چه هُدايا لوښنت.

۲۲ روچ که در کئيت، پر ترنت و

وتی هوښدانی تهآ آرام کنت.

۲۳ آ وهدا مردم وتی کاران رئونت و

تان بيگاها زهمت کُشنت.

۲۴ او هداوند! تویی کار چينکدر باز انت،

تئو، اے سجهين په هکمت اډ کرتگ انت،

زمين چه تویی جوړ کرتگينان پُر انت.

۲۵ دريا انت که پراه و شائگان انت و

چه سهدارا سرريچ،

کسان و مزيننا.

۲۶ بوجيگ رئونت و کايانت و مزينن آپی جانور هم،

که تئو جوړ کرتگ انت که آيے تھا گوازی بکننت.

۲۷ سجهينانی چم ترا سک انت،

که آيانی وراکا په وهد بدئيے.

۲۸ تئو که دئيے اش،

آش يکجاه کننت،

تئو که وتی دستا پچ کنے،

اے چه شرين چيزان سير بنت.

۲۹ تئو که وتی ديما چير دئيے،

اے پریشانِ بنت و سرسَرِ جنت،

إشانی ساها که پچِ گرئے

مرنت و هاکا پر ترنت.

وتی روها که دیمِ دئیے

۳۰

اے اَدُّ بنت.

زمینئے سربرا نوک و تازگِ کنئے.

هُداوندئے شان تان اَبَدِ بمانات،

۳۱

هُداوند چه وتی کاران شادمان بات.

هما که زمینا چاریت، زمینِ لرزیت،

۳۲

کوْهان که دستِ جَنَت، دوٲِ بنت.

من وتی سَجَّهین زندا په هُداوندا سئوٲِ جنان،

۳۳

تانکه زندگِ آن، وتی هُدایا نازیٲان.

منی پگر و هُیال آییٲا پسند باتنت

۳۴

که من آییئے بارگاها شادمانیِ کنان.

بله گنْهکار چه زمینا گار و گُمسار باتنت و

۳۵

بدکار پَشت مکیانت.

هُداوندا بنازین، او منی آرواه!

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

هُدائے مَوْجزهان یات کنیت

① هُداوندئے شُگرا بگریّت و

همایئے ناما بگریّت،

کئومان چه آییئے کاران سهیگ کنیت.

② آیا بنازینیت، آیا په سئوت بنازینیت،

آییئے سجّهین باگمالین کارانی هبرا بکنیت.

③ آییئے پاکین نامئے سرا پهر بکنیت،

هُداوندئے شوهاز کنوکانی دل شادمان بات.

④ هُداوند و آییئے زور و واکئے لوئوک بیّت،

مُدام آییئے چهرگئے دیدارئے شوهازا بیّت.

⑤ آییئے کرتگین باگمالین کاران یات کنیت،

آییئے مَوْجزه و داتگین هُکمان،

۶ او آییئ هزمتکارین ابراهیمئ نسل،

او آکوبئ چکان که آییئ گچین کرتگین ایت!

۷ آ، هداوند مئ هدا انت.

آییئ دادرسی سجھین جهانا رسنت.

۸ آ وتی آهد و پئیمانانا تان آبد یات کنت،

هما لبز که آییآ گون هزار نسلأ کرت،

۹ هما آهد که گون ابراهیمأ کرتی و

هما سئوگند که گون اسیاکا وارتی،

۱۰ گون آکوبا کرارے بست و پگایی کرت،

گون اسیاییلا، آبدمانین آهدے.

۱۱ ”کنهانئ سرڈگارا ترا بکشان،

که شمئ بهر و میراس بیت.“

۱۲ آ وهدا که اے گمک مردم آتنت،

گمک آتنت و درامد،

۱۳ اے کئوم و آ کئومئے نیاما درِ پَدَر اَتنت،

اے مُلک و آ مُلکا گشتنت.

۱۴ کَسَا آیانی سرا زلم کنگی نه اِشت،

په آیانیگی، آییا بادشاه نِهَر داتنت:

۱۵ ”منی ’رؤگن پر مُشتگینان‘ دست پر مکنیت و

منی نبیان نُکسان مدئییت.“

۱۶ زمینا دُگالی ایر آورت و

آیانی نائے آمباری پُروشتنت.

۱۷ آیانی دیما مردمے رئوانی دات،

ایسپ، که گلامیئے هسابا بها کنگ بوت.

۱۸ آییئے پادش په بند و زمزیل نپیگ کرتنت و

آسنین تئوکه گُتا داتش،

۱۹ تان هما وهدا که آییئے هبر راست بوتنت،

هُدائے هبرا آییئے راستی پکا کرت.

٢٠ بادشاهه ايسپ لوټ و آزارت كرت،

مردمانى هاكما آزارت كرت.

٢١ بادشاهه وتى لوگى مسټر كرت،

وتى سجهين مال و ملكتنى هاكم،

٢٢ كه بادشاهى كارندهان وتى تبا آدب بكننن و

گماشان داناييى تاليمه بدنن.

٢٣ نون اسرائيل مسرا آتك،

آكوب، هامى سرډگارا په درامدى جهمنن بوت.

٢٤ وتى مهلوكى آباد و

چه آيانى دژمنان زوراورتر كرتنن.

٢٥ دژمنانى دلى گردينت تان چه آيى كئوما نپرت بكننن و

آيى هزمتكارانى هلاپا پندل بسازنن.

٢٦ آيا وتى هزمتكارين موسا رئوان دات و

هارون، كه وت گچينى كرتگات.

۲۷) اِشان مردمانی نیاما هُدائے اجَبَتین نشانی و

آییئے مَوْجِزِه پِیش داشتنت، هامئے سرډگارا.

۲۸) آبیّا تھاری رثوان دات و زمین تھار کرت،

آییئے هبرئے ناپرمانی اِش نکرتگ آت.

۲۹) آیانی آپی هون کرت و

ماهیگی کُشتنت.

۳۰) سرډگارِش چه پُگلا پُر بوت

که تان آیانی بادشاهی و ابجا هان سر بوتنت.

۳۱) آبیّا هبر کرت و مکسکانی لشکر آتکنت و

پَشگ آیانی سَجّهین مُلکا مان رتک.

۳۲) هئورئے بدلا ترؤنگلی گوارینت،

آس و بیر، آیانی سَجّهین سرزمینا.

۳۳) آیانی انگور و اِنجیرئے درچکی تباہ کرتنت و

مُلکئے درچکی پرؤشتنت.

هکمی کرت و مدگ آتکت، ۳۴

کڙگ، بیھسابا.

آیانی ملکئے سجھین سبزگش وارتنت و ۳۵

هاکئے سجھین بر و سمرش ایر برت.

نون آیانی سجھین اولی چکی جتنت ۳۶

آیانی مردانگیئے اولی بر و سمر.

وتی مردمی زر و سُھرا بار کرت و دُنا آورنت و ۳۷

چه آیانی گیلھان کسا نکل نوارت.

مسر چه بنی اسرائیلئے رنوغا گل بوت، ۳۸

چیا که آیانی ترسا گار ات.

آییا جمبرے ساھیل کرت و پوښیننت، ۳۹

آسے روکی کرت که شیا رُزنایی اش بدنت.

آیان لوټ و هداوندا بئینکوین مرگ رنوان دات و ۴۰

آیی گوڼ آسمانی نگنا سیړ کرتنت.

٤١ تلارے تلی دات و آپ رثوان بوت،

گیابانا کئورے تَتک.

٤٢ چیا که وتی پاکین کئولی یات ات

که گون وتی هزمتکارین ابراهیم کرتگ آتی.

٤٣ آیا وتی کئوم په شادمانی دُنا آورت،

وتی گچین کرتگین، گون شادهیئے کوگاران.

٤٤ آیا راجانی سرڈگاری دات و

آ، کئومانی کرتگین مهنتانی مالک بوتنت،

٤٥ که آییئے رهندانی رندگیریا بکننت و

آییئے شَریتئے هُکمانی سرا کار بکننت.

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

هُداوندئے شُگرا بگریت که نیک انت

١ هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

هُداوندئے شُگرا بگریت که نیک انت و

مهری ابدمان.

۲ کئے هداوندئے پرواکين کارانی تئوسپ و

آيئے تمانين ستا و سنایا کرت کنت؟

۳ بهتاور انت هما که ادلا برجاه دارنت،

هما که مدام انساپئے سرا کار کنت.

۴ او هداوند! هما وهدا که وتی مردمانی سرا رهم کنئے، منا مشموش.

منی کرا بیا و منا برگين

۵ که تئیی گچين کرتگينانی وشبهتیا بگندان،

که تئیی کئومئے شادمانیا هئوار ببان و

تئیی مهلوکئے همراهیا پهر بکنان.

۶ ما گناه کرتگ، مئے پتان هم،

ما ردین راهے زرتگ و بدکاری کرتگ.

۷ آ وهدا که مئے پت و پیرک مسرا اتنت،

تئیی هئیران کنوکين کارانی نیمگا دلگوشش نکرت و

تئیی سجھين مهربانی اش شمشنت،

دريائے کړا سرکشی اِش کرت، سُهرزړئے کړا.

٨ ٬ بله هُداوندا په وتی نامئِگی رَکِیَنتت،

تانکه وتی زوړ و واکا زاهر بکت.

٩ ٬ آييا سُهرزړ نهړ دات و زر هُشک بوت،

چه جُهلانکيان اُنچش گوازيَنتنتی که پوره گيابانے.

١٠ ٬ چه بدواهانی دستا رَکِیَنت و

چه دژمنانی دستا مَوَکِنتت.

١١ ٬ آيا، آيانی دژمن پوْشيَنت،

چه آيان يگے هم پَشت نکپت.

١٢ ٬ نون هُداوندئے لبزئے سرا باوَرش کرت و

آييئے ستا و سناش کرت.

١٣ ٬ بله زوټ بيْهيال بوتنت که آييا چه کرتگات و

په آييئے شوړ و سلاها ودارش نکرت.

١٤ ٬ گيابانا وتی هئوا و هئوسانی رَندگير بوتنت و

هُشکاوگان هُداش چکاِست.

١٥ گڙا هرچے که لوټتَش، هُدايا دانت،

بله آيانی جانا ورؤکيَن نادراهيے هم داتی.

١٦ اُردگاها، موسائے سرا هَسَدَش کرت و

هارونئے سرا هم، که هُداوندئے پلگارتگيَن دينی پيشوا ات.

١٧ گڙا زمينا دپ پچ کرت و داتان ايري برت و

أبیرامئے ټولی باری دات.

١٨ آيانی ټوليا آسے مان کيت و

برانزان بدکار سؤتکنت.

١٩ سينائے کوها گوسکے جوړش کرت و

آسا تاپتگيَن تِلاهين بُتش پرستش کرت.

٢٠ وتی مَزَن شانيَن هُدائے بدلا

کاها وارين جَلَبين گؤکيئے بُتش زرت.

٢١ وتی رَکيَنؤکيَن هُدايش شَمُشت،

هما که مسرا مزينيَن کاری کرتگات.

٢٢ هائے سرډگارا هئيران كنوكين و

سهرزري كرا باكمالين كاري كرتگات.

٢٣ گرا هدايا گوشت: ”گار و گمسارِش كنان.“

بله آيئے گچين كرتگين موسا نياما كپت و

په آياني تباہ كنگا هدايے گزي داشت.

٢٤ آ دلکشين ملڪئے آرزش و گدرش نزانتي،

آيئے كنولئے سرا باورش نيستات.

٢٥ وتي گداناني تها نرنديش و

هداوندئے هبرش نذرت.

٢٦ گرا دستي چست كرت و سئوگندي وارت

كه گيابانا تباہش كنان و

٢٧ چك و نماسگانيش دركئوماني نياما گار و گمسار كنان و

سجھين ملكان شنگ و شانگش كنان.

٢٨ آيان وتارا گون بهل پيورا جگ كرت و

په مردگان كرتگين كربانيگش وارتن.

گۆن وتی بدکاریان (۲۹)

هُداوندش زهر برآینت،

هئوپ و وباء سراس کیت.

بله پینیهاس نیاما اوشتات و ذوایی کرت و (۳۰)

وبا دارگ بوت.

اے په آییآ پاکي و پلگاریه حساب آرگ بوت، (۳۱)

نسلانی نسل، تان ابد.

مربیائے آپانی کرا (۳۲)

هُداوندش هژم گراینت و

آیانی سنوبا موسا جنجالا کیت،

چیا که موساس دلسیاه کرت و (۳۳)

چه آییئے دپا سُبکین هبره در آتک.

کئومش آ پیما تباه نکرنت که (۳۴)

هُداوندا پرمان داتگ آتنت.

نون گۆن کئومان هور و تور بوت و (۳۵)

همایانی رسم و دودش زرتنت.

همایانی بُتش سُجده کرتنت و

۳۶

اے بُت په آیان دامے بوتنت.

وتی بچک و جنگش

۳۷

په دیهان گربانیگ کرتنت.

بیگناهیڼ هُونش ریټک

۳۸

وتی بچک و جنگانی هُون،

که په گنهائے بُتان گربانیگش کرتنت و

زمین چه اِشانی هُونا آلودگ بوت.

گُون وتی کاران وتا ناپاک و

۳۹

گُون وتی کردان وتا سیه کارش کرت.

پمیښکا، هُداوند وتی کئومئے سرا زهر گیت،

۴۰

دلی چه وتی میراسا بد بوت.

درکئومانی دستا داتنتی و

۴۱

بدواهان آیانی سرا هاکمی کرت.

دژمنان آیانی سرا زلم کړت و ٤٢

وتی چیردست کړتنت.

هډاوندا باز برا آزات کړتنت ٤٣

بله وتی شئور و هئیلانی تها سرگشی ایش کړت و

گناهانی تها بگتنت.

بله وهدے که آیانی پریاتی ایشکت، ٤٤

دیستی که چوڼ پریشان انت،

گوڼ آیان وتی اهد و کراری یات کړت و ٤٥

چه وتی بازیڼ مهرا، چه آیانی بدیان سر گوست.

آیانی سجھین بندیک کنوکانی دلا ٤٦

په آیان رهمی پیدا کړت.

او هډاوند، مئے هدا! مارا برگین، ٤٧

مارا چه درکئومانی نیاما چن و یکجاه کن

که تئی پاکین نامئے شگرا بگرین و

په تئی ستایا پهر بکنین.

٤٨ ٲداوندا ستا و سنا بات، اسراييلئ ٲدايا،

آبء تان آبء.

سجٲئين مرءم بگوشانت: ”انچش بات. آمين.“

ٲداوندا بنازيئيت، هليلويا.

زبورئ پنچمي كتاب

زبور ١٠٧—١٥٠

ٲداونءئ مٲر آبءمان انت

١ ٲداونءئ شگرا بگريء

كه نيك انت و مٲري آبءمان.

٢ ٲداونءئ رگيئتگيئن هبر بكنانت،

هما كه چه ءرمناني ءستا رگيئتگ انتي،

٣ هما كه چه بازين سرءگاران زرتگ و يكجاهي كرتگ انت،

چه شگرب و مگرب، چه شمال و جنوبا.

٤ لهټين، جنگل و گيا بانان سرگردان بوت و

په چشين شهريآ راهې نديستش كه جهمند بېنت.

٥ گژنگ و تنيگ منتنت،

مركيگ بوتنت.

٦ نون سگيانى تها هداوندئى گورا پرياتش كرت و

آيا چه سگيان رگيننت.

٧ آيا چه تچكين راهيا رهشونى كرتنت،

دئيم په شهريآ كه اودا جهمند بېنت.

٨ هداوندئى شگرا بگراتنت، آيئى مهر و

په بنى آدما آيئى باكمالين كارانى سؤبا.

٩ هما انت كه تنيگان سيړاپ كنت و

گژنگان چه شرين وراكا سيړلاپ.

١٠ تهارترين تهاريان نشتگاتنت،

آسنين زمزيلانى بنديگ و آزاب اتنت

۱۱) که هُدائے هبرانی هلاپا سرکشی اِش کرتگات و

بُرزین اَرشئے هُدائے سر و سَوَجَش کَلاگ بستگاتنت.

۱۲) گَزا زهمت کَشِيئے سرا دات و آيانی گروری پرؤشت،

تَگلش وارت و مَدَت کنوکیش نیستات.

۱۳) نون سَکی و سوریانی تها گون هداوندا پریاتش کرت و

آییا چه جنجالان رَگینتنت.

۱۴) چه تهارترین تهاریان دری کرتنت و

آیانی زمزیلی پرؤشتنت.

۱۵) هداوندئے شَگرا بگراتنت،

آییئے مَهر و

په بنی آدما آیئیے باگمالین کارانی سؤبا

۱۶) که بُرنجین دروازگی پرؤشتنت و

آسنین بندی گُذتنت.

۱۷) چه وتی سرکَشیا اَهمک بوتنت و

وتی گناہانی سؤبا سَکی و سوریان کپتنت.

١٨ وراکش گُٹا ایز نشت و

مرکے دروازگا رستنت.

١٩ نون سگی و سوریانی تها گون هداوندا پریاتش کرت و

آییا چه جنجالان رگینتنت.

٢٠ وتی هُکمی راه دات و دراهی کرتنت و

چه گل و گدا رگینتنتی.

٢١ هداوندئ شگرا بگراتنت، آیئے مهر و

په بنی آدما آیئے باگمالین کارانی سوبا.

٢٢ شگرزاریئے کربانیگ بکنانت و

گون شادمانیئے سوتان آیئے کارانی کسها بیاراتنت.

٢٣ هما که گون بوجیگان دریایا شتنت،

هما که آپانی سرا سئوداگری اش کرت،

٢٤ هداوندئ کارش دیستنت،

مان جُهلانکیان آیئے هئیران کنوکین کار.

آبیا هبر کرت و توپانین گواتے آتک و ۲۵

دریائے چئولی چست کرتنت.

بوجیگ بُرزاد تان ارشا شتنت و ۲۶

جهلاد تان جُهَلانکیان کپتنت و

چه جنجالا آیانی ارواه آپ بوت.

شرابیانی پیما تترگ و ٹگل ورگا لگتنت و ۲۷

آیانی سجھینِ اِزم و هنر گار بوت.

نون سگی و سوریانی تها گون هداوندا پریاتش کرت و ۲۸

آبیا چه جنجالان رگینتنت.

توپانی ایرموش کرت و ۲۹

دریائے چئول نشتنت.

توپان که ایِر نشت، گل بوتنت، ۳۰

دیم په هما تئیا با رهشونی ای کرتنت که وت رئوگش لوئت.

هداوندئے شگرا بگراتنت، آییئے مهر و ۳۱

په بنی آدما آییئے باگمالین کارانی سئوبا.

۳۲ مردمانی مَچیا آييا ستا بکنانت و

کماشانی مجلسا تئوسپ.

۳۳ آ کئوران گیابان کنت،

تچوکین چمگان، هسکاوگین زمین و

۳۴ کشت و کشاری زمینان سؤرگ کنت،

اؤدئ جهمندانی بدکاریئ سئوبا.

۳۵ گیابانان گورم کنت و

هشکین زمینان، تچوکین چمگ.

۳۶ شدیگی آورت و همؤدا جهمند کرتنت و

آیان شهرے آباد کرت و نشتنت.

۳۷ آیان ڈگار کشت و انگوری باگ آباد کرت

که باز بر و سمرش دات.

۳۸ آييا برکت دانت و آ سک باز گیشتر بوتنت،

نه اشتهی که دلوتش کم بنت.

٣٩ نون آ كمّ تَرّان و وار و زار بوتنت،

چه آزار و جنجال و گما.

٤٠ هما كه شَرپداران بيشَرپ كنت،

آي زرت و بپراهين گيابانان درپدر كرتنت.

٤١ بله هاجتمندی چه سَگيان در كرتنت،

آيانی گهؤلی رمگانی پئما باز كرتنت.

٤٢ نيكدِلش گندنت و شادمانی كننت و

هر بدكار وتی دپا بند كنت.

٤٣ هرگس كه دانا انت، اے كاران بچاريت و

هُداوندئے پرمهرين كارانی سرا شَرّيا پگر بكننت.

هُدا كه گوّن انت، سوّبين بين

سوّوتے. داوودئے زبور.

١ منی دل جم انت، او هُدا!

چه دله جُهلانکيا سئوټ جنان و ترا نازينان.

۲ او سروژ و چنگان! آگه بِيټ.

من بامگواهارا هم چه و ابا ياد کنان.

۳ کئوماني نياما تئِي شُگرا گِران، او هُداوندا!

درکئوماني نياما ترا نازينان،

۴ که تئِي مِهَر باز انت،

چه آسمانان بُرزتِر،

تئِي وپاداري تان جمبران انت.

۵ او هُدا! آسماناني سربرا تئِي مَزَن شاني نازينگ بات و

سجّهين زمينا تئِي شان و شئوکت سر بات.

۶ گون وتي راستين دستا برگين و منا پسو بدئِي

تانکه هما مردم برگنت که ترا دؤست انت.

۷ هُدايا چه وتي پاکيا هبر کرتگ:

”سؤبين بان و شيما بهر کنان و

سوگوتئِي درگا په وت گد و کساس کنان.

٨ گلياد منيگ انت و منسى منيگ،

ايراييم منى جنگى گُلاه انت،

يهودا، بادشاهيئى اسا و

٩ مواب دَسشودى ثرشت،

اِدومئى سرا وتى سواسا چگل دئيان و

پيليستيهئى سرا وتى پيرؤزيئى گوانكا جنان.“

١٠ كئى منا پسيل بندين شهرا كاريت؟

كئى تان اِدوما منى رهشؤن بيت؟

١١ او هُدا! تئو هما نهائى كه مارا يله ات كرتگ؟

نون گوڼ مئى لشكران همراه نبئى؟

١٢ مئى دژمنانى دئما مارا مدت كن،

كه انسائى كُمك ناهودگ انت.

١٣ هُدا كه گوڼ انت، سوږين بين،

هما انت كه مئى دژمنان پادمال كنت.

شرمندگيئى كباہ

په سازگر و وش آلهانانی سالارا. داوودئ زبور.

۱) او منی ستایانی هُدا!

هامؤش مېئ.

۲) چیا که بدکار و پریبکاران

منی هلاپا وتی دپ پچ کرتگ،

گۆن دروگبندیڼ زبانیآ منی هلاپا گپش جتگ.

۳) منا گۆن نپرتییڼ هبران چپ و چاگردش کرتگ،

بیسؤبا گۆن من په جنگا پاد آتکگ آنت.

۴) منی مهرئے بدلا منا بُهتامش جتگ،

بله من په آیان نیکیڼ دوا کرتگ.

۵) منی نیکیانی بدلا گۆن من بدی کنت و

مهرئے بدلا نپرت.

۶) گوشنت: ”بدکاریڼ مردمیا اشیئے چکا دئور دئے،

بل که بُهتام جنوکه اشیئے راستین نیمگا اوشتیت.

۷ وهدے آییئے دادرسیا کنت،

مئیاربار زانگ بات و
ذوایی گناه حساب باتنت.

۸ روچی کُمک باتنت و

آییئے اُگده و زِمهواری دگریا برسات.

۹ چُکی چورئو باتنت و

جَنی جنؤزام.

۱۰ چُکی پنډوک و درپدر باتنت و

چه وتی پرشتگین لوگان در کنگ باتنت.

۱۱ وامداری سَجْهین مال و هستیا پچ گراتنت و

درآمد آییئے جُهدانی بر و سَمرا براتنت.

۱۲ گَس په آیییا مهربان مبات و

آییئے چورئوانی سرا بزگ مکنات.

۱۳ پدریچی گار باتنت و

نامش په دیمی نسلان سر مبات.

١٤ آبيئې پت و پيركاني گناه هُداوندئې بارگاهايات كنگ باتنت،

ماتئې گناهي هچبر شوډگ مباتنت.

١٥ گناهش مُدام هُداوندئې چماني ديمبا باتنت،

هُداوند آياني ياتا چه زمينا گار كنات.

١٦ چيا كه آ هچبر په كسا مهربان نبوت،

نيزگار و هاجتمندي آزار دانت و

دلپرُشتگيني په مرك رسينتنت.

١٧ نالت كنكي وش بوت،

آبيئې وتي سرا كپاتنت.

بركت دئيكي وش نبوت،

هچبر بركتي مرسات.

١٨ نالت كنكي چو پوُشاكا گورا ات،

آپئې پئيما آبيئې جانا اير نشت،

روگنئې پئيما هُداني شت.

١٩ نالت كباھے بات و آبيئې جندا بپوُشات و

کمر بندۍ پئما مدام آییئ سرینا بندوک بات.

٢٠ چه هداوندئ نیمگا منی بهتام جنوکانی مژ همے بات،

هما که منی هلاپا بدین هبر کننت.

٢١ بله تئو، او هداوند، تهنا تئو

په وتی نامئیگی منی سرا مهربان بئ،

چه وتی مهرئ نیکیا منا برگین.

٢٢ چیئا که من نیزگار و هاجتمندے آن و

دلن باتنا ئپیگ انت.

٢٣ من چو بیگاہی ساهگیا گار بان،

چو مدگیا چندگ بان.

٢٤ چه روچگا کوندن درهگا انت،

جسم و جانن رنجتگ و لاگر انت.

٢٥ بهتام جنوکانی کلاگی آن،

منا که گندنت، سرا چندیمنت.

٢٦ منا کمک کن، او هداوند، منی هدا!

په وتی مېړنیگی منا برکین.

٢٧ بَلْ بزاننټ که اے تئی دستِ انت،

که اے کار تئو کرتگ، او هداوند!

٢٨ آ نالت کننت،

بله تئو برکت بدئیائے.

همله که کننت، شرمندگ باتنت،

بله تئی هزمتکار شادمانی بکنات.

٢٩ منی دژمنان رسواییئے جامگ گورا دئیگ بات و

شرمندگیئے کباها پووشینگ باتنت.

٣٠ من چه وتی زبانا هداوندئے سکّ باز شگرا گران،

بازین مردمیئے دیما آییآ ستا کنان.

٣١ چیآ که هاجتمندئے راستین نیمگا اوشتیت

تانکه آییآ چه دادرسانی هکما برگینیت.

منی راستین نیمگا بنند

داوودئے زبور.

۱ اے هُداوندئې پئېگام انت په منى هُداوندا:

”منى راستيڼ نيښگا بنند

تان هما وهدا كه تئى دژمنان

تئى پادانى چيرئې پدگ و چارچوبه بكنان.“

۲ هُداوند چه سهيونا تئى زوراورين آسايا شهر دنت و گوشيت:

”وتى دژمنانى نياما هاكمى كن.“

۳ آروچا كه تئو وتى لشكرا مچ كنئ،

تئى مردم په شوكة گوڼ بنت.

گوڼ پاكى شانه و زيباييا

تئى ورنا تئى گورا كاينت،

چو كه نوډ چه بامگواهئې باتنا.

۴ هُداوندا سئوگند وارتگ و

پشومان نبيت، كه:

”تئو تان ابد دىنى پيشواي ائى،

مَلِكِ سِدِ كَيْ هَسَا بَا.

٥ هُداوند تئیی راستین دِستا اِنْت،

وتی گزبئی روچا بادشاهان درُشیت.

٦ کئومان سزا دَنْت،

زمینا چه لاشا پُر کنت و

سجھین زمینئی هاکمان درُشیت.

٧ راها، چه کئوریا آپ وارت و

سوْبیین و سربُلند بیت.

هُداوندئی کار راست و په اَدل اَنْت

١ هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

چه دئی جُهلانکیا هُداوندئی شُگرا گران،

نیکدلانی دیوانا، مُچیئی نیاما.

٢ هُداوندئی کار مزِن اَنْت،

هرگسئی دلا که نِشتگ اَنْت،

آیانی سرا په شرّی پگر کنت.

آییئ کار شاندار و پُرشئوکت آنت و ٣

آییئ اَدل تان اَبَد برجمَ مانیت.

آییا وتی باگمالین کار یادگار کرتگ آنت، ٤

هُداوند مهربان و رهم کنؤک اِنْت.

آهمایان وراگ دنت که آییئ تُرسش دلا اِنْت، ٥

وتی اُهد و گَرارا تان اَبَد یات کنت.

وتی کارانی زؤری وتی کئومارا پیش داشتگ، ٦

درکئومانی میراسی وتی کئومارا داتگ آنت.

آییئ دَستانی کار راست و په اَدل آنت و ٧

سجّهین رهبندي پُراهِتبار.

اَبَد تان اَبَد مُهر و مُهکم آنت، ٨

په راستی و تچکی کنگ بوتگ آنت.

آییا وتی کئوم مؤکتگ، ٩

تان اَبَد وتی اُهد و گَراری برجم داشتگ.

آييئە نام پاک و باکمال انت.

١٠ هُداوندئە تُرس داناييئە بِنَدات انت.

هما که آييئە رهبندانى رَندگيريا کنت،

آيان شرّين زانتکارى رسيت.

تان ابد ستا همایيئىگ انت.

هُدادوستانى بهتاورى

١ هُداوندا بنازيئيت، هَلّلويا.

بهتاور انت هما که هُداوندئە تُرس آييئە دلا انت،

هما که آييئە هُکمی سَکّ باز دوست بنت.

٢ آييئە نسل و اوښادگ زمينئە سرا پُرزور بنت،

برکت نيکدلانى پدريچا رسيت.

٣ آييئە لوگ چه مال و ملکتا پُر بيت و

آييئە پهريزکارى تان ابد برجم مانيت.

٤ په نيکدلان مان تهاروکیا هم رُژن درپشينيئيت،

آ مهربان، رَهم کَنوُک و آدلِ اِنْت.

٥ بَکشنده و وامِ دِهینِ مردمئے آسَر شَرِّ بیت،

هما که وتی کاران په انساپ کنت.

٦ چیا که آ هچبر لرزینگِ نبیت،

پهریزکارینِ مردمے تان ابد یات کنگ بیت.

٧ آ چه بدینِ هالانِ نثرسیت،

دلی جَمِ اِنْت، تئوکلې هُداوندئے سرا اِنْت.

٨ آییئے دلِ مَهرِ اِنْت، نثرسیت،

نیټ وتی دژمنانی شِکستا گندیت.

٩ گونِ گریب و نیزگارانِ بیّهساب بکشنده اِنْت،

آییئے پهریزکاری تان ابد برجمِ اِنْت.

آییئے کانټ په شانے بُرز کنگ بیت.

١٠ بدکارِ گندیت و هژمناکِ بیت،

چه زهرا دنتانِ دُرُشیت و آپِ بیت،

بدکارئے واهگ نامُرادِ بنت.

هډاوند نيزگار چست کنت

١ هډاوند بنازينيت، هللويا.

بنازينيت، او هډاوند هزمتکاران!

هډاوند ناما بنازينيت.

٢ هډاوند ناما ستا و سنا بات،

چه انونا تان ابد.

٣ مشرکا بگر تان مگربا،

هډاوند نام نازينگ بات.

٤ هډاوند سجھين کئوماني سرا پرجلال انت و

اييے شان و شوکت چه آسمانان برزتر.

٥ کئ مئ هډاوندين هډائے ډئولا انت؟

مئ هډا برزاد، وتي بادشاهي تهتا نشتگ.

٦ آ جهل بيت

که آسمان و زمينا بچاريت.

٧ آ نيزگارا چه هاكا و

هاجتمندا چه پُرانی هاكوڅا چست كنت.

٨ شهزادگانی نیاما نادیښت،

وتی كنومئ شهزادگانی نیاما.

٩ سنټ و بے اولادین جنینا وشدل و چگانی مات كنت و

آبیئے لوگا آباد.

هُداوندا بناښیت، هَلیلویا.

وهده اسرائيل چه مسرا در آتك...

١ وهده اسرائيل چه مسرا در آتك،

آكوښه هاندان، چه درامدین زبانیه مردمانی نیاما،

٢ يهودا هُدايه گچين كرتگين و

اسرائيل آبيئے بادشاهی بوت.

٣ دریايا دیست و تَتك،

اُردنئے كنور، پُشتا كنزت.

٤ ځو ځوړانډا سټ جنان بوتنت و

ځمپ ځو ځوړگا.

٥ او دريا! څه بوت که تئو تټکئ؟

او اړدن! څه بوت که تئو پُشتا کنزتئ؟

٦ او ځوهان! څه بوت که شما ځو ځوړانډا سټ جت،

شما ځو ځوړگا، او ځمپان؟

٧ پلرز، او زمين!

هُداوندئ بارگاها،

آکوبئ هُدائ بارگاها.

٨ آييا تَلار ځورم کرتنت، څه آيا پُر،

مُهرين سِنګ آيئ چمگ.

مئ هُدا اَرشا انت

١ مارا اِنَّه، او هُداوند! مارا اِنَّه،

تئبي ناما شان و شوکت پرسات،

تئی مېر و وپاداريئے سئوبا.

٢ آدگه کئوم چيا بگوشنت:

”إشانی هُدا کجا إنت؟“

٣ مئے هُدا ارشا إنت،

هرچے که آييا وئش بيت، هما کارا کنت.

٤ آيانی ”هُدا“ نُگره و تلاه أنت،

انسانئے دستئے جوړ کرتگيڼ بُت.

٥ إشان دپ پر بله هبر کرت نکنت،

چمّش پر بله ديست نکنت،

٦ گوّشش پر بله إشکت نکنت،

پوّنزش پر بله بو چت نکنت،

٧ دستش پر بله مارت نکنت،

پادش پر بله راه شت نکنت،

نه چه وتی گّئا آوازے کشت کنت.

٨ هرکس که إشان جوړ کنت،

همشانى پئىما بيت و

هما مردم هم كه اِشاني سرا تئوكل كنت.

٩ او اِسرائيل! هُداوندئ سرا تئوكل كن،

هما شمئ كُمك و اِسپرانَت.

١٠ او هارونئ لوگ! هُداوندئ سرا تئوكل كن،

هما شمئ كُمك و اِسپرانَت.

١١ او هُداثرسان! هُداوندئ سرا تئوكل كنيت،

هما شمئ كُمك و اِسپرانَت.

١٢ هُداوندا مارا يات كرتگ و

مارا بركت دنت،

اِسرائيلئ لوگا بركت دنت،

هارونئ لوگا بركت دنت.

١٣ همايان بركت دنت كه هُداوندئ ثرس آياني دلا انت،

مزنين و گسانينان، يك پئىما.

١٤ هُداوند شمارا گيشا چه گيشتر كنات،

شمئے جند و چُک، دوینان.

۱۵ ھداوند شمارا برکت دئیات،

زمین و آسمائے اڈ کنوک.

۱۶ بُرزین ارش ھداوندیگ انت و

زمینی بنی آدمارا داتگ.

۱۷ مُردگ ھداوندا ننازیننت،

نه آ مردم که رئونت و بیتئوار بنت.

۱۸ اے ما این که ھداوندا ستا دئیین،

ائون تان ابد.

ھداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

منا ھداوند دؤست انت

۱ منا ھداوند دؤست انت که

منی تئواری گۆش داشت،

منی پریات و زاریئے تئوار و

۲ وټی دلگوښی منی نیمگا ترینت.

تان زندگ آن، گوانکی جنان.

۳ مرکئی سادان پتاتگ آتان،

کبرئی ترس منی سرا کپتگات

گم و اندوهانی بندیگ اتان.

۴ هداوندئی نامن گپت و گوشتن:

”او هداوندا! منی زندا پرکین.“

۵ هداوند مهربان و آدل انت،

مئی هدا، چه مهر و رهما سرریچ.

۶ هداوند ساده دلین مردمان سمبالیت،

من که وار و زار اتان، منا رگینتی.

۷ پدا آرام بئی، او منی ارواه،

که هداوند په تئو مهربان بوتگ.

۸ او هداوندا! تئو منی ارواه چه مرکا رگینت،

منی چم چه ارسان و

پاد چه لکشگا

۹ که هُداوندئ بارگاها گام بجنان

زندگینانی زمینا.

۱۰ منا باور آت، هما وهدا هم که گوشتن:

”سک بزگ آن.“

۱۱ پریشانیا نی تنها گوشتن:

”هرگس دروگبند انت.“

۱۲ اے سجهين شري که هُداوندا گون من کرتگان،

إشانی بدلا چوَن بدئيان؟

۱۳ نجاتئ پيالها چست کنان و

هُداوندئ ناما تئوار کنان.

۱۴ گون هُداوندا وتی کنولان پوره کنان،

آییئ سجهين کئومئ دئما.

۱۵ هُدا ئ وپادارانى مَرک،

هُداوندئ دئما گرانگدر انت.

١٦ او هُداوندا! من تئیی هزمتکار آن،

هئو، من تئیی هزمتکار آن، تئیی مۆلدئے چُک،

تئو منا چه زمزیلان آزات کرتگ.

١٧ شُگرگزارئے کُربانیگے ترا پِیش کنان و

هُداوندئے ناما گِران.

١٨ گۆن هُداوندا وتی کئولان پوره کنان،

آییئے سَجّهین کئومئے دِیما،

١٩ هُداوندئے لوگئے پِیشگاها،

تئیی نیاما، او اورشَلیم!

هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

او سَجّهین کئومان! هُداوندا بنازینیت

١ او سَجّهین کئومان! هُداوندا بنازینیت.

او سَجّهین راجان! آییا ستا کنیت،

٢ که هُداوندئے مِهَر په ما سَک باز انت و

آبيئے وپاداري ابدمان.

هداوندنا بنازيښت، هليلويا.

هداوندئے راستين دستا مزين کارے کرتگ

١ هداوندئے شگرا بگريټ

که نيک انت و مهري ابدمان.

٢ اسرائيل بگوشات:

”آبيئے مهر ابدمان انت.“

٣ هارونئے لوگ بگوشات:

”آبيئے مهر ابدمان انت.“

٤ هداثرس بگوشاتنت:

”آبيئے مهر ابدمان انت.“

٥ وتي تنغيان گون هداوندنا پريائن کرت،

آييا منا پيسو دات و آيات کرت.

٦ هداوند گون من انت، من نثرسان.

انسان منا چے کرت کنت؟

۷ ھداوند گون من انت، منی مدت کنوک،

په سرپرازی دژمنانی نیمگا چاران.

۸ ھدائے کرا پناه زورگ

چه انسانے سرا تئوکل کنگا شرتر انت.

۹ ھدائے کرا پناه زورگ

چه شهزادگانی سرا تئوکل کنگا شرتر انت.

۱۰ سجھین کئومان منا انگر کرت،

بله من ھداوندے ناما پرؤش دانت.

۱۱ منا چه هر نیمگا چپ و چاگردش کرت،

بله من ھداوندے ناما پرؤش دانت.

۱۲ چو بینگ مکسکا منی سرا پر رتکنت،

بله چو کنگا، دمانا سټکنت و

من ھداوندے ناما پرؤش دانت.

۱۳ منا سگا تیلائکش دات که بکیان،

بله هُداوندا منا گُمک کرت.

١٤ هُداوند منى زور و منى سئوت انت،

هما منى رَگینوک انت.

١٥ پهریزکارانى تمبوانى تها سوږين بئىگ و شادمانیئے کوگار انت:

”هُداوندئے راستين دستا مزين کارے کرتگ.

١٦ هُداوندئے راستين دست چست بوتگ،

هُداوندئے راستين دستا مزين کارے کرتگ.“

١٧ من نمران، زندگ مانان و

هُداوندئے کرتگين کارانى جارا جنان.

١٨ هُداوندا منا شرّ ادب دات،

بله مرکئے دستا نداتى.

١٩ اَدل و راستیئے دروازگان په من پچ کن،

که بپتران و هُداوندئے شُگرا بگران.

٢٠ اِش انت هُداوندئے دروازگ

که پاک و پهریزکار چه ادا تها شت کننت.

٢١ تئیی شُگرا گران که تئو منا پَسئو دات،

تئو منی رَکِینۆک ائے.

٢٢ آ سِنگ که بان بندین اُستایان پسند نکرت و نَزرت،

هما سِنگ بُنْهشت بوت.

٢٣ اے هُداوندئے کارِ انت و

مئے چَمّان باکمال انت.

٢٤ اِش انت هما رۆچ که هُداوندا آورتگ،

بیا په اے رۆچا گل و شادهی کنین.

٢٥ او هُداوندا! مارا برَکِین.

او هُداوندا! مارا سوَیین کن.

٢٦ مبارک بات هما که هُداوندئے ناما کئیت.

چه هُداوندئے لۆگا شمارا برکت دئیین.

٢٧ هُداوند، هُدا انت،

وتی نوری مئے سرا دَرِشِینتگ.

ائیدئے کُربانیکا گۆن کُربانجاهئے کانثان په ساد بَندِیت.

٢٨ تئو منى هُدا ائى،

تئىي شُگرا گِران.

تئو منى هُدا ائى،

ترا نازينان.

٢٩ هُداوندئى شُگرا بگريټ

كه نيک انت و مېرى ابدمان.

تئىي شريټ منا دؤست انت

١ بهتاور انت هما كه راهش راست انت و

هُداوندئى شريټئى هسابا گردنت.

٢ بهتاور انت هما كه هُداوندئى پرمانان مئنت و

په سټک و دل آييئى شوهازا انت،

٣ هما كه هچ نانسايى نکنت و

آييئى راها رئوننت.

٤ تئو وتى رهبنده داتگان انت

که په سرجمیا آیانی رَندگیری کنگ ببیت.

په تئیی هُکمانی برجاه دارگا ⑤

منی راه مَهر و مَهمک باتنت.

گُزا آ وهدا که تئیی سَجَهِین هُکمانی نیَمگا چاران، ⑥

شرمسارَ نبان.

گُون تچکین دلیا تئیی شُگرا گِران، ⑦

وهدے تئیی آدلین پرمانان دَر بَرانَ بان.

تئیی هُکمانی رَندگیریا کنان ⑧

منا پَهمک یله مکن.

ورناین مردمے چوون وتی راها پاک داشت کنت؟ ⑨

گُون تئیی هبرئے رَندگیریا.

ترا په سِتک و دل شوهازَ کنان، ⑩

منا مئیل که تئیی هُکمانی راها یله بکنان.

من تئیی هبر وتی دلا اَمبار کرتگ آنت ⑪

که تئیی هلاپا گناه مکنان.

١٢ ترا ستا بات، او هُداوندا!

وتی هُکمان منا سَوَج دئے.

١٣ من چه تئیی دپا در آتگگین سَجّهین هُکمان

دپ وټ گَوْشان.

١٤ چه تئیی پرمانانی مَنگا انچو شادانَ بان

که چه مزنین گنجیا.

١٥ تئیی رهبندانی سرا پگر کنان و

تئیی راهانَ چاران.

١٦ چه تئیی هُکمان شادمانَ بان و

تئیی هبرا نشموْشان.

١٧ وتی هزمتکارئے سرا مهربان بئے

تانکه زندگ بمانان و

تئیی هبرئے پرمانبرداریا بکنان.

١٨ منی چَمّان پچ کن

که تئیی شَریتئے باکمالین چیزان بگندان.

١٩ من زمينا درامدے آن،

وتی هُکمان چه من چیر مدئے.

٢٠ په تئیی هُکمان

منی ارواه مُدام زهیران درُشتگ.

٢١ تئو گروناکین مردمان هُگل دئیی، هما نالت بوتگینان

که تئیی هُکمانی راها یله کننت.

٢٢ سُبگی و گمشرپیا چه من دور کن،

چیا که من تئیی پرمانان مَنان.

٢٣ هرچنت که هاکم هوَر نندنت و منی هلاپا پندل سازنت،

بله تئیی هزمتکار، تئیی هُکمانی سرا پگر کنت.

٢٤ تئیی پرمان منی شادمانی أنت،

په من سوچ و سَلاه أنت.

٢٥ من هاکان وپتگان،

منا وتی لَبزئے هسابا زندگ بدار.

٢٦ من ترا وتی راهانی هال دات و تئو منا پَسَّو دات.

نون منا وتی هُکمان سَوَج دئے.

٢٧ منا، وتی رهبنَدانی راها سرید کن و

من تئیی باگمالین کارانی سرا پِگَر کنان.

٢٨ منی ارواه چه اندوَهان نالیت،

منا وتی هبرئے هسابا مُهکم کن.

٢٩ منا چه پریبئے راهان دور بدار،

منی سرا رهم کن و شَریتا منا بدئے.

٣٠ من وپاداریئے راه در چتگ،

وتی دل تئیی هُکمانی مَنوُک کرتگ.

٣١ من گوَن تئیی پرمانان بندوُک بان،

او هُداوند!

مئیل که شرمسار کنگ ببان.

٣٢ تئیی هُکمانی راها مئیدان کنان،

که تئو منی دلا دانا کنئے.

۳۳ او هُداوندا! وتی هُکمانی راها منا سوچ دئے،

که تان آهرا بدارانش.

۳۴ منا اگل و هوّش بدئے

که من تئیی شَرِیتئے پابند ببان و

په دل و سِتک اِشیئے رَندگیریا بکنان.

۳۵ وتی هُکمانی راها منی رهشؤن بئے،

که منی وِشی همِشانی تها انت.

۳۶ منی دلا دیم په وتی پرمانان بترّین،

منی نپ و سوتّانی گُگئے بدلا.

۳۷ منی چَمّان چه بے آرزشین چیزان دور بدار،

منا وتی راهان زندگ بدار.

۳۸ گوّن وتی هزمتکارا کرتگیّن کئولا بدار

هما کئولا که گوّن هُداثرسان کئے.

۳۹ هما بیَننگیا دور کن که منا چه آييا تُرسیت،

که تئیی هُکم نیک انت.

٤٠ په تئیی رهبندان هډوناك آن،

چه وتی ادلا منا زندگ بدار.

٤١ تئیی مېر منا سر بات، او هډاوند، و

هما نجات هم که تئو کئول کرتگ.

٤٢ گڙا من هما مردمان پَسَّو دئيان که منا گلاگ بندنت،

چیا که من تئیی هبرئے سرا تئوکل کنان.

٤٣ راستین هبرا چه منی دپا پچ مگر،

که منی اُمیت تئیی هکمانی سرا انت.

٤٤ مدام تئیی شَریتئے رَندگیر بان،

أبد تان أبد.

٤٥ په آسودگی گردان،

که تئیی رهبدانی شوهازا بوتگان.

٤٦ بادشاهانی دِیما تئیی پرمانانی هبرا کنان و

پَشل و شرمندگ نبان.

٤٧ چه تئیی هُکمان شادمان آن،

که منا دۆست أنت.

٤٨ من په تئیی هُکمانی زورگا وتی دست شهار داتگ أنت

که منا دۆست أنت و

تئیی پرمانانی سرا پِگر کنان.

٤٩ گۆن وتی هزمتکارا کرتگیڼ کئولا یات کن،

که تئیی کئول منی اُمیتِ انت.

٥٠ سگی و سوریان منی تسلا هَمیش انت،

تئیی کئول منا زندگ داریت.

٥١ گروناکین مردم منا دائما گلاگ بندنت،

بله من تئیی شَریتا یله نکنان.

٥٢ او هُداوند! منا تئیی اهدی هُکم یات أنت و

منا چه هَمیشان تسلا رسیت.

٥٣ بدکارانی سئوبا هژمناگ بان،

همایانی سئوبا که تئیی شَریتش یله داتگ.

٥٤ تئیی هُکم منی سئوت بوتگ آنت

هر جاگه که نندوک بوتگان.

٥٥ او هُداوند! شپان تئیی ناما یات کنان و

تئیی شَریتئے راها بان.

٥٦ منی راه همه بوتگ،

تئیی رهبندانی رَندگیریا کنان.

٥٧ تئو منیگ ائے، او هُداوند!

من کئول کرتگ که تئیی هبرانی رَندگیریا کنان.

٥٨ په دل و سِک تئیی چهرگئے شوهازا بوتگان،

منی سرا هما پئیم مهربان بئے که کئولت کرتگ.

٥٩ من وتی راه چارتگ آنت و

نون دیم په تئیی پرمانان آتکگان.

٦٠ تئیی هُکمانی مَنگا اِشتاپ کنان،

دیر نکان.

٦١ هرچنت که بدکارانی سادان منا پتاتگ،

بله تئی شریتا نشموشان.

٦٢ شپنیم پاد کایان و تئی شگرا گران

په تئی ادلین هکمان.

٦٣ من هما سجهینانی سنگت آن که تئی ترس آیانی دلا انت،

هما مردمانی که تئی رهبدانی رندگیریا کنت.

٦٤ زمین چه تئی مهرا پُر انت، او هداوندا!

وتی هکمان منا سوچ دئ.

٦٥ په وتی هزمتکارا مهربان بوتگئ،

هما پیما که تئو کنول کرتگآت، او هداوندا!

٦٦ منا زانت و سریدی سوچ دئ

که من تئی هکمانی سرا تئوکل کنان.

٦٧ بَرگ بئیگا پیسر، چه راستین راها نکل وران اتان،

بله نون تئی هبرئ رندگیر آن.

٦٨ تئو نېک ائو و نېکې کنئو،

وتی هُکمان منا سوچ دئو.

٦٩ هرچنت که گروناکین مردمان منی سرا دروگین بهتام جتگ،

بله من په دل و سِتک تئیی رهبندان برجاه داران.

٧٠ اِشانی دل سِنگ و بے اِهساس انت

بله من چه تئیی شَریتا شادمان آن.

٧١ شر بوت که سگی و سورپانی تها کپتان

که تئیی هُکمان در برت بکنان.

٧٢ چه تئیی دپا در آتکگین شَریت په من

چه هزاران تِلاه و نگرها شرتر انت.

٧٣ منا تئیی دستان اَد کرت و شکل و دروشم دات،

منا اگل و هوّش بدئو که تئیی هُکمان سرپد بپان.

٧٤ هُدائرس گوّن منی گندگا شادمان باتنت،

که من وتی اُمیت گوّن تئیی هبرا بستگ.

او هداوند! من زانان که تئیی هکم په ادل انت و ٧٥

تئو چه وتی وپاداریا منا مسیبتانی تنها دئور داتگ.

تئیی مهر منی تسلا بات، ٧٦

هما پیما که تئو گون وتی هزمتکارا کول کرتگ.

تئیی رهمت منا سر باتنت تان زندگ بمانان، ٧٧

که تئیی شریت منی شادمانی انت.

گروناکین مردم سرجهل و پشل باتنت که وتسرا منی باپشتا دروگش بستگ، ٧٨

بله من تئیی رهبدانی سرا پگر کنان.

هرگس که چه تئو ثرسیت دیم په من بیایات، ٧٩

هما مردم که تئیی پرمانان سرپد بنت.

تئیی هکمانی بارئوا منی دل بیئیار بات ٨٠

تانکه شرمندگ مبان.

منی ارواه په هما نجاتا تلوسیت که چه تئیی نیمگا انت، ٨١

من وتی اوست و امیت گون تئیی هبرا بستگ.

۸۲ منی چم تئی کئولے شوهازا کور بوتگانټ،

گوشان: ”کدی منا تسلا دئیے؟“

۸۳ چو مشکیا آن که دوتانی تها هُشک بوتگ،

بله تئی هُکمَن نَشْمُشتگانټ.

۸۴ تان کدین تئی هزمتکار ودارا بیت؟

کدی منی آزار دئیوکان سزا دئیے؟

۸۵ گروناکین مردم په من کل کوچنت،

تئی شریته هالایا.

۸۶ تئی سجّهین پرمان پُراهِتبار آنټ،

منا کَمک کن که مردم منا مِیت و ناهگا آزار دینت.

۸۷ منا چه زمینے سرا گار و گمسار کنگی آنټ،

بله من تئی رهبنده یله ندانت.

۸۸ وتی مهرے هسابا منا زندگ بدار و

چه تئی دپا در آتکگین هُکمانی رندگیریا کنان.

۸۹ او هُداوندا تئیی هبر ابدمان انت،

آسمانا مَهر اوشتاتگ.

۹۰ تئیی وپاداری نسلانی نسل برجم انت،

تئو زمین اَد کرت و اے برجاه مانیت.

۹۱ تئیی هکم تان روچ مروچيگا برجاه انت

چیا که سجّهین چیز تئیی هزمتا کنت.

۹۲ اگن تئیی شریّت منی شادمانی مپوتین،

من مسیبتانی تها گار و گمّسار بوتگا اتان.

۹۳ هچبر تئیی رهبندان نشموشان،

که تئو چه همشانی وسیلها منا زندگ داشتگ.

۹۴ منا برکین که تئییگ آن

تئیی رهبندانی شوهازا بوتگان.

۹۵ بدکار منی تباهیئے ودارا انت،

بله من تئیی پرمانانی نیمگا چاران.

هر کمالا هَدَّه هَست، ٩٦

بله تئیی هُکمان هَدَّه نیست.

تئیی شَرِیت منا چۆن دۆست اِنت، ٩٧

سَجَّهین رۆچا هَمِشیئِ پِگرا آن.

تئیی هُکم منا چه منی دژمنان داناتر کنت، ٩٨

که مدام گۆن من گۆن اَنت.

منا چه وتی تالیم دئیۆکان گیشتر زانت هَست ٩٩

چیا که تئیی پِرمَانانی پِگرا آن.

چه کماشان زانتکارتر بوتگان ١٠٠

که تئیی رهبندانی رَندگیریا کنان.

من وتی پاد چه هر رَدین راها دور داشتگ اَنت ١٠١

که تئیی هبرا داشت بکنان.

چه تئیی هُکمان وتی دِیْمَن نترِیتنگ ١٠٢

که تئو وت منا تالیم داتگ.

١٠٣ تئیی هبر چوئین شیرکنین تامے کنت،

منی دپا چه بیڼگا شیرکنتر أنت.

١٠٤ چه تئیی رهبندان منا زانت و سرپدی رسیت،

پمیښکا منا چه هر ردین راها نپرت انت.

١٠٥ تئیی هبر په منی پادان چراگے و

په منی راها رُژنې.

١٠٦ من سئوگندے وارتگ و اے سئوگندے سرا اوشتاتگان

که تئیی آدلین هُکمانی رَندگیریا کنان.

١٠٧ او هُداوندا! من سکّ آزاب سگتگ،

آنچش که کئولت کرتگ، منا زندگ بدار.

١٠٨ او هُداوندا! من په واهگے ترا ستا کنان،

منی اے گُربانیگا کبول کن و

منا وتی هُکمان سوچ دے.

١٠٩ هرچُنت که مُدام مرکے پنجگا آن،

بله تئیی شَریتا بیهئیاَل نکنان.

١١٠ بدکاران په من دامے چیر گیتکگ،

بله من چه تئی رهنبدان نځگلگان.

١١١ تئی پرمان مُدام منی میراس أنت،

منی دلے شادمانی أنت.

١١٢ من وتی دل په تئی هُکمانی مڼگا ترینتگ،

مُدام، تان گُډسرا.

١١٣ چه دوروین مردمان نیرت کنان و

تئی شریتا دُوست داران.

١١٤ تئو منی پناه و اسپر اے،

من وتی اوُست و اُمیت گُون تئی هبرا بستگ.

١١٥ چه من دور بییت، او بدکاران،

که من وتی هُدائے هُکمانی رَندگیریا بکنان.

١١٦ وتی لبزے حسابا منا مُهکم بدار و من زندگ مانان،

مئیل که منی اُمیت بیرُشیت.

١١٧) منا مُهر بدار که برگان،

مُدام تئیی هُکمانی زِگرا کنان.

١١٨) هما مردمان یله کئے که چه تئیی هُکمانی راها دور بنت،

که آیانی پریبکاریا آسرے نیست.

١١٩) تئو زمینئے سرئے سجّهین ردکار چو گند و گسڑا دئور داتگ آنت،

پمیشکا منا تئیی پرمان دؤست بنت.

١٢٠) منی جانئے گوشت چه تئیی ترسا لرزیت و

منا چه تئیی رهبدان ترسیت.

١٢١) من آدل و انساپ کرتگ،

منا ستمگرانی دستا یله مکن.

١٢٢) وتی هزمتکارئے سلامتی و وشهالیئے زمانتا بدئے،

مئیل که گروناک منی سرا زلم بکننت.

١٢٣) منی چمّ په هما رکینگا ودارینگ آنت که چه تئیی نیمگا انت،

تئیی آدلین کئولے پوره بیگئے انتزارا آن.

۱۲۴ وتی هزمتکارا وتی مهرئے هسابا بچار و

وتی هکمان منا سوچ دئے.

۱۲۵ من تئیی هزمتکار آن، منا سریدی بدئے

که تئیی پرمانان بزنانان.

۱۲۶ او هداوند! وهد آتگگ که تئو کارے بکنئے،

چیا که تئیی شریتا پروشت.

۱۲۷ منا تئیی هکم چه تلاها دوست تر أنت،

چه اسلیگین تلاها گیشتر.

۱۲۸ تئیی سجھین رهبدانی راستیا مټان،

پمیشکا منا چه هر ردین راها نپرت انت.

۱۲۹ تئیی پرمان باکمال أنت،

پمیشکا آیان مټان.

۱۳۰ تئیی هبرئے بئیان کنگ رُژن بکشیت و

ناسریدان سریدی دنت.

١٣١ من وتی دپا پچ کنان،

تئیگ آن و په تئی هُکمان زهیریگ.

١٣٢ دیمّا گوّن من ترّین و منی سرا رهم کن،

انچش که تئو مُدام گوّن وتی نامئے دوست داروکان کنئے.

١٣٣ وتی هبرئے هسابا منی گامانی رهشون بئے،

گناها منیل که منی سرا هاکی بکنت.

١٣٤ منا چه انسانئے زلما بمووک

که تئی رهبدانی رَندگیریا کرت بکنان.

١٣٥ وتی دیمّا وتی هزمتکارئے سرا درپشین و

وتی هُکمان منا سوچ دئے.

١٣٦ چه منی چمان آرسئے کئور تچنت

که تئی شَریتئے رَندگیری کنگ نبیت.

١٣٧ او هُداوند! تئو آدل ائے و

تئی هُکم برهکّ أنت.

آ پرمان که تئو داتگانټ په اَدل اَنټ، ١٣٨

سرجميا پُراهِتبار.

منی گئیرتا منا جانسوچ کرتگ ١٣٩

چپا که منی دژمنان تئیی هبر شمُشتگ.

تئیی هبر پاک و پلگار اَنټ و ١٤٠

تئیی هزمتکارا دوست اَنټ.

هرچُنټ که من کم آرزش و هکیرے آن، ١٤١

بله اَنگت تئیی رهبندانِ نشموُشان.

تئیی اَدل دائمی و ١٤٢

تئیی شَریتِ راست اِنټ.

سگی و سوُری منی سرا آتگگ اَنټ ١٤٣

بله تئیی هُکم منی شادمانی اَنټ.

تئیی پرمان تان اَبَد په اَدل اَنټ، ١٤٤

منا سرپیدی بدئے که زندگ بمانان.

او هُداوندا! په دل و سټک تئوار کنان، پَسئو بدئو و ١٤٥

من تئیی هُکمانی رَندگیریا کنان.

گوڼ تئو پریات کنان: ”منا برکین“ ١٤٦

و من تئیی پرمانان مَنان.

چه بامگواها پیسر پاد کایان و پریات کنان، ١٤٧

من وتی اوست و امیت گوڼ تئیی هبرا بستگ.

منی چم شپئو سَجْهین پاسان پچ انت ١٤٨

که تئیی هبرئو سرا پگر کرت بکنان.

او هُداوندا! منی تئوارا وتی مهرئو حسابا گوڼ دار، ١٤٩

وتی هُکمانی حسابا منا زندگ بدار.

هما که بدکاریانی رندگیر انت، نَزیکا رستگ انت، ١٥٠

آ چه تئیی شَریتا دور انت.

او هُداوندا! تئو نَزیک ائو و ١٥١

تئیی سَجْهین هُکم راست انت.

١٥٢ من سک دیر انت زانتگ،

تئو وتی پرمان برجم داشتگ انت که ابدی ببت.

١٥٣ منی سگی و سوریان بچار و منی سرا رهم کن

که تئیی شریتن نشمشتگ.

١٥٤ منی هگئی دیمپانیا بکن و منی پشت بئی،

وتی کئولئی هسابا منا زندگ بدار.

١٥٥ رگگ چه بدکاران دور انت

که آ تئیی هکمانی شوهازا نه انت.

١٥٦ تئیی رهمت سک باز انت، او هداوندا!

وتی شریتنئی هسابا منا زندگ بدار.

١٥٧ منی آزار دئیوک و دژمن باز انت،

بله من چه تئیی پرمانان وتی دیم نترینتگ.

١٥٨ بیوپایانی نیمگا چاران و منا چه ایشان نپرت بیت،

که تئیی رهبندانی رندگیریا نکننت.

١٥٩ بچار تئیی ره‌بند منا چوَن دُوست اَنت،

وتی مِه‌رئے هسابا منا زندگ بدار، او هُداوند!

١٦٠ تئیی سَجَّهین هبر راست اَنت و

تئیی سَجَّهین آدلین هُکم اَب‌دما‌ن.

١٦١ هاکم منا مُپت و ناهکّ آزار دئینت،

بله منی دل تئیی هبرانی سرا لرزیت.

١٦٢ من تئیی هبرئے سرا شاده‌ی ک‌نان

هما مردمئے پیما که پُلِتگین مالے پَر‌سیتی.

١٦٣ چه رپک و پریبا نپرت ک‌نان،

تئیی شَریتا دُوست داران.

١٦٤ روچه هپت بر ترا نازی‌نان،

په تئیی آدلین هُک‌مان.

١٦٥ هما که تئیی شَریتا دُوست دارنت، سک ایمن اَنت و

آیان هچ چیز تْگلینت نکنت.

١٦٦ او هُداوند! په هما نجاتا وداريگ آن که چه تئیی نیمگا إنت و

تئیی هُکمانی رَندگیریا کنان.

١٦٧ تئیی پرمانانی رَندگیریا کنان

که منا سگ دُوست آنت.

١٦٨ تئیی رهبنده و پرمانان داران

که تئو منی سَجْهین راهان زانئ.

١٦٩ او هُداوند! منی پریات ترا سر بات،

وتی لَبْزئ هسابا منا اگل و هُوش بدئ.

١٧٠ منی نالگ ترا سر بات،

وتی کئولئ هسابا منا بَرکین.

١٧١ منی لُنت تئیی ستایا سرریچ باتنت

که تئو منا وتی هُکمان سوچ دئئ.

١٧٢ منی دپ تئیی هبرا بنازینات،

که تئیی سَجْهین رهبنده په اَدل آنت.

١٧٣ تئیی دست په منی کُمک کنگا تئیار بات

که من تئیی ره‌بند گچین کرتگ‌انت.

١٧٤ او هُداوند! په هما نجاتا تلوسگا آن که چه تئیی نیمگا انت و

تئیی شریّت منی شادمانی انت.

١٧٥ منا زندگ بدار که ترا بنازینان و

تئیی هُکم منا مدت کنانت.

١٧٦ چو گارین پسیا دریدر بوتگان.

وتی هزمتکارا شوهاز کن

که من تئیی هُکم نشمُشتگ‌انت.

منا چه پریبکاران برگین

دیم په اورشلیما برزاد رنوگئے سئوتے.

١ وتی سگی و سوریانی وهدا من گوڼ هُداوندا پریات کرت و

آییا منا پَسئو دات.

۲ ”او هُداوندا!

منا چه دروځېندين لُنت و پرييكاريڼ دپان برکيڼ.“

۳ او پرييكاريڼ دپا!

هُداوند ترا چه بدنت و

چد و گيش گوڼ تئو چه بکنت؟

۴ ترا گوڼ جنگوڼلانی تيڙيڼ تير و

گوڼ روکيڼ اِشکران سزا دنت.

۵ اپسوږ په من که ميښيکئې مُلکا نِشتگان،

که من کيډرئې گدانان جَهمند آن.

۶ من گوڼ چُشيڼ مردمان زند گوازيڼگا دَم بُرتگ که

چه سُهل و ايښيا نيرت کنت.

۷ سُهل و ايښي پَسنديڼ مردمې آن

بله هر وهدا که هبرې کنان، اے جنگا پاد کايڼت.

هُداوند مني کُمک کنوک اِنْت

دیم په اورشلیما بُرزاد رڼوگۍ سئوتی.

۱ چمان دیم په کوها چست کنان

منا گمک چه کجا رسیت؟

۲ منا گمک چه هداوندا رسیت،

هما که آسمان و زمینی اڈ کرتگانټ.

۳ آنیلیت که تئی پاد بلکشیت،

آ که تئی نگهپانیا کنت و اب نکپیت.

۴ هئو، آ که اسرائیلے نگهپان انت

نئوپسیت و و اب نکپیت.

۵ هداوند وت تئی نگهپان انت،

هداوند تئی راستین نیمگا ساهگ انت.

۶ روچ، ترا روچا آزار ندنت و

نه ماه، شپا.

۷ هداوند ترا چه هر بدیا دور داریت،

تئی زِندے نِگهپانِ انت،

٨ هُداوند تئی هر رُئوگ و آيگئے نِگهپانِ انت

انُون و تان اَبَد.

هُداوندے لؤگا برئوین

دیم په اورشَلیمَا برزاد رُئوگئے سئوتے. داوودے زَبور.

١ آیان که گوشت:

”هُداوندے لؤگا برئوین“

من شادان بوتان.

٢ چُون وَش، مئے پاد چه تئی دروازگان پُترتگ و اوشتاتگ انت،

او اورشَلیم!

٣ اورشَلیم انچش بندگان بوتگ

که شهر چه هر نیمگا گُون و ت چو تَگردیا گوپتگ.

٤ همودا که کبیلَه رُئونت، هُداوندے کبیلَه

که هُداوندے ناما بنازیننت

هما آهد و گَرائے هسابا كه إِسرايِیلا دئیگ بوتگ.

٥ اؤدا دادرسیئے تهت برجاه دارگ بوتگ آنت

داوودئے گهؤل و هاندائے تهت.

٦ په اورشلیمئے ایمنیا دوا کنیت،

هرگس كه ترا، او اورشلیم، دوست داریت، آسودگ بات.

٧ تئیی شهرئے دیوالانی تها سهل و ایمنی بات و

تئیی کلاتان آسودگی.

٨ وتی برات و سنگتانی هاترا گوشان:

”ترا سهل و ایمنی سر بات.“

٩ وتی هداوندین هدائے لوگئے هاترا

تئیی آباد بیگئے لوٹوک آن.

چمان دیم په تئو چست کنان

دیم په اورشلیم برزاد رنوگئے سئوتے.

١ وټی چمان دیم په تئو چست کنان،

تئو که ارشا، وټی بادشاهی تهتا نشتگئې.

٢ آنچو که گلامیئې چم وټی واجهئې دستا سک انت و

مولدیئې چم وټی بانکا

مئې چم هداوندین هدايا سک انت

که مئې سرا رهم بکنت.

٣ مئې سرا رهم کن، او هداوندا!

رهم کن مئې سرا،

که ما سک باز بے ازتی سگتگ،

٤ آسودگین مردمانی ریشکند و

پُرکبرانی کلاگ

مارا په سرجمیا رستگ.

هداوندئې نام مئې مدت انت

دیم په اورشلیما برزاد رئوگئې سئوتې. داوودئې زبور.

١ ”اځن هُداوند ځوَن ما ځوَن مېوتِيَن،“

إسراييل بځوَشات:

٢ ”اځن هُداوند ځوَن ما ځوَن مېوتِيَن

آ وهدا كه مردمان مئى سرا اُرُش و همله كرت،

٣ آيان مارا زندگا اير برتگآت

وهده هژمِش مئى سرا چست آت.

٤ آ وهدا آيان مارا اير برتگآت،

هار و توپانا مارا مان رُپتگآت،

٥ مَسْتِيَن آيان

مارا روپان كرتگآت.“

٦ هُداوندا ستا بات

كه نه اِشتى ما اِشاني دنتانانى شكار ببيِن.

٧ مئى زندى انچو رَځِيَنت كه

بالى مُرگى چه شكارِيئى داما،

دام ږرت و ما رگتِيَن.

٨ ٲداونډئ نام مئ مڌ انت؁

آسمان و زمينئ جوڙ كنوكئ نام.

ٲداوندا وتي كنومئ چٲ و چاگرد گيتگ

ديم په اورشليما برزاد رنوكئ سئوتئ.

١ آ كه ٲداونډئ سرا تنوكل كننت

سهيونئ كوٲئ پئما انت

كه سرينگ نبيت و تان ابد برجاه مانيت.

٢ انچش كه كوٲان؁ اورشليم چٲ و چاگرد كرتگ؁

ٲداوندا وتي كنومئ چٲ و چاگرد گيتگ؁

ائون و تان ابد.

٣ بدكارين بادشاهيئ اسا پهريزكاراني ميراسئ سرا هكران نبيت

كه پهريزكار وتي دستا په بدكاري سل مكننت.

٤ او ٲداوندا! په نيكدلان نيكي كن

په هميان كه دلش راست و تچك انت.

إِسْرَائِيل اَيْمَن و سلامت بات.

دیم پہ اورشلیما برزاد رٹوگئے سٹوتے۔

ما پوره واب گندگا اتین.

٢

زبان چہ شادھیئے سئوتا.

آ وهدا کئومانى نياما گوشگ بوت:

”ہداوند! یہ اِشانِ مزیّنِ کارِ کرتگ.“

۳

ما گل آتین.

٤ او هُداوند! مئے وشبھتیا پدا بيار،

انچو که کئور نيگيوئے گيا بانا آبادي کاريت.

٥ هما که آرس ريچانا کشت و کشار کنت،

په شادهي کوگار کنانا رُنت.

٦ هما که گريوانا در کپيت و تهمان په کشا بارت،

په شادهي کوگار کنانا واتر کنت و

وتي لوئکان کاريت.

اگن هُداوند لوگا مبنديت...

ديم په اورشليما برزاد رنوگي سئوتے. سلئيمانئے زبور.

١ اگن هُداوند لوگا مبنديت،

بانبداني زهمت بيکار انت.

اگن هُداوند، شهرئے نگهپانيا مکت،

نگهپاناني نگهپاني بيکار انت.

٢ تئبي، شها ماهله پاد آيگ و

شپا تان دیرا آگه بئیکار انت.

زهمت کښئې که ترا په ورگا نان برسیت،

آ که هُدايا دؤست انت، اگن واب بښت هم

هُدا اے چيزان آيانا دنت.

چکّ چه هُداوندئې نيمگا ميراس انت و ٣

پدریچ چه هماییې نيمگا مژ.

ورنایيا اورتگین مردین چکّ ٤

انچش انت که جنگولېې دستا تیر.

بَهتاوَر هما مرد انت که تیردانی چه چکا پُر انت. ٥

وهدے چُشین مردمے شهرئې دروازگا گوڼ دژمنا دیم په دیم بیت

هچبر پشل و شرمندگ نبیت.

هُداثرسیئې بَهتاوَری

دیم په اورشلیما برزاد رنؤگئې سئوتے.

بَهتاوَر هما انت که هُداوندئې تُرسی دلا انت و ١

آييئے پرمانبرداريا گامَ جنت.

٢ تئو وتى زَهْمَتئے بَر و سَمرا ورئے و

بَهتاوَر و وشهالَ بئے.

٣ تئیی جَن تئیی لَوگئے تها

چَو بر آوریَن انگورا بیت،

تئیی چُک تئیی پرزَوَنگئے چَپ و چاگردا

چَو زئیتونئے نهالا بنت.

٤ هئو، هما مردم که هُداوندئے تُرس آييئے دلا اِنْت

همے دُئولا بَهتاوَر بیت.

٥ هُداوند چه سَهيونا ترا برکت بدئيات،

اور شَلیمئے آباديا بگندائئے،

وتی زَندئے سَجَّهين رَوچان.

٦ وتی چُگانى چُگان بگندائئے،

إسرائیل ایمن و سلامت بات.

منا آزارش داتگ

دیم په اورشلیما برزاد رنوکے سئوتے.

۱ ”آیان منا چه ورناییا سک باز آزار داتگ،“

اسراییل بگوشات:

۲ ”منا چه ورناییا سک باز آزارش داتگ

بله منا چیردستش گرت نکرتگ.

۳ ننگار کنوکان منی سرین ننگار کرتگ و

پل ذراج کرتگ انت.

۴ بله هداوند آدل انت،

بدکارانی زمزیلی بستنت و منا آزاتی کرت.

۵ هما که چه سهیونا نپرت کننت،

شرمسار بات و پشتا بکنزانت.

۶ چو بانانی سرے کاها باتنت

که چه رُدگا پیسر هُشک بیت،

۷ که رُنوکے پنجگے پُرے نبیت،

چنؤکئے بگلا پُر نکنت.

٨ رَهگوزے هم په آيان نېکدوا مکنات و مگوشات:

”هُداوند شُمارا برکت بدئيات،

ما هُداوندئے ناما شُمارا برکت دئيين.“

هُداوندئے ودارا آن

دئيم په اورشليما برزاد رنؤگئے سئوتے.

١ من چه جُهلانكيان ترا تئوارَ كنان، او هُداوند!

٢ هُداوند! مني تئوارا گوّش دار،

مني پريات و زاريان دلگوّش كناتئے.

٣ او هُداوند! اگن تئو گناهان هساب بكنئے،

گزا كئے پَشت كپيت، او هُداوند؟

٤ بله تئو بَكشنده ائے

تانكه تئيي تُرس مئے دلا ببيت.

٥ من په هداوندا ودار كنان،

منى سجهين دل و جان ودار كنت و
منى اميت گون هدائى هبرا انت.

٦ په هداوندا ودار كنان

چه هما نگهپانان گيستر كه سهبه ودارا انت،
هو، چه هما نگهپانان گيستر كه سهبه ودارا انت.

٧ او اسرائيل! اميتا په هداوندا بدار،

كه مهر گون هدايا انت و
كاملين رگينگ هماييى دستا انت.

٨ آوت اسرائيلا موكيت

چه آيانى سجهين گناهان.

ننكيي پيما آرام گيتگان

ديم په اورشليما برزاد رنوگى سوتى. داوودى زبور.

١ او هداوندا! منى دل گروناك نه انت و

نه که منی چم پُرکبر أنت.

گوڼ مزین کاران دلگوښ بان و

نه گوڼ آ کاران که په منی دلا باکمال أنت.

۲ من وټا چپ و آرام کرتگ

چه شیرا بستگین نځکڼی پئما

که ماتئ کڼا انت.

هئو، منی ارواه چه شیرا بستگین نځکڼی پئما آرام گپتگ.

۳ او اسرائیل! امیتا په هداوندا بدار،

انئون و تان ابد.

هداوندا سهیون گچین کرتگ

دیم په اورشلیم برزاد رڼوگڼی سئوتی.

۱ او هداوندا داوودا یات کن و

آییئ سگی و سوریان.

۲ گوڼ هداوندا سئوگند وارتی و

گوڼ آکوبے زورمندین هدايا کئولی کرت و گوشتی:

٥-٣ ”تانکه په وتی هداوند، q2-5 په آکوبے زورمندین هدايا لوگے آډ مکنان،
q2-5 وتی چنډے لوگا نړئوان، q2-5 وتا آرام کنگا نیلان، q2-5 چمان نر
نیاران، q2-5 مچاچان دُگگا نیلان.“

٦ بچار، ما اِپراتهه شهرا اهد و کرارے پیټیئے زگر اِشکت و
جاهارے سرډگارا در گیتک.

٧ ”بیایټ آییئے لوگا رنوین و

آییئے پادانی پدگئے دیمَا سُجده کنین و گوشین:

٨ ’هداوند! جاه جن و وتی آسودگیئے جاگها بیا

گوڼ وتی زورے اهد و کرارے پیټیا.

٩ تئی دینی پیشوایان پهریزکاریئے پوښاک گورا بات و

تئی وپادارین هزمتکار شادهیئے کوگار بکنانت.“

١٠ په وتی هزمتکار داوودا بچار

وتی ”روگن پر مُشتگیئا“ دئور مدئے.

١١ هداوندا گوڼ داوودا سئوگندے وارت،

کئولے کرتی و چه وتی زبانا نبجیت، که:

”من چه تئیی اوږادگان یگے

تئیی بادشاهی تهتا نادیان.

۱۲) اگن تئیی چُک، منی آهد و گَرارے سرا بۆشتنت و

منی هما رهبندانی رندگیریا بکننت که منش سوچ دئیان،

گړا تئیی اوږادگ، تئیی بادشاهی تهتا نندنت، تان آبد.“

۱۳) چیا که هداوندا سهیون در چتگ و

په وتی منندجاها دۆستی بوتگ، گوشتگی:

۱۴) ”اے منی آرامجاه انت، تان آبد.

من همدا وتی بادشاهی تهتا نندان

چیا که دۆستن بیت.

۱۵) من اشیا برکت دئیان و آباد کنان

إشیئے گریبان لاپ سیر کنان.

۱۶) من إشیئے دینی پیشوایان رگگے پۆشاکا گورا دئیان و

إشیئے وپادارین مردم په شادهی کوگار کننت.

۱۷) من ادا په داوودا کانے روډینان و

په وتی ”رؤگن پر مُشتگینا“ چراگه رؤگ کنان.

۱۸ اشیئ دژمنان، شرمساریئ پوښاکا گورا دئیان و

اشیئ سر گون درپښوکین تاجیا بُرز بیت.

تیاکی وښ و دلگش انت

دیم په اورشلیما برزاد رنوکئ سئوتئ. داوودئ زبور.

۱ چون وښ و دلگش انت

که هډائے مردم په تیاکی هور بنندنت.

۲ پوره گرانبهاين ټیله که سرا چرپ کرتگ و

ريشان اير چان انت،

هارونئ ريشان و

جهلاد تان کباهئ جیگا.

۳ چو که هر مونه نودان

که سهیونئ کوهانی سرا شنزنت.

چیا که اودا هډاوندا وتی برکتئ پرمان داتگ،

زَند، تان اَبَد.

هُداوندا بنازِینِیت

دِیم په اورشلیما برزاد رڼوگئے سئوتے.

① جی هئو، هُداوندا بنازِینِیت، او هُداوندئے سَجَّهین هزمتکاران

که شپان هُداوندئے لوگا آیئے هزمتا کنگا ایت!

② دستان پاکین جاگهئے نِیمگا چست کنیت و

هُداوندا بنازِینِیت.

③ هُداوند چه سَهیونا شمارا برکت بدئیات،

هما که زمین و آسمانئے اَدَّ کنوک انت.

هُداوندئے ناما بنازِینِیت

① هُداوندا بنازِینِیت، هَلِیلویا.

هُداوندئے ناما بنازِینِیت،

او هُداوندئے هزمتکاران، هُداوندا بنازِینِیت،

۲ شما سَجَّهَيْنَ که هُداوندئے لَوگا هزمتَ کنيتَ،

مئے هُدائے لَوگئے پيشگاهَا.

۳ هُداوندا بنازينيتَ چيا که هُداوند نيک انتَ،

په سئوت آييئے ناما بنازينيتَ که دلکش انتَ.

۴ چيا که هُداوندا آکوب په وت گچين کرتگ،

اسراييل، که په آيا گنجے بيت.

۵ مَن زانان که هُداوند مزن انتَ،

که مئے هُداوند چه سَجَّهَيْنَ هُدايان مستر انتَ.

۶ هرچے که هُداوند آسمانان و زمينا،

دريايان و دريايانی سَجَّهَيْنَ جُهَلانکيان کنگ بلوئيتَ، کنت.

۷ چه زمينئے گدئې هَدَّ و سيمسran جمبران چستَ کنتَ،

گروکان گون هئوران رئوان دنت و

چه وتی امباران گواتا دُنا کاريت.

۸ همایيا مسرئے اولی چک جتنتَ،

مردمانی اولی چک و دلوتانی هم.

۹ او مسرا تئیی نیاما وتی نشانی و مؤجزهی رئوان دانت،

پرئون و آییئے سجّهین هزمتکارانی هلاپا.

۱۰ بازیڼ کئومے جتی و

آیانی پرواکپن بادشاهی کُشتنت،

۱۱ آموریانی بادشاه سیهؤن،

باشانئے بادشاه اوگ و

کنهانئے سجّهین بادشاه و

۱۲ آیانی سرډگاری میراسے کُرتنت

میراسے په وتی مهلوکا، په اسرائیلا.

۱۳ او هُداوند! تئیی نام تان اَبَد مانیت و

تئو نسلانی نسل یات کنگ بئے، او هُداوند!

۱۴ چیا که هُداوند وتی مهلوکئے دادرسیا کنت و

په وتی هزمتکاران رهم کنت.

۱۵ کئومانی ”هَدا“ تلاه و نُگره اَنت،

انسانئے دستئے جوژ کرتگیڼ بُت.

١٦ دېش پر بله هېر كړت نكنت،

چَمْش پر بله ديست نكنت،

١٧ گوښش پر بله اِشكت نكنت

و دپا ساهش مان نېست.

١٨ هرگس كه اِشان جوړ كنت، همِشاني پئېما بيت و

هركس كه اِشاني سرا تئوكل كنت هم انچش بيت.

١٩ او اِسرائييليان! هُداوندا بنازيښت.

او هارونئ لَوگ! هُداوندا بنازيښت.

٢٠ او ليوئ لَوگ! هُداوندا بنازيښت.

او هُداثرسان! هُداوندا بنازيښت.

٢١ چه سَهيونا هُداوندا بنازيښت،

هما كه اورشليما جَهمند اِنت.

هُداوندا بنازيښت، هَليلويا.

هُداوندئ مَهر اَبَمان اِنت

١ ٥داونډئټ شُگرا بگړيټ كه نيټك اِنټ و

مِهري اَبدماِن.

٢ ٥داياني ٥دائټ شُگرا بگړيټ

كه مِهري اَبدماِن اِنټ.

٣ ٥داونداني ٥داونډئټ شُگرا بگړيټ

كه مِهري اَبدماِن اِنټ.

٤ ٥ما يگيڼئټ شُگرا بگړيټ كه مزيڼ مَوَجْزَه كِنټ،

مِهري اَبدماِن اِنټ.

٥ ٥ما كه چه وتي دانايبا آسماني اَدُّ كرتگانټ،

مِهري اَبدماِن اِنټ.

٦ ٥ما كه زميني آپاني سرا چير گيتكگ،

مِهري اَبدماِن اِنټ.

٧ ٥ما كه مزيڼ نوري اَدُّ كرتگانټ،

مِهري اَبدماِن اِنټ.

۸ روچی اڈ کرت که روچا ها کمی بکنت،

مهری ابدمان انت.

۹ ماه و استاری سازتنت که شپا ها کمی بکنت،

مهری ابدمان انت.

۱۰ هما که مسرئے اولی چگی جتنت،

مهری ابدمان انت و

۱۱ اسرائیلی چه آیانی نیاما در گرت،

مهری ابدمان انت.

۱۲ گون پروزورین باسک و شهارتگین دستے،

مهری ابدمان انت.

۱۳ هما که شهرزری دو گپ کرت،

مهری ابدمان انت،

۱۴ و اسرائیلی چه اشیئے تھا گوازینت،

مهری ابدمان انت،

١٥

مِهري اَبدمان اِنت.

١٤

مِهری اَبدمان اِنت.

۱۷

مِهري اَبدمان اِنت.

۱۸

مِهري اَبدمان اِنت.

19

مِهری اَبدمان اِنت.

٢٠

مِهری اَبدمان اِنت.

٢١

مِهري أَبَدَمَانِ اِنْتِ،

میراسے پہ وتی هزمتکارینِ اِسرایِیلا، ۲۲

مِهری اَبدمانِ انت.

هما که مارا مئے گمَشَرِپیان یاتی کرت، ۲۳

مِهری اَبدمانِ انت.

مارا چه دژمنان آزاتی کرت، ۲۴

مِهری اَبدمانِ انت.

هما که سَجَّهین سَهداران روْزیگ دنت، ۲۵

مِهری اَبدمانِ انت.

بُرزین اَرشئے هُدائے شُگرا بگریّت ۲۶

که مِهری اَبدمانِ انت.

هداوندئے سئوتان چوّن جت کنین؟

۱ بابِلئے کئورانی گشا،

ما نِشت و گریّت،

وهده ما سَهیون یات کُرت.

٢ ما درچکانی سرا

وتی سرؤز و چَنگ دَرَتکنت،

٣ که مئے بندیگ کنؤکان مارا گوشت: ”سئوت بجنیت،“

که مئے آزار دئیؤکان چه ما شادهیئے سئوت لوئت.

گوشتیش: ”په ما چه سهیونئے سئوتان یگے بجنیت.“

٤ ما که دَراندیّه ایئن،

هُداوندئے سئوتان چؤن جت کنین؟

٥ او اورشَلیم! اگن من ترا شَمُشت،

منی راستیین دست وتی هُنرا بشمؤشات.

٦ منی زبان نْگا بِلچّات

اگن ترا یات مکنان و

اگن اورشَلیم وتی مسترین شادهی سرید مبان.

٧ او هُداوند! یاتا بدار

که اورشَلیمئے کپگئے رؤچا اِدومیان چه کرت.

”پروشیّتی“ آیان گوشت،

”چه بُنا پرۆشیتۍ.“

۸ او بابلۍ جنګ! تئو زوټ دیم په تباھیا رټوۍ،

بَھتاور هما انت که ترا سزا دنت،

هما چیزانی سزایا که تئو گوڼ ما کرتگانت.

۹ بَھتاور هما انت که تئی چګان زوریت و

تلارانی سرا جنت.

هُداوندۍ شګرا گرین

داوودۍ زبور.

۱ او هُداوند! چه دلۍ جُهلانکيا تئی شګرا گران،

هُدایانی بارگاها ترا په سئوټ نازینان.

۲ دیم په تئی پاکین پرستشگاها کوڼدان کپان و تئی ناما نازینان

په تئی مهر و وپاداريا

که تئو وتی نام و وتی مُهرین اهد و گرار

چه سَجَھین چیزان گیشتر مزی بکشاتگ.

۳ هر وهدا که ترا گوانگن جتگ تئو منا پَسُو داتگ،

منی دل مزن کرتگ و منا زور و واک بکشاتگ.

۴ هُداوند! جهانئ سَجَّهین بادشاه تئیی شُگرا بگراتنت،

هما وهدا که تئیی هبرا اِشکننت.

۵ تئیی کارانی ستایا سئوت بجناتنت،

که هُداوندئ شان مزن انت.

۶ هرچنت که هُداوند مَزَن شان انت،

بله بیکیبران په رهم چاریت و

گروناکان چه دورا پجَاه کاریت.

۷ هرچنت که سَکی و سوریانی تها گردان،

بله تئو منا زندگ دارئ.

تئو منی دژمنانی هژمئ هلاپا وتی دستا شهارئ و

گوَن وتی راستین دستا منا رَکینئ.

۸ هُداوند منا رَکینیت.

هُداوند! تئیی مهر ابدمان انت،

وتی دستانی کاران بند مکن.

او هُداوند! تئو منا زائے

په سازگر و وش ألهانانی سالارا. داوودئے زبور.

۱ او هُداوند! تئو منا چکاستگ و زائے.

۲ تئو زائے که من کدی یندان و کدی یاد کایان،

چه دورا منی پگر و هئیلان زائے.

۳ تئو منا تر و گرد کنگا هم گندئے و

تچک بیگ و آرام کنگا هم،

منی هر کارا زائے.

۴ هبرے که چه منی زبانا در کئیت،

تئو چه پیسرا زائے ای، او هُداوند!

۵ تئو چه پُشتا و دیمنا چپ و چاگرد کرتگ و

وتی دست منی سرا ایر مُشتگ.

٦ چُشپن زانت په من سک باز اُجب اِنْت

چه منی سریدیا بیكساس بالاتر.

٧ چه تئی ارواها دیمّا ترّینت و کجا شت کنان؟

چه تئی بارگاها تتک و کجا شت کنان؟

٨ اگن آسمانان برئوان، تئو همؤدا ائے و

اگن مُردگانی جهانا وتی نیادا پچ بکنان، تئو همؤدا ائے.

٩ اگن بامگواهانی بانزلان بال بکنان،

اگن دریائے دورترین کړیا بنندان،

١٠ اوډا هم تئی دست منی رهشونیا کنت و

تئی راستین دست منا مُهر داریت.

١١ اگن بگوشان: ”بیشکّ تهاری منا چیر دنت و

رژنایی منی چپ و چاگردا شیے جوړ بیت،“

١٢ تهاری هم په تئو تهار نبیت،

شپ، چو روچا درپشیت،

که تهاری هم په تئو چو رژناییا اِنْت.

١٣ بېشک منى دل و درون تئو اډ کرتگ

تئو منا ماتئى لاپا گوپتگ.

١٤ تئى شگرا گران که من چو و ش و زيا جوړ بوتگان،

تئى کار هئيران کنوک انت،

من اشيا شر زانان.

١٥ منى هډ چه تئو چير نه انتت

وهده چير و انديمين جاگها اډ بئىگا اتان،

وهده زمينئى جهلانكيان من گوپگ و يکجاه کنگ بئىگا اتان.

١٦ تئى چمان منى ناسرجمين جان ديست،

منى زندئى سجھين روچ تئى کتابا نبشته کنگ بوتنت،

چه هما وهدا پيسر که چه اے روچان يگه هم نئياتکگأت.

١٧ او هدا! تئى هئيال په من چون بئىها انت،

اشان هساب نيست.

١٨ اگن هساب کنگش بلوژان،

چه ريکانى دانگان گيستر انت.

وهدے آگه بان،

آنگت گون تئو آن.

١٩ تئو بدکار بگشتيننت، او هدا!

چه من دور بيت، او هونواران!

٢٠ اے په بدين مكدے تئى ناما گرنټ،

تئى هلاپا كپر كنټ.

٢١ او هداوند! من چه آيان سټ بيزار آن كه چه تئو نيرټ كنټ و

چه آيان وټا دور داران كه تئى هلاپا جاه جنټ.

٢٢ جى هئو! من گون آيان سټ نيرټ كنټ،

آ منى دژمن جوژ بوتگانټ.

٢٣ او هدا! منا بچگاس و منى دلا بزان،

منا بچگاس و منى پريشانيان دلگوش كن.

٢٤ اگن چه منى كاريآ دلرنج اے، منا پيشى دار و

كرنيگين راها منا رهشون بئے.

منا چه بدكاران برگين

په سازگر و وش آلهانانی سالارا. داوودئ زبور.

۱ هُداوند! منا چه بدکاران پهریز و

چه هژمناکان برگین،

۲ چه همایان که وتی دلا بدین پندل سازنت و

هر رُوج جنگه پاد کننت.

۳ وتی زبانا چو مارا تییز کننت و

گرمارئ زهرش لُئانی چییرا انت. اوشت...

۴ هُداوند! منا چه بدکارانی دستا دور بدار و

چه هژمناکان برگین

که په منی پادان دام سازگا انت.

۵ گروناکان په من دام چییر گیتکگ،

دامی چمگ.

منی راها تلکش چییر کرتگ. اوشت...

۶ گون هُداوندا گوشان: ”تئو منی هُدا ائ.“

منی پریات و زاریا گوښ دار، او هداوند!

او هداوند، منی مْهکمین هداوند و رگینوک! (۷)

جنگی روچا تئو منی سرئ نِگهیانی کرت.

هداوند! بدکارانی آرمانان پوره مکن، (۸)

وهده ارش کننت

آیانی پندلان سوږین بیگا مئیل. اوشت...

آیان که منا انگر کرتگ، (۹)

آیانی لُنْثانی بدی، آیانی جندئ سرا بکپات.

روکین اشکرش سرا رچات، (۱۰)

آسا دئور دئیگ باتنت و

پوجگلین گدان بُداتنت و

هچبر در آتک مکناتنت.

پلیند مئ سرډگارا آباد مباتنت، (۱۱)

هژمناکانی سرا بلاهه کپات.

من زانان که هداوند په بزگان دادرسی و (۱۲)

په هاجتمندان اَدل و انساپَ کنت.

پهريزکار زلور تئیی نامئے شُگرا گِرنَت و ۱۳

نیکدل تئیی بارگاها جَهمندَ بنت.

منی دلا مئیل که دیم په بدکاریا برئوت

داوودئے زَبور

او هُداوند! ترا تئوارَ کنان، زوټ په من بیا. ۱

وهده ترا تئوارَ کنان، منی تئوارا گوښ دار.

منی دوا تئیی بارگاها چو سَوچکيا کبول بات و ۲

منی چست بوتگین دست، بیگاهئے گربانیگئے پیما.

هُداوند! په منی دپا نِگهپانے بدار و ۳

منی لُثنانی دروازگئے دپا پاسپانی بکن.

منی دلا مئیل که دیم په بدکاریا برئوت و ۴

من بدکارانی همراهیا سلین کاران گون ببان،

منا آیانی وشتامین چیزانی ورگا مئیل.

٥ ٲلّ منا پهرېزكاره شهّماٲ بجنٲ، اے رهمے،

ٲلّ منا هكل بدنٲ، اے په منى سرا روگنّے،

من چه اشيا انكار نكنان،

انگٲ منى ذوا، بدكارانى كارانى هلاپا بېٲ.

٦ اِشانى هاكم، چه تلاران جهلاد دئور دئېگ بنٲ،

گزا زاننٲ كه منى هبر شرّ و راست آنٲ.

٧ گوشنٲ: ”انچش كه يگّے زمينا ننگار كنٲ و دريٲ،

مئے هڏ، مُردگانى جهانئے دپا شنگ و شانگ بوٲگ آنٲ.“

٨ بله منى چمّ ٲرا سڪّ آنٲ، هُداوند، او هُداوند!

ٲئىي مئيار بان،

منا مرڪئے دسٲا مدئے.

٩ منا چه هما داما برگيّن كه بدكاران چيّر گيٲكگ،

چه آيانى ٲلكا.

١٠ بدكار وٲ، وٲى دامان كيٲانٲ و

من په سلامتى بگوزاتان.

داوودئ شئیری گوشتانک، هما وهدا که گارئے تھا ات. ذواے.

١ هُدائے بارگاها زار و پریات کنان و

چه هداوندا رهم لوثان.

٢ وتی گلگان هماییے بارگاها کنان و

وتی سگی و سوریان هماییا گوشان.

٣ ارواه که منی باتنا بیوار بیت،

تئو ائے که منی راهئے رهشون ائے.

هما راها که من رئوان

په من دامے چیرش گیتکگ.

٤ منی راستین نیمگا بچار،

کس نیست که منی هئیالا بییت.

منا پناه نیست و

کس منی زندئے پگرا نه انت.

۵ او هداوند! تئیی بارگاه پریات کنان و گوشان:

”تئو منی پناهجاه ائو و

زندگینانی زمینا منی بهر.“

۶ منی پریاتا گوش دار

که من مزین سگی و سوریان کپتگان.

منا چه آ مردمان برگین که منی رندا کپتگانت،

چیا که چه من زورمندتر انت.

۷ منا چه کئیدا در کن

که تئیی ناما بنازینان.

گزا پهریزکار منی چپ و چاگردا مچ بنت

که تئو په من نیکی کنئ.

من په تئو تئینگ آن

داوودئ زبور.

۱ او هداوند! منی نوايا گوش دار

منی پریات و زاریا ټشکن،
په وتی وپاداری و ادلئگی
منا پسو بدئے.

۲ وتی هزمتکارا مئیارگ مکن

که تئیی بارگاها گس بیئمیار نه انت.

۳ دژمن منی رندا کپتگ،

آییا منا زمینا دئور داتگ،

منا تھاریا جهمندی کرتگ

کوھنښن مُردگانی پیما.

۴ ارواه منی درونا نږور انت و

دلن مان باتنا هئیران.

۵ کوھنښن زمانگان یات کنان

تئیی سجھښن کارانی سرا پگر کنان،

تئیی دستانۍ کرتگښن کارانی هئیا لا کپان.

۶ وتی دستان تئیی نیمگا شھاران،

من په تئو تئېگ آن،
چو هُشکېن دگاريا. اوشت...

هَداوندا! منا زوټ پَسئو دئ، ٧

منی روها دَم برتگ،
وتی دېما چه من چیر مدئ،
که همایانی پئېما بان که گل و کبرا کپنت.

بامگواهان تئیی مِهړئ هبرا بَشکَناتان، ٨

که من تئیی سرا تئوکل کرتگ،
سُوج دئ که کجام راها برئوان،
که من وتی زِند تئیی دستا داتگ.

او هَداوندا! منا چه دژمنان برکین، ٩

من تئیی کِرا چیر بان.

منا تالیم بدئ که تئیی رزائے سرا کار بکنان، ١٠

چیا که تئو منی هَدا ائ،
تئیی نیکیَن روہ تچکین راها منی رهشون بات.

۱۱) او هُداوندا! په وتی نامئِگی منا زندگ بدار،

په وتی ادلئِگی، منا چه سکی و سوریان در کن.

۱۲) وتی مهرئِے تها منی دژمنان تباہ کن،

منی بدواهان گار و بیگواه کن،

که من تئیی هزمتکار آن.

هُدا مئِے سَنگر اِنْت

داوودئِے زَبور.

۱) هُداوندا ستا بات، منی تلارا،

که منی دستان په جُنْگا در کاریت و

منی لَنکُکان په مِرْگا.

۲) هما منی مِهر کنوکیَن هُدا و کلات اِنْت،

منی سَنگر اِنْت و منی رگِینوُک،

منی اِسپَر، که آییئِے مئِیار بان،

که منی کئوما منی چِیردست کنت.

۳ هُداوند! انسان چيے که تئو آييا مان بيارئے و

بنیادم چيے که تئو آيیے هئالا بدارئے؟

۴ انسانئے زند چو دَمکَشیا انت و

روچی چو گوزوکیڼ ساهگیا.

۵ هُداوند! آسمانا ږر و جهلاد بیا

کوهان دست جن که چه اِشان دوت در بیئیت.

۶ وتی گروکان شنگ کن که دژمن شنگ و شانگ بښت،

وتی تیران شان و سرگردانِش کن.

۷ دستا چه بُرزاد شهر،

منا آزات کن و برکین

چه بازیڼ آپان،

چه درامدانی دستان،

۸ که دپش چه دروگا پُر انت و

راستین دستش چه پریا.

۹ من په تئو نوکیڼ سئوتے جنان، او هُدا!

ده تاريڼ سروژ و چنگۍ سرا په تئو سارَ جنان،

١٠ په همایيا که بادشاهان سوږين کنت و

وتی هزمتکارين داوودا رگينيت،

چه گشو کين زهما.

١١ منا برگين و چه درامدانی دستا آزاد کن،

که دپش چه دروگا پُر انت و

راستين دستش چه پرييا.

١٢ گزا مۍ بچک، ورنایيا چو رُستگين درچکا بنت و

مۍ جنک چو و ش تراشتگين مۍکا که په کلاتان تراشگ بوتگ انت.

١٣ مۍ امبار، چه هر پييمين بر و سمر پُر بنت و

مۍ رمگ هزارانی هسابا گيش بنت،

دهان هزارانی هسابا، مۍ دگاران.

١٤ مۍ آپسين گوک باز باز چک کارنت و

دژمن مۍ ديوالان پروشت نکنت،

گس بنديگ نبیت و

مئے بازاران نالگ و پریات نمچیت.

١٥ بهتاور هما مردم أنت که همه ڈئولا بنت،

بهتاور هما أنت که هداوند آیانی هدا انت.

هداوند مزن انت

ستا و سنا. داوودئ زبور.

١ تئیی شان و شوکتا نازیئان، او منی هدا! او بادشاه!

تئیی ناما ستا کنان، ابد تان ابد.

٢ ترا هر روچ نازیئان و

تئیی ناما ستا کنان، ابد تان ابد.

٣ هداوند مزن انت و ستائے باز لاهک،

کس آییئے مزنیَا گد و کسّاس کرت نکنت.

٤ نسلے په دومی نسلّا تئیی کارانی ستایا کنت و

تئیی مزنیئ کارانی کسّهان کاریت.

٥ من تئیی مزینن شان و شوکتئے سرا پگر کنان،

تئیی باگمالین کارانی سرا.

٦ تئیی باگمالین کارانی زوراوری همک زبائے سرا انت و

من تئیی مزینن کارانی جارا جنان.

٧ تئیی مزینن شریانى کسهان کارنت و

تئیی ادلے سئوتا جننت.

٨ هداوند مهربان و رهم کنوک انت،

هزم گرگا دیر کنت و مہری باز انت.

٩ هداوند گون سجھینان نیک انت و

وتی سجھین اد کرتگینانی سرا رهم کنت.

١٠ او هداوند! تئیی دستے همک کار تئیی شگرا گپت،

تئیی وپادار ترا نازیننت.

١١ تئیی بادشاهیئے شان و شوکتئے هبرا کنت و

تئیی زورے مسالان دینت،

١٢ تانکه سَجَّهين بنى آدم تئى زؤراورين کاران جار بجننت،

تئى بادشاهيئے شان و شوکتا.

١٣ تئى بادشاهى ابدى بادشاهيے و

تئى هاكمى نسلانى نسل برجاه مانيت.

١٤ هرگس كه كپيت، هُداوند آيا داريت و

هرگس كه لگتال انت، هُداوند آيا چست كنت.

١٥ سَجَّهينانى چم په تئو سك انت و

تئو آيانى رُوزيگا په وهَد بَكشئ.

١٦ تئو وتى دستا پچ كنئ و

هر زندگينئ واهگان پوره كنئ.

١٧ هُداوند وتى همك راها اَدل انت،

وتى سَجَّهين کاران وپادار.

١٨ هرگس كه هُداوندا تئوار كنت، هُداوند، آيئى نَزِيگا انت،

هرگس كه په دل و ستك آيا تئوار كنت.

هرگسا که هُدائے تُرس دلا اِنْت، هُدا آيِيئے واهگان پوره کنت و ١٩

آيِيئے پرياتان گوښ داريت و رَکِيْنيتي.

هُداوند وتي سَجْهِيْن دُوست داروْکانی نِگهپان اِنْت و ٢٠

سَجْهِيْن بدکاران تباَه کنت.

منی دپ هُداوندا نازِيْنيت، ٢١

سَجْهِيْن سَهدار آيِيئے پاکِيْن ناما ستا بدئيانتت، اَبَد تان اَبَد.

هُداوند بنديگان اَزات کنت

هُداوندا بنازِيْنيت، هَلِيْلويا. ١

او منی ارواه! هُداوندا بنازِيْن.

تان زندگ آن هُداوندا ستا کنان ٢

تانکه هَسْتان وتي هُدايا نازِيْنان.

شهزادگانی سرا تئوکل مکنيت، ٣

مردمانی سرا، که رَکِيْنْت نکنت.

٤ ارواھش که در کُئیت، زمینا پر ترنت و

هما روچا آیانی سجھین شئور و هئیا ل گار و زنوال بنت.

٥ بهتاور هما انت آکوبئ هدا آییئ کُمک انت،

هما که اُمیّتی وتی هداوندین هدا ئے سرا انت،

٦ هماییئ سرا که زمین و آسمانئ جوژ کنوک انت و

دریا و هر چے که دریایا هست،

هماییئ سرا که تان ابد وپادار انت،

٧ زلم دیستگینانی دادرسیا کنت و

شدیگان وراک دنت.

هداوند بندیگان آزات کنت،

٨ هداوند کورانی چمان پیچ کنت،

هداوند همایان چست کنت که لگتمال انت،

هداوند پهریزکاران دوست داریت،

٩ هداوند درامدانی نگهبانیا کنت و

چورئو و جنوزامانی هئیا لا داریت،

بله بدکارانی راها چپ و چوټ کنت.

١٠ هداوند تان ابد بادشاهی کنت،

تئی هدا، او سهیون، نسلانی نسل.

هداوندنا بنازیښت، هلېلویا.

هداوند پُرشته دِلان دُراه کنت

١ هداوندنا بنازیښت، هلېلویا،

مئ هداوندئ نازیښت چوټ وټ انت و

آییئ ستا کنگ دلکش.

٢ هداوند اورشلیما چه نوکسرا اَد کنت و

اسرايیلئ دَراندښهان یکجاه کنت.

٣ پُرشته دِلان دُراه کنت و

ټپانښ بندیت.

٤ استاران هساب کنت و

هر یگیا په نام تئوار کنت.

۵ مے ھداوند مزن انت، زوری بیکساس،

آییئے زانت و زانگا کد و کساس نیست.

۶ ھداوند بیکبران کُمک کنت،

بله بدکاران زمینا دئور دنت.

۷ ھداوندا گون شگرگزاری بنازینیت،

په مے هدایا سروژ و چنگ بجنیت.

۸ آ، آسمانا گون جمبر پوشینیت و

زمینا هئور بکشیت و

کوھانی سرا سبزگ روډینیت.

۹ آ، هیوانان وراک دنت و

گوراگان هم، وهدے پریات کنت.

۱۰ آ، اسپانی زورا گل نبیت و

نه که جنگولانی پادان.

۱۱ ھداوند همایانی سرا وئش بیت که چه آیییا ترسنت و

سجهین اوست و امیتش گون آییئے مهرا انت.

۱۲ او اورشليم! هداوندا ستا کن،

او سهيون! هداوندا بنازين.

۱۳ هما تئیی دروازگانی کږیان مَهر داریت و

تئیی دیوالانی تها، تئیی چکان برکت دنت.

۱۴ تئیی مَرز و سیمسران ایمن کنت و

ترا چه گهترین گندما سیرلاپ کنت.

۱۵ وتی هکما زمینا راه دنت و

آییئ هبر تیږیا شنگ بیت.

۱۶ برپا چو پږما شنگ کنت و

نودا پُرئ پئیم شانک دنت.

۱۷ ترونگلا نانئ هوردگانی پئیمایر دنت،

کئ آییئ برپین سارتیئ دیما اوشتات کنت؟

۱۸ وتی هبرا راه دنت و هر چیږ آپ بیت،

وتی گواتا دیم دنت و آپ رُمنت و تچنت.

۱۹ وتی هبرا په آکوبا آشکار کنت و

وتی هکم و پرمانا په اسرائیلا.

۲۰ اے کاری په دگه هچ کنومیا نکرت و

اے دگه کنوم آییئ رهبندان نزاننت.

هداوندنا بنازینیت، هلایلیوا.

هداوندئ شان چه زمین و آسمانا برزتر انت

۱ هداوندنا بنازینیت، هلایلیوا.

چه آسمانان هداوندنا بنازینیت،

برزین جاگهان آیا ستا کنیت.

۲ او آییئ سجھین پریشندگان! آیا ستا کنیت.

او آییئ سجھین آسمانی لشکران! آیا ستا کنیت.

۳ او ماه! او روچ! آیا ستا کنیت.

او سجھین درپشناکین استاران! آیا ستا کنیت.

۴ او برزین ارش! آیا ستا کن.

او آسمانۍ سربرۍ آډان! آډيا ستا كنښت.

۵ اے سڄھښ، هډاونډۍ ناما ستا بكنانت،

چڼا كه چه همايۍ هڪما جوڙ بوتگانټ.

۶ همايا اے سڄھښ، آبد تان آبد برجاه داشتگانټ و

آنچڼ هڪمۍ داتۍ كه هچبر دئور دئڼگ و ناكار كنڼگ نبښت.

۷ هډاوندا چه زمينا ستا كنښت،

شما او سڄھښ دريايۍ سهداران و زرۍ سڄھښ جُهلانكيان،

۸ او گروك و ترونگل، برپ و جمبران،

او توپانڼ گواتان كه همايۍ هڪما برجاه داريت،

۹ او كوږه و سڄھښ جُمپان،

او نښگۍ درچك و سڄھښ گزان،

۱۰ او رستر و سڄھښ دلوتان،

او كسانڼ جانور و بالۍ مرگان،

۱۱ او زمينۍ بادشاه و سڄھښ كئومان،

او زمينۍ شهزادگ و سڄھښ هاکمان،

۱۲ او ورنایڼ مردیڼ و جنینان،

او پیریڼان، گۆن چُگان یکجاه!

۱۳ اے سَجّهیڼ، هُداوندئے ناما ستا بکنانت،

چیا که تنها هماییئے نام مزن شان انت،

هماییئے شان و شوکت چه زمین و آسمانا بُرزادتر انت.

۱۴ آیا کانئے په وتی کئوما بُرز کرتگ،

آییئے سَجّهیڼ وپاداریڼ هزمتکارانی ستا،

إسرائیلئے ستا، کئومه که گۆن آییئے دلا نَزیک انت.

هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

په هُداوندا نوکین سئوتے بجنیت

۱ هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

په هُداوندا نوکین سئوتے بجنیت و

آیا، آییئے وپادارانی مُچیا بنازینیت.

۲ إسرائیل په وتی اَدّ کنؤکا شادهی بکنات،

سهيونئې چك په وتي بادشاهه گل باتنت.

٣ گون ناچ آيئې ناما ستا بدئيات و

آيا گون ژانگ و چنگ بنازيئاتنت.

٤ چيا كه هداوند چه وتي كئوما وشنود انت،

آبيكران سوښمندیې تاجا بكشيت.

٥ آيئې وپادار گون اې پهرا شادهي بكنات و

وتي گندلاني تها شادهيئې سئوت بجئاتنت.

٦ هداوندئې ستا و سناش دپا بات و

دوديښ زهمش دستا

٧ كه چه راجان بيړ بگرنه و

كئومان سزا بدئيت،

٨ بادشاهانش په زمزيل بېندت و

سردارانېش په آسنيښ پادبند،

٩ تانكه هما دادرسيا برجاه بكننت كه اشاني هلاپا نبشته كنگ بوتگ،

اې، آيئې سجھين وپاداراني شان انت.

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

هر سهدار هُداوندا ستا بکنات

۱ هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

هُدایا آییئے پاکین ارشا ستا کنیت،

آییئے زور و واکئے آسمانان.

۲ په آییئے پرواکین کاران آییا ستا کنیت،

په آییئے کاملین مزنیآ آییا ستا کنیت.

۳ آییا گون سرنائے توارا ستا کنیت،

گون سروز و چنگان ستای کنیت.

۴ آییا گون ژانگ و ناچ ستا کنیت،

گون سیمی سازان و نلا ستای کنیت.

۵ آییا گون دهلان ستا کنیت،

گون برزتوارین دهلان.

۶ هرچیزا که ساه مان، هُداوندا ستا بکنات.

هډاوندا بنازېنيت، هليلويا.